

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Raimundo De Pennaforti III Generali Ordinis Prædicatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

EX ITALICA
SILVANI
RAZZI.
c d
Jumentum
servatum.
e

20 Mercator quidam ex e Valdorcina d Grossetum tendens, jumentum amiserat. B. Alberti opem imporat: illud post paulo invenit inter duos lupos securum neque enim valebant audebantve proprius ad illud accedere.

Captivus mi-
raculose libe-
ratur.

21 Quidam ex e S. Geminiani municipio ab Comite Montalceti insons missus in vincula, visus sibi B. Albertum coram intueri, atque audire momentem, uti cum bono Deo abscederet liber jam a vinculis. Consurgit ergo compedibus solutus: foribus carceris divina virtute reseratis egreditur, murum pertransit veluti si in plano ambularet, per loca sibi antea incognita, nullo cuiusquam nisi divina benignitatis adminiculo, Beatique Alberti meritis, ad ejus tandem cellam pervenit, gratiasque egit pro collato beneficio.

A dæmone
impugnatur
specie lupo-
rum, serpen-
tis.

22 Multos et graves dæmonem assultus vir Dei sustinebat. Quandoque lporum tanta vis ad cellam ejus confluit, ut mons iis coopertus videretur: sed cum fudisset ad Deum preces, ac signum Crucis efformasset, omnes momento evanescere. Alias in cellam ejus immanis serpens ingressus est, quantumvis magna trabe crassior. At ille nihil territus, Deum precatus, seiscitur ex bellua, quid se velit. Illa nec aspectum ejus ferens, tanto strepitu e monte in præceps devolvitur, ut mons universus subsidere atque everti videretur. Alias formosissimæ mulieris specie assumpta in sancti viri cellam dæmon ingreditur, eoque salutato dicere cœpit se opulentam viduam esse, magna industria præditam; felicem qui benigno sese animo susceperit. Sensit fraudem vir Dei, jubetque in malam rem illico facessere. Illa iisdem verborum blanditiis uti adversus eum pergit. Ille isthæc audire non sustinens eam foras proturbat: quæ mox ex oculis subducta quæ esset recessu prodidit. In viri tamen sancti membris ejusmodi formæ conspectus nescio quam excitavit titillationem, quæ tota nocte consequente negotium illi facessivit. Nec prius compesci potuit omnino, quam advoco Tuscano, quem ante diximus Presbytero confessione expiavit animum. Nec sat id efficax remedium fuit. Diu ergo suum ipse excruciare corpus, et quem admodum Sanctus olim f. Benedictus,

mulieris.

Stimulus car-
nis fortiter
reprimat.

f

in urticis spinisque acutissimis sese volutare, donec omnem carnis stimulum retudisset.

23 Et quoniam immenso tenebatur alienæ salutis desiderio, omnes ad se quacumque occasione ademptes salutaribus monitis instruebat, atque in precibus, quas pro iis fundebat ad Deum, primum animæ salutem iis postulabat, tum quæ rogatus erat ad corpus spectantia, plerosque dein verbis Salvatoris erudiens. Sanus factus, inquebat, noli peccare, ne deterius tibi eveniat. Nemini quæ flagitaretur auxilia temporaria negavit. Quæsiuit ex eo pauper quidam morbo elephantiaco fœde afflictatus, in quem secedere locum ac commorari posset. Frater, non aliud mihi, inquit, domicilium est nisi cella ista, quæ mihi ædificavi. Verum eam tibi nunc cedo: tua erit deinceps. Tradidissetque eam illi, nisi discipuli obstitissent, alia misero illi habitatione curata. Stipem eum mendicis quidam orabat: (atque id sæpius in tam longinquis molestisque itineribus verisimile est illi accidisse) eum quod largiretur non haberet, tenue quo amiciebatur pallium ei donavit.

Omnibus sub-
venit.

Joan. 3. 14.

Cellam suam
leproso offert.

Pallium do-
nat pauperi.

24 Vitæ quietioris desiderio pridem emigrasset alio, magnum imitatus q. Hilarionem, atque in alias etiam regiones secessisset; nisi eum studium gentiles suos adjuvandi retinisset: nec sine divina providentiæ, ut remur, nutu: quo ferocior aliquando gens tanti Patris exemplis moniti-que proficeret. Cum igitur in ea cella viginti ac septem annos habitasset, ad laborum suorum premia evolavit in cælum.

g

Pie moritur.

- a Est Salernum Picentinorum urbs antiqua.
b Aretium, sive Arretium, vulgo Arezzo, urbs est Thuscæ antiqua, ad Lævam Clusinae paludis, cujus aquæ quatuor inde millibus passuum in Arnum influunt.
c Assus annis exiguis juxta Saxum vicum in Umbronem influit, ubi Orcia dicitur, teste Leandro. Hinc Orciana vallis sive Valdorcina, inter Umbronem et Clusium oppidum.
d Grossetum, sive Grossetum, urbs est Episcopalis, inter Prelium lacum et Umbronem fluvium. Alii Rosetum dictum volunt; quo argumento, ipsi videntur.
e S. Geminiani oppidum est Florentinae ditionis, perhanestum, non longe ab Elise fluminis Læva ripa, a Desiderio Longobardorum Rege conditum, ut testatur Leandro.
f xxi Martii S. Benedicti dabimus vitam.
g Colitur S. Hilarionem xxi Octobris.

DE S. RAIMUNDO DE PENNAFORTI III GENERALI ORDINIS PRÆDICATORUM.

ANN. MCCLXXV.
VII JANUARI.

Ex Ordine
Prædicato-
rum Sancti
plurimi.

Ex sacratissima S. Dominici familia tot, inde a primo ejus exortu, præclarissimi Heroes exitere qui vel aditis Catholicæ Religionis propagandæ causa laboribus, vel fuso sanguine, vel innocentia vitæ, ac virtutum omnium exercitatione, cælestes honores aut consecuti aut promeriti sunt, ut vere affirmavit Bernardinus Stephonus noster in Oratione de laudibus B. Agnetis Politianæ, in decernenda cælestibus hujus Ordinis hominibus immortalitate nominis ac honoris non minus sæpe Illustrissimis purpurati Senatus Principibus cogitandum sit, quos ex eo genere minime negligendos, quam quos deligendos existiment. Nam, vt superiora, inquit, tempora mittantur, vel intra paucos hoscæ annos, ac potius menses, imo dies, nos ipsi vidimus, quam multos hujus nominis homines, quos cælo sua virtus intulisset ante, post sacrorum celebritate decreta templis addidit Pontificis auctoritas, cum Regum ac populorum expectatione consentiens. Enimvero proprium hoc est vestræ disciplinæ, Patres: vos annuas ferias occupatis: vestra felicitas Latinos fastos propemodum sola conficit: ex vobis quotidie præclarissima lumina proficiunt, quæ Romanum annum, quasi Galaxiam cæli, frequentant, densissimis stellarum, hoc est, virtutum splendore dispersum. Ita nullibi jam sæpius quam apud vos, statis accepta cæremoniis religio

publice feriat. Et post pauca: Alios jam deinceps templis, ut audio, parturit; et, ut spero, pariet sanctitatis vestræ, Patres semper enixa, nunquam effeta fecunditas: nec

— uno avulso deficit alter
Aureus, et simili frondescit virga metallo.

Quod ex aureo carmine dictum, ad condecorandam vetustæ Familiæ nobilitatem, transtulit Poeta non ignobilis. Sed illud verius in aureum istum tenorem nunquam intermissæ felicitatis vestræ cadit.

2 Religiosissimum porro hunc Ordinem egregie illustravit, sub ipsa fere ejus initia, Raimundus, nobilitate generis, eruditionis et sanctitatis laude, etiam antequam eum ingrederetur, clarissimus. Qui anno MCCLXXV vita functus, MDXII, coli publice ad aras Barcinone cepit, tandemque MDXI. Clementis VIII, sacrosancta auctoritate, in Sanctorum Confessorum numerum est relatus: tam propensa Pontificis ipsius voluntate, ut ipse de eo Orationem, quam in Officio divino retinere Prædicatores, hanc composuerit: Deus, qui Beatum Raimundum, Pœnitentiam Sacramenti insignem ministrum elegerit, et per maris undas mirabiliter traduxisti; concede, ut ejus intercessione dignos pœnitentiæ fructus facere, et ad æternæ salutis portum pervenire valeamus. Per Dominum, etc.

Oratio de S.
Raimundo.

Obitus dies
6 Januar.

3 vi Januarii, quo obiit, celebratur in quibusdam Martyrologiis. Nam Molanus in Addit. ad Usuardum ita scribit: Barcinone B. Raimundi Confessoris, tertii Magistri Ordinis Prædicatorum, qui licet non sit canonizatus, ejus tamen festivitas ex consensu Pauli III, a Barcinonensibus celebratur postridie Epiphaniæ Domini. Eadem habet Martyrologium Germanicum; eadem fere Galesinius in Notis, qui tamen fallitur, dum Pauli IV, permissione celebrari ejus festum cepisse scribit, quod est Pauli III, auctoritate factum. Ferrarius quoque in generali Catalogo SS. Barcinone in Hispania S. Raimundi Confessoris. Martyrolog. Colonienſe de eo quoque, ut opinor, xvi Januarii. Eodem die S. Remundi Confessoris. Idem habent Carthusiani Colon. in Addit. ad Usuard. et ms. Florarium.

Celeberrimus
7 Januar.

4 Ast vii Januarii Martyrologium sacri Ordinis Prædicatorum: Barcinone in Hispania S. Raimundi de Peñafort Confessoris, tertii Generalis Magistri Ordinis Prædicatorum, doctrina, sanctitate, ac miraculorum gloria insignis: qui Ordinem beatæ Mariæ de Mercede redemptionis captivorum fundavit: Jacobo Aragonum Regi auctor fuit ut sacrum Inquisitionis officium in suis regnis institueret: ex insula Baleari majori Barcinonem mare trajecit nullo navigio, solo pallio super aquas expanso, ingenti miraculo vectus; januis clausis monasterium intravit: et quadraginta mortuos suscitasse memoratur: prope centenarius ad caelestem gloriam evolavit, ipso die Epiphaniæ: e cujus sepulchro perenni miraculo tenuis pulvis materia semper inexhausta enascitur, quo varii languores curantur. Relatus est in Sanctorum numerum a Clemente VIII. Festum totum duplex. Martyrologium quoque Romanum Urbani VIII, auctoritate recognitum: Barcinone S. Raimundi de Peñafort Ordinis Prædicatorum sanctitate et doctrina celebris.

Qui ejus vitam scripserunt.

3 Res a S. Raimundo præclare gestas plurimi litteris tradidere: Nicolaus Aymericus Inquisitor regni Aragoniæ, qui anno mccccl. vivebat. Ea vita extat Gerunda ms. in Conventu Prædicatorum. Bernardus Guido in ms. libro de Capitalis generalibus Ordinis. Jacobus de S. Joanne, qui anno mcccclvi. Barcinone Inquisitor erat. Hæc ms. asservatur Barcinone in eorundem Patrum Conventu: an idem hic sit, qui infra ad cap. 4, majoris vite citatur Jacobus Dominicus, haud scio. Petrus Marsilius pluribus libris historiam Jacobi I. Aragonii, qui Expugnator, vulgo El Conquistador dicitur, complexus, in eaque plurima de S. Raimundo: an etiam vitam ejus peculiariter scripserit, non comperi. Michael Llot canonizationis S. Raimundi procurandæ causam in Urbem missus, librum isthuc edidit an. mdcxcv, de ejus laudabili vita, et actis hactenus in Curia Romana pro eadem canonizatione. Joannes Marietta Historiæ Sanctorum Hispaniæ part. 2, lib. 12, c. 30 usque ad 39. Franciscus Diagus Historiæ provinciæ Aragoniæ Ordinis Prædicatorum parte 1, lib. 2, cap. 7, et 20 sequentibus, qui et lib. 7 Annal. Valent. cap. 1, et 2, ejus meminit. Ferdinandus del Castillo Historiæ generalis Ord. Prædicatorum lib. 2, cap. 16, 17, 18, Abrahamus Bzovius tom. 13 Annalium Ecclesiasticorum, S. Raimundi res gestas prosecuti sunt. Ex professo præterea vitam ejus scripserunt, Antonius Vincentius Domenecus lib. 2 Historiæ Sanctorum Catalaniæ, Franciscus Peña comment. in partem 2, Directorii Inquisitorum Nicolai Aymerici: quem aiunt luculentiorum aliam edidisse post Sancti canonizationem. Petrus Ribadeneira noster; Seraphinus Razzi; Heribertus Rosweyodus noster, Cornelius Grazius Carthusianus; Leander Albertus, atque ex eo Laurentius Surius, Franciscus Hareus, Antonius Senensis.

Qui de eo meminere.

6 Meminerunt S. Raimundi, Stephanus de Sampayo in Stemmate Ordinis Prædicatorum, Andreas Scottus, seu quis alius Bibliothecam Hispaniæ composuit, tom. 2, Seraphinus Razzius jam citatus, in Historiâ virorum illustrium Ordinis Prædicatorum. Antonius Senensis in

Chronico, et in Bibliotheca Ord. Prædicatorum. Joannes de Friburgo in Prologo Questionum casualium, et in Prologo Summæ. S. Antonius 3 par., tit. 23, cap. 10, § 5, et cap. 12, ubi inter alia scribit, eum, cum Ordini præesset, zelum religionis habuisse in observantia caeremoniarum. Marcus Antonius Coccius Sabellicus Enneade 9, lib. 6, Hieronymus Zurita tom. 1, Annal. Aragon. lib. 3, cap. 94, Joannes Trithemius lib. de Scriptoribus Ecclesiasticis. Joannes Mariana noster lib. 13, Rer. Hispan. cap. 22, et alibi. Antonius Possevinus noster. Jacobus Ferrandus, qui, ut scribit Marietta, natione Turca, vir eximia eruditionis ac pietatis, bis provinciæ Aragoniæ Ord. Prædicatorum præfuit: hic officium de B. Raimundo, cujus est in Clementina mentio, composuit. Thomas de Trugillo tom. 1, Thesauri concionum ex Leandro et Ferrando. Abrahamus Bzovius iterum ante citatus, tom. 3 Concionum sacrarum. Petrus Valderama Augustinianus in Theatro Religionum tom. 2, Joannes de Mata in libro Concionum de SS. Ord. Prædicatorum et Minorum. Thomas Raimundus in Viridario plantarum divinarum, etc. Franciscus Hyacinthus Choquetius S. Theologiæ Doctor, mihi amicissimus, libro qui inscribitur Mariæ Deiparæ in Ordinem Prædicatorum viscera materna, cap. 9 et 13, Fabianus Justinianus in Indice universali alphabetico. Ludovicus Granatensis conc. 2, Dominica 22 post Pentecosten. Platina in Gregorio IX, ita scribens: Raimundum autem Barcinonensem, quo adjutore in compilando libro Decretalium Gregorius usus est, ita quidam laudant, ut majori commendatione laudari nemo possit.

7 Bernardinus Gomesius in vita Jacobi Regis, Jacobus Philippus Bergomensis in supplemento Chronicarum lib. 13, Jacobus Gaulterus noster in Tabula Chronol. sæc. 13, Ludovicus a Paramo de origine Inquisitionis lib. 2, tit. 2, c. 8, A. de Salazar in Inventario Hispaniæ, Joannes Michael Pius in vitis illustrium viror. Ord. Prædicatorum 2 part. Hieronymus Blanca in Indicib. rer. ab Aragon. gestarum l. 2, Cardinalis Bellarminus lib. descriptoribus Ecclesiasticis. Gabriel Volaterranus lib. 21. Alii præterea citantur, quos, uti et quatuor primo loco citatos, necdum quod sciam vulgatos, videre mihi non contigit: nimirum, Nicolaus Rossel Cardinalis; Natalis Gaver, et Zumel, ambo Magistri Generales Ordinis S. Mariæ de redemptione captivorum, Ptolemæus Lucensis; Blasius Verdu; Bernardinus Scottus, Petrus Antonius Benter in Chronicis Hispaniæ; Michael Carbonel in vita Jacobi Regis, Hieronymus Romanus in Chronicis Ordinis Augustiniani, Salvator Pons, Vincentius Justinianus in vita B. Ludovici Bertrandi. Dabimus hic vitam a Leandro Alberto scriptam; tum Clementis VIII, bullam, quæ vitam universam accurate complectitur, ejus tres editiones, videlicet Garneveltii qui Surium ampliavit, Bullarii et operum S. Raimundi contulimus; deinde pauca ex aliis, præsertim miracula tum a Michaele Llot edita ex Processu antiquo canonizationis, et Nicolao Aymerico, tum ex aliis subjungemus.

8 Variè S. Raimundi nomen et cognomen effertur, nam sæpius Raymundum, quidam Remundum et Raimundum vocant. Contendit Diagus lib. 2, cap. 7, de Pennaforti dicendum, et familiam, e qua ortus est, semper de Penafort sive Pennaforti dictam esse; atque ita scribunt nonnulli; ast Hispani fere Peñafort, alii Pegnafort, Peniafort, Penyafort; Rosweyodus noster, de Rochefort.

VITA.

AUCTORE LEANDRO ALBERTO.

Raimundus de Pennaforti Catalanus, originem S. Raimundi retulit in Aragonum Reges. Is postquam adolevit, missus est ad gymnasium, ut scientiam hauriret; in quo

EX VARIIS.

Vita S. Raimundi hic edita nomen, cognomen.

AUCTORE
LEANDRO
ALBERTO.
Ordinem
Prædicato-
rum ingre-
ditur.

a

quo tantum brevi admodum tempore profecit, ut ea tempestate in Pontificio atque Imperatorio jure inter viros clarissimos facile connumerari posset. Quamobrem cives nostri Bononienses, tanti viri famam exaudientes, publico stipendio ipsum ad docendum conducere. *a* Hanc autem ob causam togam induit Religionis. Forte dissuaserat cuidam scholastico adolescenti plurimis rationibus sanctæ conversationis ingressum. Quapropter deinde conscientia exagitatus, quod illi dissuaserat, ipse amplexus est: videlicet, relictis mundi illecebris, favore, et gloria, cum omnium admiratione Ordinem Prædicatorum ingressus est.

Varia ejus
officia et
opera.

b

2 Simul ac votum emisit anno evoluto, pro more, accitus est in socium a Legato Pontificis Maximi, in Hispaniam concedente. Denum cognita ejus insigni doctrina, a Gregorio IX, Pontifice jussus est Epistolas Pontificum ac Conciliorum Decretales in unum corpus redigere, quod hæctenus in usu habetur in gymnasiis, et ad amissum servatur, prout dignosci potest in præmio ex ejus nominis citatione ab eodem Pontifice. Fecit et ipsum Pontifex Capellanum suum et Penitentiarium: quæ dignitas temporibus illis non nisi valde litteratis conferebatur. Factus est etiam inopum caussarum expeditor. *b* Post epistolas Decretales in unum congestas, Summam de Cæsis conscientie edidit, opus insigne, et omni admiratione observationeque dignum.

Episcopatum
recusat.

c

3 Animadvertens Pontifex ejus præclarissimam vitam, mores, ingentemque doctrinam et animi probitatem, Præsulem civitatis *c* Barcinonæ creavit. Quicquid sub tanto honore maximum latere onus, dicto approbante Pontifice, eam ipsam dignitatem missam faciens, ad Ordinem Prædicatorum remigravit, malens tunica pallioque rudi et ignobili tegi, atque sub eo egenus Deo servire, quam post tantæ dignitatis fastigium, mox rationem tantæ villicationis reddere. Igitur ad Ordinem Prædicatorum reversus humillimus Pater, petiit sibi quempiam virum bonum præfici, per quem posset erudiri ea quæ religionis essent: et ut erat mitis, ac naturæ compositæ, sic religionis moribus ornatus brevi admodum tempore evasit, ut in conventu generali duodevigesimo (quod Capitulum generale vocant) Bononiæ anno Domini MCCXXXVIII, celebrato, omnium Patrum consensu, Præsidentia (eo absente) totius Ordinis Prædicatorum dignus nominaretur et approbaretur.

Capitulum
generale pro
eligendo Ge-
nerali.

d

4 Exordiar ab initio, ut rem seriatim narrem, placitum (puto) legentibus. Vita functo *d* Jordane viro sanctissimo, totius Prædicatorum familiæ Præsidente, ad Interregem, ut veterum more Romanorum loquar, ventum est. Interrex, quem Vicarium Generalem totius Ordinis Prædicatorum nostri dicunt. Magnus ille *e* Albertus vi et jussu institutionum nostrarum creatus est. Tandem indicto conventu universali duodevigesimo, Bononiam Electores convenere, ut sibi Ordini quædam præficerent. Huic Synodo duo inter ceteros Electores, excepto Magno Alberto, viri et moribus et doctrina apprime pollentes, videlicet *f* Hugo de S. Theodorico, tunc Præfectus Gallie provincie, postmodum Cardinalis Ecclesie Romanæ, et Ivo Præfectus provincie Terræ sanctæ (hos enim Præfectos, appellant Provinciales Priores) interfuere. Ad certam diem omnes Electores sub quadam porticu convenerunt pro Præsidente eligendo. Datis omnibus suffragiis, pari lance certatum est. Porro in duas se subdiviserant partes: alii quidem Magnum Albertum, utpote Germani; et Hugonem prælibatum Galli elegerant, ceteris partibus utrisque faventibus. Iterum atque tertio res incepta, in idem semper recidit.

g

5 *g* Animadvertentibus Patribus Electores simul non posse convenire, orationes indictæ sunt ante parentis *h* Domini sanctissimum corpus. Sic igitur

h

orantibus Fratibus, *i* mox extra se quidam positus, videbat omnes Electores cubiculum exeuntes, in templo maximam columnam *k* erigere, guttulis sanguineis purpuratam, a summo usque deorsum attingentem. Verum cum intuens Frater letaretur, extemplo signum Electoribus datur, ut denuo ad electionem Præsidentis conveniant. *l* In primo itaque scrutinio, cum Barcinonæ esset, Patres ipsum unanimiter et concorditer elegerunt, *m* cum prius ante hanc nulla prorsus illius mentio fieret.

i
k
l
Absens eli-
gitur S. Rai-
mundus.
m

6 Timentes vero, ne oblatam Præsidentiam dietam aspernaretur, pari consilio miserunt Patres Hugonem, *n* Bonisium Placentinum, Pontium *o* de Sperra Præfectum Gallie Narbonensis provincie, Philippum olim Præsidentem Syriæ, sed exactoratum in dicta Synodo, Stephanum Hispanum quondam Lombardie provincie Præfectum, cum nonnullis aliis Patribus Barcinonam, ut suaderent Raimundo, ut acceptaret oblatam Præsidentiam. Ut vero convenerunt, virum Dei apprime rogabant, ut cervicem flecteret: sed is secum magis exoptans habitare, quam tam grandem subire provinciam, inexorabilem sese præbebat. Tandem tantorum virorum auctoritate et *p* rationibus suavis, inclinato capite, tantum onus subiit.

n *o*
Invitus ad-
mittit hoc
munus.
p

7 Verum biennio dumtaxat hoc officio functus est: quippe in Synodo prima generali, quæ sub ipso celebrata, quæ decimanona fuit, anno Domini MCCXXXIX, edidit legem, ut Præsides totius Ordinis Prædicatorum, posset officio renuntiare coram Patribus, quos dicimus Diffinitores, et isti obligarentur cessionem acceptare. Id quod tunc facere adnixus est, sed minime potuit, eo quod Patres admittere cessionem noluere. Tandem insequenti anno, videlicet MCCXL, in Synodo vigesima Bononiæ celebrata, cessionem petiit, corporis valetudinem allegans, et nonnulla alia. Et cum plurimum hoc efflagitaret, tandem voti compos factus est ob dictam legem, in præcedente anno editam. Quamobrem animadvertentes Patres, ingentem perturbationem, quæ defacili suboriri posset in Ordine, si pro voluntate hujusmodi Præsidentes seu Magistri generales Ordinis vulgo dicti, officio renuntiare possent, et ipsi eorum vota admittere tenerentur, lege sancitum est, ne in posterum eorum cessio admitteretur, *q* ni propter impedimenta perpetua: sicque illa abrogata.

Et se biennio
post sponte
abdicit.
q

8 Raimundus igitur voti compos factus, læto animo Barcinonam rediit, ibique vitam egit sanctissimam, et in studiis assiduis meditationibusque occupatam. Edidit, ut præmisimus, plura opera, et Institutiones Ordinis fratrum Prædicatorum miro quodam ordine distinxit, quæ prius indistinctæ erant. Supervixit, postquam Præsidentie Ordinis renuntiaverat, annis quinque et triginta. Vita functus est in die Epiphaniæ, VII Idus Januarii, ann. MCLXXV. Ipsius sanctitatem crebra miracula, ad invocationem ejus nominis per Deum facta, protestantur. Porro dum viveret, et post mortem maximis claruit miraculis. Inter cetera enim legitur, *r* quadraginta mortuos eum suscitasse. Rex autem Aragonum, visis miraculis tam insignibus, plurimum apud Pontificem institit, ut inter Divos connumeraretur: sed nescio quo accidente tam egregium opus omissum est: sicque manet. Hæc sunt, quæ ad manus meas de tanto viro pervenere.

Moritur.
Claret mira-
culis.
r

a Alii dicunt eum ingressum, quod Novitio suasisset egressum. Ita Petrus de Palude in 4 dist. 15, quæst. 2, art. 2. Quibus de rebus facienda restitutio. Qui etiam a religione retraxit, tenetur inducere ad ingressum vel regressum religionis. Si autem ille nolit intrare vel redire, tenetur æque idoneum procurare. Quod si non possit, tenetur pro eo intrare. Quod fecit Magister Raimundus, quia dederat consilium quod Novitium exiret, et exivit: de quo poenitens intravit. *Diagon* l. 2, c. 9, citans Paludanum, ait eum scribere, adolescentem illum, quem ab ingressu religionis vel avertit vel revocavit Raimundus, fuisse ejus consobrinum. Sed *sefellu* *Diagon* memoria, ut ex allatis Paludani verbis patet. In Collegio Societatis Jesu Antverpiæ exemplar est Paludani, in quo ad citatum articulum manu Wilhelmi de Alis, Ord. Prædicato-
rum

Simile
exemplum.

rum Conventus Kalkariensis, hac adscripta sunt: Sic fecit etiam Magister Theodorus, quia retraxit Frisonem nobilem, cujus fuit Pedagogus: factus est autem postea hujus Conventus Coloniensis Prior.

b *Diagus, ut ad cap. 4. Bullæ canonizationis dicemus. probat Summam ab eo Barcinone esse scriptam, priusquam Romanam evocaretur.*

c *Vereor ut hoc probari possit. Certe nec in catalogo Hieronymi Pauli, ejus exat nomen, et non nisi post recensatum Archiepiscopatum Tarraconensem, et Bracarensem, potuit accidisse, cum Benengarius etiam tum viveret. Post vero, non est verisimile voluisse Pontificem negotium imponendis honoribus facessere: nec sal apparet quando id contingere poterit; nam MCCXXXV, cælestudinis causa Roma discussi MCCXXXVI, mense Octobri comitis Montone interfecti privatus, MCCXXXVIII factus est Generalis sui Ordinis, nec verisimile est intermedio tempore id accidisse. An postea forte ab alio quopiam Pontifice, aut Rege Jacobo, delatus et est ille Episcopus?*

d *Jordani vitam dabimus xii Februarii.*

e *Colitur B. Albertus Magnus xx Novemb. Diagus l. 2. c. 14, scribit eum tunc fuisse Provinciale Germaniæ et Vicarium Ordinis; Marietta lib. 12, cap. 33. Colonia Professorum Theologiæ, et mox Provinciale Germaniæ fuit.*

f *Alas Hugo de S. Caro, primus ex Ordine Prædicatorum Cardinalis creatus an. MCCXLIV in Adventu, vir doctissimus, qui in omnes sacræ Scripturæ libros commentarios breves, sed moralis succi plenus edidit. Lot c. 8, scribit tunc Provinciale Tolosanum fuisse.*

g *Diagus, Castillo et Marietta scribunt, post tertium scrutinium statuisse Patres, cibo sumpto in provincias suas discedere, re infecta: quod nulla ratione crediderim; cum ex ea res schisma Ordinis, damnata haud levia timeri possent. Creditibilis est, viros illos sanctos ac sapientes tentaturos fuisse prius alia atque alia consilia. Nec sivevisit ad divina providentia, quæ, ut erat illius religionis opera ad res admirandas usura, statim ancipiti deliberatione suspensus adfuit.*

h *De S. Patriarcha Dominico agemus iv Augusti.*

i *Diagus ait post preces suas revertisse ad sacellum Capituli electores; ceteros illius Conventus Fratres, et quicumque interesse electioni non debebant, in templo precationem continuasse; tuncque uni eorum illam objectam esse visionem.*

k *Addit Diagus, marmoream, quæ totum ædificium sustentaret.*

l *Nec tamen silentio prætereundum est, inquit Lot cap. 8, quod in approbata scriptura antiquissima anni MCCV, est reperit sub his verbis: Cumque eligeretur inclusis electoribus, ut moris est, orantibus fratribus ceteris ante sacrum corpus B. Dominici, vidit visionem imaginaria quidam frater devotus illic orans, omnes electores de camera exeuntes, in medio ecclesiæ maximam unam columnam erigentes, quæ erat guttis sanguineis purpurata, attingens a summo usque deorsum. Quæ cum intuens letaretur, ecce factio signo ad Capitulum omnes electores venerunt, et electum concorditer ab omnibus in primo scrutinio nominaverunt.*

m *Addit Diagus, secundissimo Bononiensis Academiæ plausu acceptam esse electionem; et deinceps vitam quodammodo confirmari rursus divinitus, cum accumbentibus mensæ Patribus, cuidam de more sacram lectionem auspicanturo, fortuito ea Joëlis verba occurrere: Filii Sion exultate et letamini in Domino Deo vestro, quia dedit vobis Doctorem justitiæ.*

n *Diagus, Domenecc, Marietta, Lot, Castillo Bonifacium vocant.*

o *Marietta, de Espira, Lot de Espira, Castillo de Spira.*

p *Sampayus ait non sine lacrymis hinc inde prius effusus, ut omnis susciperet inductum fuisse.*

q *De Quibus in Constitutionibus Ordinis dist. 2, cap. 8.*

r *Quatuor in vita, et xxxvi post mortem, ut habent Castillo, Diagus, Domenecc, Lot, quæ traditione constanti confirmat cap. 13.*

VITA ET CANONIZATIO

EX BULLA CLEMENTIS VIII, PONT. MAX.

PREFATIO.

Semper varii
Sancti in Ec-
clesia extite-
runt.

Romana Catholica Ecclesia, quæ super fundamentum Apostolorum et Prophetarum, ipso summo angulari lapide Christo Jesu ædificata, divinitus a Spiritu sancto regitur, et ineffabili ejus æternæ sapientiæ providentia mirabiliter gubernatur, in eadem unitate fidei et doctrinæ veritate, quam a Christo suo sponso et Apostolis accepit, perpetua consensione perseverans, a Deo Patre misericordiarum continuis gratiæ cælestis benedictionibus cumulatur; ac veluti fecunda mater multiplici Sanctorum prole aucta, eorumdem meritis ac virtutibus illustratur. Atque hanc fidei Catholice unitatem unus idemque Spiritus per multas gratiarum divisiones in corpore Christi, cujus nos membra sumus, antea operatus est, et nunc etiam operatur. Et quosdam quidem posuit Deus in Ecclesia, primum Apostolos, secundo Prophetas, tertio Doctores, qui unum Dominum, unam fidem, unum

baptisma prædicarunt; ac veritatem facientes in caritate, creverunt in illo per omnia, qui est caput Christus, ex quo totum corpus compactum et connexum est per omnem juncturam subadministrationis secundum operationem in mensuram uniuscujusque membri. Præcipua vero hujus mystici corporis membra sunt viri sancti, quos elegit Deus, et prædestinavit in vitam, qui eandem fidem semper tenuerunt, et pro ejus defensione legitime certantes adepti sunt repositiones, et in cælis coronari meruerunt. Hujus autem fidei unitatem, in qua unum corpus in uno spiritu efficitur, jam inde ab ipsius Ecclesiæ nascentis initio ad hæc usque tempora principes et potestates tenebrarum multis hæresum procellis ac turbinibus excitatis labefactare et convellere tentarunt; sed divina Christi sapientia, qua Ecclesiam suam supra firmam petram fundavit, adversus quam portæ inferi prævalere nunquam poterunt, potenti sua dextera eam semper defendit, et usque ad consummationem sæculi conservabit. Atque in hoc admirabilis Dei providentia maxime elucet, quod omnium pæne sæculorum ætatibus, et iis præcipue temporibus, quibus religio Catholica tyrannorum atrocitate, et hæreticorum perfidia impugnata est, invictos Martyres, athletas fortissimos, gloriosos Confessores, et viros sanctos, magnos in virtute, ac a prudentia præditos, adversus tyrannorum sævitiam, atque hæreticorum iniquitatem excitavit, qui suo sanguine fidem Christianam decoratam, ac vitæ integritate, doctrinis, virtutibus, et miraculis confirmatam latissime propagarunt.

2 Ac superioribus quidem sæculis ex gloriosi Patris S. Dominici familia B. Raimundus a Peniafort Barcinonensis extitit, qui amator veræ sapientiæ, quæ nunquam marcescit, spretis omnibus divitiis, dives factus est in gratia Dei, quæ data est in Christo Jesu in omni verbo et scientia, dives in humilitate et virtute, dives in bonis operibus; in quo denique Deus ostendit abundantes divitiis gratiæ et gloriæ suæ. Nam vocavit eum in partem sortis Sanctorum, et implevit agnitione voluntatis suæ, in omni sapientiam, et intellectu spirituali, ita ut plenus Spiritu sancto et fide, in medio Regum et Magnatum sapientiam loqueretur; non sapientiam hujus sæculi, neque Principum hujus sæculi, qui destruuntur; sed Dei sapientiam in mysterio, quæ abscondita est a sapientibus hujus mundi, et revelata parvulis: nimirum verus Dei minister in paupertate, in omni patientia, in orationibus, in laboribus Dei gloriam quærens, ac mysterium fidei in conscientia pura, fidelibus et infidelibus summa caritate patefaciens, permultos in cæcitate cordis a via salutis aberrantes, verbo veritatis, et innocentia vitæ in rectam mandatorum Dei semitam traduxit, et adversus hæreticorum impetum et audaciam se tamquam murum fortissimum et inexpugnabilem opposuit. Insuper Deus, qui est mirabilis in Sanctis suis, dedit ei gratiam curationum; ac sanctitatem ejus, in virtute Spiritus sancti, per signa et prodigia, cum in ejus vita, tum post obitum ita manifestavit, ut ejus gloria per amplissima Hispaniarum regna permaneret.

3 Hæc enim est summa Dei benignitas, qua Sanctos suos, qui in contemptione honorum, in omni rerum humanarum desipientia, et in cruce Christi Domini nostri gloriantes, in hac vita ejus laudem et honorem amplificaverunt, nunc eosdem glorificans, a quibus ipse glorificatus est, veluti quadam vicissitudine honoris, omnium bonorum felicitate in cælis remunerat, et tribuit eis nomen sempiternum, quod nunquam interibit. Quamobrem ad eorum virtutes imitandas vehementer incitari debemus, cum ejusmodi homines aversos ab honoribus, in tribulationibus, in angustiis tantam adeptos esse gloriam videamus, ut sua tenuitate et humilitate omnium Regum amplitudinem, omnem hujus mundi existimationem et dignitatem longe superarint. Nam diversæ sunt

S. Raimundi
laudes.Sancti a Deo
honorantur.

viam

EX BULLA
CLEMENT. VIII

via Dei a viis hominum, qui in vanis cogitationibus et curis inanibus occupati loquuntur sublimia gloriantes; Deus autem sedes Ducum superborum destruxit, et cessare fecit memoriam eorum a terra, memoriam vero humilium sensu reliquit, et maximis honoribus, amplissimisque monumentis consecravit. Quare B. Raimundum merito laudamus, et Deum in eo benedicimus, qui singularibus gratiarum donis, et summis virtutibus eum ornavit: de cuius vita, morum sanctimonia, fidei puritate, et admirabilem signorum multitudine pauca solum ad communem totius Ecclesiae utilitatem proponimus; ut omnes intelligant quibus tandem ille gradibus in caelum ascenderit, ac Deo gratias immortales agant, ejus nomen in Ecclesia Dei publico hoc nostro et Sedis Apostolicae decreto, numero Sanctorum fuisse adscriptum.

a Garnevelt. providentia.

CAPUT I.

Raimundi eruditio, munia Ecclesiastica.

S. Raimundus
litteras gratis
docet.

Beatus Raimundus Barcinonensis ex nobili familia de Peniafort originem duxit. Prima in pueritia religionis Christianae rudimentis imbutus, jam magnum aliquid portendere videbatur, cum esset eximia corporis et animae indole, et naturae quodam instinctu ad virtutem et pietatem in dies magis propenderet. Adolescens humaniores litteras tam avidè arripuit, ut exiguo tempore maximos progressus fecerit, et a eas artes, quas plane didicerat, Deo adjuvante, summa cum laude plurimos Barcinone gratis docuerit.

a

5 Atque ut e talentis sibi a Domino concreditis lucrum faceret amplissimum, b Bononiam, velut ad commune bonarum artium domicilium, et disciplinarum emporium profectus est, ubi tempus sibi ad negotiationem sapientiae datum non insumpsit in vanis et carnalibus desideriis, quibus aetas illa juvenilis a studio virtutis abripi saepe solet, sed pietatis officii, ac Pontificio civili Juri toto pectore incubuit, ac tandem Doctoris laurea, ceterisque doctrinae insignibus decoratus, sacros Canones publice magna cum hominum admiratione absque ullo stipendio est interpretatus. c Cui postea cum Senatus Bononiensis ob praeclearam ejus eruditionem honorarium ex aere publico decrevisset; ipse labores suos Domino sanctificans, datae sibi a Senatu pecuniae, omniumque rerum quas sua industria comparasset, Deo in primis, ac suo Parocho decimas fideliter offerebat.

b Bononiam
proficiscitur.

Creatur Do-
ctor.

c Docet Jus ca-
nonicum.

d Hedit Barci-
nonem: fit Ca-
nonicus.

f

g

6 Quo in munere docendi cum d aliquot annis egregiam navasset operam, et jam ejus eruditionis fama per Italiam increbuisset, e Berengarius Barcinonensis Episcopus ejus virtutibus ac scientia permotus, Roma suam ad Ecclesiam rediens, Bononiam iter instituit, ubi B. Raimundum convenit: ac multis ultro citroque sermonibus habitis, Berengarius virum admiratus, ac secum ipse reputans eum ingenti Ecclesiae suae ornameto et utilitati futurum, vehementer institit, ut secum ad Ecclesiam Barcinonensem, ubi educatus fuerat, reverteretur: quod tandem f magnis ab eo precibus obtinuit, quem etiam aliquanto post ejusdem Ecclesiae Canonatu, et g quadam Praepositura addita ornavit.

Annuntiatio-
nis festum so-
lemniter agi
curat.

7 Hoc beneficio et dignitate auctus, omnibus Canonicis, et universo illius civitatis populo integritatis ac doctrinae splendore praefulgebatur, eratque tanta ejus in omni gestu motuque corporis modestia, et totius vitae consuetudine suavitas, ut omnium aetatum atque ordinum homines in amorem sui raperet et admirationem. Deiparam Virginem singulari pietatis affectu venerabatur, ejusque honorem et cultum pro viribus semper auxit. Nam cum festus Annuntiationis ejusdem Virginis dies ea in Ecclesia minus celebris haberetur, ipse ab Episcopo et Capitulo impetravit, ut duplici ritu solemniter perpetuo coleretur, atque ex

Praepositurae suae redditibus censum annum attribuit Canonicis in distributiones erogandum, qui sacris officiis eo die interessent.

a *Diagus ait, S. Raimundum Logicam aliasque philosophicas scientias docuisse. Llot cap. 2 scribit, eum illas artes docere aggressum cum 20 esset annorum.*

b *Anno MCCX aut MCCXI, Bononiam profectum esse S. Raimundum vult Diagus, ad Domenecum an. MCCV. Socius ei itineris et studiorum fuit Petrus Ruber, qui et ipse Ordinem Praedicatorum postea ingressus est. Conspexere in itinere adolescentem, cui Dei Mater oculos ab inimicis erutos, ac praecisus manus, recens restituerat, ut ipse anno MCLXXI scripto testatus est Raimundus, addens id ab annis sexaginta aut pluribus contigisse, cum Bononiam ad studia proficisceretur.*

c *Llot ait primariam cathedram ei collatam cum publico stipendio, quod ille in pauperes et Clericos distribuit.*

d *Tres, inquit Diagus, Llot, Domenec.*

e *Hic est Berengarius IV de Palatio dictus, qui ab Hieronymo Paulo recensetur XXXII illius Ecclesiae Antistes. Hic, ut Diagus scribit lib. 2, cap. 1, electus est an. MCCXII et Praedicores eodem anno quo Raimundum in Hispaniam reducit, advocavit Barcinonem, vel Parisiis, ut quidam volunt, vel Bononia, ut ipse ex veteri ms. Calendario probat. Habitarunt primum in aedibus Petri Grunni in parochia S. Jacobi, quae etiamnum extant via S. Dominici; inque earum pariete S. Dominici (qui eodem anno Barcinonem venit, inque his aedibus est hospitatus) facies expressa ceratur, subius eam Berengarii Episcopi insignia videlicet Palatium. Alibi deinde aedificatum an. MCCXXI monasterium, quod etiamnum incolunt Praedicores, dictumque est S. Catharinae quod cum sanctam virginem ac Martyrem singulari pietate colebat S. Raimundus, qui promovendo operi aut praesul, aut plurimum certe allaboravit.*

f *Domenecus et alii tradunt, accessisse Papae mandatum, quod in Berdeni conventu statutum esset ut Jacobo Regi magister daretur, quod tamen munus non gessit (habet idasserat Marietta cap. 31) altero ad id, priusquam veniret, almoto.*

g *Archidiaconum creatum scribit Llot cap. 3 et alii.*

Miraculo ani-
matur ad vir-
tutem.

Praedicatorum Barci-
nae primum
domicilium;
monasterium.

Ordinem Prae-
dicatorum
ingreditur.

a Multi cum se-
quantur.

b

Excellit hu-
militate.

CAPUT II.

Religionis ingressus, sanctissima vita. Institutio Ordinis de Mercede.

Magnam hac ratione apud omnes auctoritatem, et sanctitatis opinionem sibi conciliarat, totiusque civitatis oculos, animosque omnium, ac praecipue Praelatorum et Principum, in se converterat: cum inanem mundi gloriam instar foeni aerecentis decussio flore marcescentem apud se ipse contemnens, ad sublimiorem vitae statum aspiraret. Venerant tunc in eam urbem recenter Fratres Ordinis Praedicatorum, qui Apostolicum in morem Evangelio Christi praedicando populum docebant, et ad cultum Dei, studiumque pietatis incitabant, quorum usu et consuetudine primum delectari B. Raimundus; deinde etiam ad idem vitae institutum amplectendum vehementer cepit inflammari. Neque anceps ea difficilisve cogitatio fuit. Nam inclinatum ejus animum, et in via salutis ambulantiem, speciosus illi pedes evangelizantium pacem, in montem Domini, perfectionis nimirum Evangelicae apicem, facile deduxerunt. Itaque jam matura aetate annum circiter quintum supra quadragesimum agens, abdicatis honoribus, spretisque omnibus divitiis, assumpsit pennas ut columbae; atque in requiem Domini evolans, in Ordine Fratrum Praedicatorum solemnem professionem emisit. a

9 Quod ut omnibus admirationi fuit, hominem genere nobilem, doctrina praestantem, affluentem bonis, dignitate et fama celebrem, suscepto religiose vitae instituto, spontaneam paupertatem opibus, suique contemptum honoribus et commodis praetulisse; ita ejus exemplo b complures litterari, ac studiis doctrinisque dediti nobiles viri eundem Ordinem sunt amplexi, ac propterea magnum ea Religio in dicta civitate suscepit incrementum.

10 Hic jam novus Christi miles adversus humani generis hostem fortiter dimicare apud se statuens, ac turrim aeternae salutis aedificans, ut sapiens architectus, humilitatis religiose, quae ceterarum est parens custosque virtutum, fundamenta jacere decrevit. Itaque etsi omnibus eruditione et prudentia antecellebat, hoc tamen ipso dimissius sentire de se, aliis omnia, sibi nihil tribuere, singulos honore debito prosequi, denique

obedientia.

denique libentius delitescere, quam in lucem prodire conseruerat; cujus ille virtutis tenacissimus in omni vita fuit. Et quoniam obedientia humilitatis vita est, ad hac tuendam atque conservandam (exemplo mediatoris et Salvatoris Domini nostri Jesu Christi, qui humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem) vir justus die ac nocte meditabatur obedientiam, ac sepulcro propriae voluntatis arbitrio, mortuus huic saeculo, vitam cum Christo in Deo absconderat, ac totus a Superiorum nutu pendebat. Beatam paupertatem regni caelorum premio dignam, et Christi ore laudatam, toto pectore amplexus est, ac eam veluti fraternae pacis fundamentum, munditiam vitae, curam hujus mundi abdicacionem, proximam denique et quasi compendiarium ad Deum viam studiosissime semper coluit, ac semetipsum tanquam arum igni probatum in camino paupertatis expurgabat.

paupertate.

castitate.

11 Castitatis, quae caelestis et Angelicus thesaurus est, amantissimus fuit, ac praecinctus lumbos, et lucernam boni operis in manibus habens, eam in fictili corporis sui vase in sanctificatione et honore portans, incorruptam et integram usque ad extremum vitae diem conservavit, et qua erat in Dei Matrem et intemeratam Virginem Mariam pietate, in cuius fidem et clientelam se jamdiu ante contulerat, nullum firmius ad daemonis vires contendens, quam ejusdem Virginis praesidium inveniri posse, certum exploratumque habens, ejus patrocinium assidue invocabat: ac tantus erat ejus in oratione fervor et perseverantia, ut ex variis occupationibus se ipse frequenter colligens sederet solitarius, et levans se super se divinae contemplationi vacaret; in qua caelestes plane spiritus hauriebat, et de fontibus Salvatoris aquas sapientiae salutaris accipiens, tanto gratiarum imbri omnes vitae suae actiones irrigabat, ut flumina aquae vitae de ventre ejus in aliorum utilitatem promanarent. In pauperes, ac praecipue captivos dura servitute ab infidelibus detentos, propensissimus erat, nullumque officii genus unquam praetermisit, quo eos liberari posse existimaret: quorum hoc etiam majorem curam et sollicitudinem gerendam esse censebat, quo in graviore periculo Christianae fidei abjurandae, et amittendae salutis aeternae versarentur.

devotione erga D. Virg.

caritate in pauperes.

12 Cum itaque ejus hortatu Petrus Nolasus natione Gallus, cujus confessiones B. Raimundus audiebat, vir opibus florens, et insigni pietate praeditus, ad inopes alendos, et maxime ad captivos ex Barbarorum vinculis redimendos, suas copias et opes magna cum alacritate, ac libenti animo conferret, egregium pii ac liberalis animi officium pro sua infinita bonitate gratum Deus habuit. c Nam proxima nocte insequente beatissima Virgo Dei Mater eidem Petro, qui sanctis meditationibus et orationi vacans cogitabat, qua ratione calamitatibus Christianorum in captivitate degentium succurri posset, serena fronte se conspiciendam dedit, et acceptissimum sibi ac unigenito suo filio fore dixit, si suum in honorem institueretur Ordo Religiosorum, quibus cura incumberet captivos e tyrannide Turcarum liberandi: ac illa ipsa nocte eadem Virgo sanctissima B. Raimundo, et d Jacobo I Aragoniae Regi e apparuit, id ipsum de Religiosis admonens. Quare hi collatis inter se consiliis, et consentientibus animis Ordinem B. Mariae de Misericordia, seu de Mercede redemptionis captivorum fundaverunt: cui B. Raimundus certas vivendi leges f praescripsit ad istius Ordinis vocationem accommodatissimas, quarum approbationem aliquot annis post a fel. rec. g Gregorio IX, praedecessore nostro imperavit, et dictum Petrum, qui eidem Ordini omnia sua prompte dederat, primum etiam Generalem Ordinis Magistrum suis ipse manibus h habitu eodem indutum creavit.

d e Ordini de Mercede, castitus instituto, regulas scribit.

f

g

h

a Habitu induit, ut ex veteri Barcinonensi canonici ms. Calendario tradit Diagus lib. 2, c. 9, die sancto Parasceves an. MCCXXII.

non a S. Dominico, ut putavit Marietta lib. 12, cap. 30, cum is Augusto praecedente obiisset, non etiam Parisiis an. MCCXXIII, ut habet Castillo; nec in aede S. Jacobi Barcinonensi, sed in veteri illo Graniano domicilio. Ergo anno vertente, Dominica Laetare, quaerat in Aprilis, professionem emisit. Lot cap. 5, scribit an. MCCIX, ingressum esse in Ordinem.

b Inter eos fuisse Petrus Ruber, olim ejus Bononiae sodalis, et Raimundus de Rosanis Praeceptor ecclesiae cathedralis Barcinone, cujus ex fratre nepos Bernardus de Rosanis an. MCCXVI, Praedicatoribus quaedam est elargitus, ut habet Diag.

c Id primo die Augusti accidisse ait Diagus l. 2, cap. 10, et Domenecus, ac fuisse S. Raimundum jam tum Regis Jacobi Confessarium; vel a Rege assumptum, vel ei a regni comitiis datum; nam eum fuisse apud Aragonios morem, scribit Marietta cap. 33 et Castillo, a quibusdam tradi. De S. Petro Nolasco agemus xxxi Decembris; de Ordinis B. Mariae de Misericordia institutione xvii Januarii, et x Augusti.

d Alii tradunt, cum, occiso anno MCCXIII, ad Muretum Petro parente, (qui Raimundum Tolosanum Comitem, antesignanum Albigenium tuebatur) captivus a Simone Comite Montfortio Carcassona detineretur Jacobus admodum adolescens, sapius a S. Dominico et S. Petro Nolasco visitatum, votum nuncupasse ejusmodi Ordinis erigendi, si in paternum regnum reslitteretur; quod deinceps tenuit annis LXIII.

e Diagus et Domenec. aiunt Regi pro redemptione eorum qui a Mauris capti erant, ipsorum Maurorum exterminio, noctu oranti apparuisse Deiparam, admirabili splendore conspicuam, et collaudato ejus zelo monuisse quae hic referuntur.

f Sicut ut Officio et Breviario Praedicatorum uterentur, Regulam S. Augustini servarent, et quasdam Praedicatorum constitutiones, suis functionibus magis accommodatas. Diag. Domenec.

g Extat haec approbatio tomo i Bullarii, et apud Diagam cap. 10, data xvi Kal. Februa. Pontificatus Gregorii IX, an. viii, sive Christi MCCXXV. Fallit ergo Castillo l. 2, cap. 17, et Marietta cap. 32, dum scribit an. MCCXXX, approbatum Ordinem, duobus annis et medio ante institutionem. Lot an. MCCXX, conditum Ordinem scribit cap. 9, mandante Pontifice ut habitum suis manibus Raimundus Generali conferret. Quod non satis videtur probabile.

h Feste S. Laurentii an. MCCXXII, id factum in ecclesia cathedrali sanctae Crucis Barcinone. Dixit ad frequentissimum populum, novique instituti rationem reddidit S. Raimundus, et post offeritorium Missae, quam celebrabat Berengarius Episcopus, habitum S. Petro Nolasco dedit. Ita Diagus, qui multorum Scriptorum testimonio id confirmat; nam alii a Berengario Episcopo, quidam ab ipso Rege datum scribere, ut testatur Domenecus. Est autem is habitus, ut scribit Abrahamus Bzovius tom. 13, ad an. MCCXXII, alba tunica, cum cappa et seculari candido, itemque cappa alba, atque insignia Regum Aragoniae, nempe in clypeo rubrae croceaeque virgae cum Cruce candida ante pectus.

CAPUT III.

Apud Legatum, et Pontificem obita officia.

Haec B. Raimundus, quae ad unius Dei gloriam, et proximi utilitatem gesserat, etsi occultissima esse volebat, tamen ardentem illius in egenos caritatem et vitae sanctimoniam jam ubique fama vulgaverat, et sanctae ejus doctrinae odorem manifestabat in omni loco. Quamobrem bonae memoriae a Joannes Cardinalis Episcopus Sabinensis, eruditionis et pietatis laude clarissimus ab eodem Gregorio IX, praedecessore nostro in Hispaniam ad Crucem adversus Saracenos praedicandam, b aliaque Sedis Apostolicae negotia pertractanda Legatus de Latere missus, multorum sermonibus singularem ejus integritatem intelligens, eum sibi legationis accepit adiutorem.

Legato Apostolico socius adjungitur.

a

b

14 Quo in munere B. Raimundus tanta cum prudentia, tanta humilitate et caritate versatus est, ut omnibus esset bonus odor Christi, ad vitam. Nam etsi honestissimo loco natus esset, et jam aetate provectus, multisque virtutibus cumulatus, magna apud omnes, auctoritate polleret; in hoc tamen longinquo et difficillimo itinere nullis unquam ab eo precibus obtineri potuit, ut equo veheretur; sed verus Christi discipulus calceatus pedes in praeparationem Evangelii pacis, et assumpto spiritus gladio, quod est verbum Dei, iter suis comitatus sociis pedibus faciebat, et Cardinalem, quo erat venturus, praeventens, quasi viam ante faciem ejus in benedictione praeparans, Evangelio Christi praedicando permultos, adjuvante Domino, ad arctam salutis semitam a via lata et spatiosa trducebat; et confessiones audiendo, a censuris et a peccatorum nexibus liberabat. Quodque omnibus mirum fuit, toto illo itinere nihil unquam

Pedes iter agit, regulam ubique observat.

EX BULLA
CLEMENT. VIII

de solita ciborum abstinencia, vigiliis, jejuniis, precationibus, totiusque religionis severitate remisit: sed observantissimus constitutionum sui Ordinis, ne latum quidem unguem ab illius statutis et legibus discedebat.

Romana a Gregorio IX evocatur.

13 Quare suspiciebant ipsum universi, colebant omnes; Joannes Cardinalis summpere diligebat: qui perfunctus legatione ad Urbem rediens, cum B. Raimundum una secum adducere decrevisset, numquam id tamen ab eo potuit impetrare; sed cum ad eundem Gregorium IX prædecessorem nostrum, de rebus legationis referret, tam multa, eaque præclara, de hujus beati viri virtutibus dixit, ut idem Gregorius prædecessor illius videndi desiderio incensus, eum ad se confestim *c* evocavit: cujus ille dicto audiens, quamquam religiosæ quietis avidissimus, Romam venit.

Fit ejus Cappellanus.

Pœnitentiarius.
Confessarius.

d

16 Exceptit eum amanter et benigne prædictus Gregorius prædecessor, ac brevi perspectis et exploratis ejus animi dotibus, summisque virtutibus, Cappellani sui officio, (quod tunc temporis idem erat, quod nunc est Caussarum Palatii Apostolici Auditorum) et Pœnitentiarii dignitate ornavit; ac tanti semper fecit, ut non nisi adhibito ejus consilio graviores causas tractaret. Quem cum etiam a sacris sibi confessionibus præfecisset, is, qua erat in egenos caritate, pœnitentiæ loco illi injungebat, ut inopum preces et justas petitiones statim audiret, eorumque negotia expediret et quam citissime conficeret: *d* quare ab eodem Gregorio prædecessore Pater pauperum est appellatus.

Decretales in ordinem redigit.

17 Decreta Romanorum Pontificum quo quæque tempore condita erant, diversis in Epistolis et Conciliis sparsa, quæ obscuritatem et incertitudinem inducere videbantur, ad communem omnium, et maxime studentium utilitatem, in ordinem et compendium redigi jamdiu omnibus fere placuerat, sed tanto operi viridoneus quærebatur. Itaque Gregorius prædecessor B. Raimundum huic muneri aptissimum esse ratus, id oneris ei imposuit, quod tandem ipse ingenti labore trium annorum spatio feliciter absolvit, quemadmodum in ipso Decretalium præmio gravissimo ejusdem Gregorii testimonio est comprobatum.

a Joannes de Abbatis-villa, *Episcopus Vesontinus* IXII, cum *sedisset duos circiter annos, anno MCCXXVII, mense Septemb. a Gregorio IX factus est Cardinalis Episcopus Sabinensis. Diagus lib. 2, cap. 11. Hieronymus Zurita tom. 1, lib. 3, cap. 2 et 3. Mariana lib. 12, cap. 14. Marietta lib. 12, cap. 31 Castillo l. 2, cap. 17. Cardinalem S. Sabine vocant, non recte. Erat tum alius Cardinalis Presbyter titulo S. Sabine Thomas de Capua; sed Cardinalis Episcopus Sabinensis fuit hic Joannes.*

b Ea maxime de causa Roma venerat Legatus, ut de regio conjugio, quod Jacobus consanguinitatis lege vitiosum esse disputabat, *coram eo discerneretur; ut tradit Mariana lib. 12, c. 14, et Domenecus. Lite contestata, secundum Regis voluntatem judicatum, Regnam dimittendam videri, filium (ex ea susceptam) patri in regno substituendum. Mariana.*

c *Id an. MCCXXX factum, ut ait Diag. cap. 11. Llot cap. 4, scribit, in virtute sanctæ obedientiæ mandatum ei fuisse ut Romam veniret.*

d *Addunt Diagus et Llot. Pontificem libenter suscepta pœnitentiâ, ipsi imponere solitum eorum negotiorum, quæ sibi commendabat, expeditionem, inque litterarum inscriptionibus Patrem pauperum eum appellare.*

CAPUT IV.

Declinata dignitas. Generalatus ultro abdicatus.

a
Archiepiscopatum Tarra-

Hisce Incubrationibus, et assiduo humilitatis studio, quamdiu Romæ vixit, contra otiosam mentis evagationem, et inanis gloriæ cupiditatem se ipse tuebatur diligentissime. Quare oblatos etiam honores, et amplissimas Ecclesiarum cathedras omni conatu repudiavit. Nam cum Gregorius a Archiepiscopatum Tarraconensem ei deferre decrevisset, id ille adeo graviter et moleste tulit, ut illico febrî correptus

b aliquot dies ingenti corporis animique dolore torqueretur. Itaque ab hujus mundi gloria alienissimus omni ope contendit, ut eam a se dignitatem averteret: quod cum per se non posset, adhibitis multorum precibus, et quorundam Cardinalium auctoritate, ejusdem Gregorii prædecessoris animus ita inflexit, ut illius ecclesiæ onus in eum transtulerit, *c* quem ei muneri B. Raimundus aptissimum esse judicavit.

19 Hac difficultate perfunctus exultabat in Domino, ac veluti suo juri redditus, gratis Deo peractis, ad solitos labores sese contulit: quorum tandem magnitudine et diuturnitate confectus, in tam gravem morbum incidit, ut illi certam mortem medici denuntiarent, nisi patrium solum repeteret. Itaque dimisso Confessarii ejusdem Gregorii prædecessoris munere, et obtenta abeundi facultate, *d* Barcinonam rediit, atque ita rediit, ut eum animi candorem ab omni ambitionis labe intactum et illæsum, quo imbutus ad Urbem venerat, in patriam reportarit.

20 Vix ab Urbe recesserat, cum statim ei divinitus per spiritum data est gratia sanitatum, atque operatio virtutum. Nam cum ad eum Catalonia, portum, quem *e* Tossa vocant, appulisset, adfectum *f* ad se levi cymba quemdam ejus loci incolam, Barcelo de Faro nuncupatum, (qui dum in messem incubebat, adeo gravi et repentino correptus erat morbo, ut statim omnibus orbatus sensibus, nullos neque clamores, neque admotos corpori stimulos perciperet, sed humi jacens exanimis, mortuus esse crederetur) beatus vir miseratus, Deum, qui dives est in misericordia, ardentissime est deprecatus, ut ei vitam, quæ satis esset ad confitendum peccata, produceret: tum magna fide in Deum nixus, infirmum proprio compellens nomine rogavit, an vellet peccatorum sordes sacra confessione diluere. *g* Confestim ille velut *g* somno excitatus oculos sustulit, receptoque vocis usu, id velle se ac vehementer optare dixit; et confessione facta, atque exonerata peccatorum conscientia, perceptaque absolute nihil amplius elocutus, spiritum Deo reddidit. Id circumstantes admirati glorificaverunt Deum, quod talem hominibus dedisset potestatem.

21 Atque ubi Barcinonem appulit, confirmatis paullulum viribus, statim ad res divinas et cælestes contemplandas animus adjecit. Ejus vero Barcinonem adventus simulatque per Hispaniam innotuit, ingens hominum concursus ad eum fieri coeptus est, partim visendi gratia, partim consulendi, nam Pœnitentiarii potestatem, concessu ejusdem Gregorii, etiam ab Urbe absens exercebat. Quos omnes consolabatur in Domino, et spiritualibus monitis mirifice recreabat. Ejus enim scientia, quasi inundatio in omnibus abundabat, et consilium ejus, sicut fons vitæ, salutem animæ plurimis afferebat. Hac autem Pœnitentiarii potestate, quo liberius Deo sibi vacaret, *h* sponte se abdicavit, quamquam ejus etiam absentis opera idem Gregorius prædecessor, *i* ceterique Romam Pontifices qui eum secuti sunt, prædecessores item nostri, utebantur, ut ex ipsorum litteris facile constat, quibus ei gravissima negotia committebant.

Conscripsit etiam *k* Summam Casuum conscientiæ, qui solent in foro pœnitentiæ frequenter occurrere, magnæ doctrinæ atque auctoritatis, et tam confessariis quam confitentibus valde utilem et necessariam.

22 Dum sacris et suavibus hisce studiis, et juvandi proximi occupationibus distinetur, anno humanæ salutis MCCXXXVIII Jordanus ejusdem Ordinis secundus Generalis Magister, ex hac vita excessit. Quare novo Generali Magistro deligendo Capitulum generale Bononiæ est congregatum: ubi cum dissidentibus sententiis non satis Patribus inter se conveniret, ad S. Dominici corpus præces indictæ sunt, atque inde ad suffragia ventum; quibus omnibus, nullo penitus refragante, B. Raimundus absens Generalis Magister

consensem recusat.

b

c

Barcinonem rediit ob valetudinem.

d

Gratiam sanitatum divinitus accipit.

e

f

g

Seminortuo sensum restituit ad confitenda peccata.

Consultatur a multis,

h

i

Summam scribit.

k

Absens Generalis Ordinis eligitur.

est

est declaratus. Cujus ille rei nuntio percussus, atque animo perturbatus, primum repugnare vehementer cœpit; sed profectionibus ætate ac sapientia Patribus Bononia Barcinonem adventantibus, qui eam omnium et Dei voluntate esse confirmarunt, ægre tandem acquievit, ac magistratum iniit. Itaque aliorum precibus et auctoritate victus, animum ad regendam eam familiam adiecit. Quam cum integro biennio l sanctissime et magna cum laude administrasset, m facto, ipso postulante, superiore anno ex communi Patrum sententia decreto, ut liceret Magistro Generali officium Magisterii renuntiare, proximo insequente n Capitulo Bononiæ item habito affectam ætatem, infirmamque valetudinem incusans, pristinae nimirum quietis, viteque privatæ avidissimus, magistratu mœrentibus omnibus sponte se abdicavit.

l
m
n
Eose munere
abdical.

a *Mortuo scilicet Asparago, sive Asparago, Archiepiscopo circiter annum mcccxxxii, ut nulli Diago. Erat id temporis Tarraconensis Archiepiscopus Primus regni Aragoniæ, cum ab eo Caesar-Augusta quoque sacra petere consuesset, quam Joannes XXII, in Metropoli erexit.*

b *Tres, ut aiunt Diago, Domenec. Llot. c. Nominavit, teste Diago, Guilielmum Mongrinum, (Llot vocat Gregorium de Monte Griano) tum Edilem Ecclesiæ Gerundensis, virum egregium: qui tamen consecratus non est, sed aliquot post annis ultro se quoque dignitate postea abdicavit. Ferunt deinde oblatum Raimundo Braecensem in Lusitania Archiepiscopatum, pari ab eo constantia repudiatum. Plures et ab aliis Pontificibus et Jacobo fidei delatas dignitates, ut semper ab eo rejectas, scribit Llot cap. 3. Seraphinus Mazzus in Historia virorum illustrium Ord. Prædical. tradit dicere solitum, Magnam esse dignitatem, in Ordine Prædicatorum laudabiliter perseverare. Volaterranus lib. 21, sæpe dicitur, ait, se salubrius ac securius subesse quam præesse.*

d *Id non ante Aprilem anni mcccxxxv contigit. Mense Octobri anni sequentis comitis regni Aragoniæ Montione sive Monsonii interfuit, teste Zurita lib. 3, cap. 26, quibus in comitiis actum de Valentia urbe eripienda Mauris. Quorundam conatibus urbi Barcinonensi noxiis isthic intercessit Raimundus, Domenec.*

e *Distat xii leucis Barcinone, ii, Blanda Ptolomæi, quæ nunc Blanes.*

f *Diago ait eodem tempore, quo Raimundum, portum subisse; rogatum Sanctam ad eum cum quatuor sociis adisse.*

g *Cum primum ad eum venit, alta voce eum compellavit Raimundus: nihil ille se movit, donec facta cum sociis precatio, rursus ejus nomen inclamavit Sanctus. Ita Diag. Llot.*

h *Præterquam, inquit Diago et Domenec, in iis rebus quæ Prædicatorum aut Minorum (ita Seraphicum Ordinem vir sanctus diligebat) propriæ essent, multa tamen magni momenti negotia ad eum remittebantur a Curia Romana, ut confirmationes Episcoporum et Abbatum, gravium causarum (etiam contra Antistites quosdam, ut Urgellitanum quendam) examen, absolutiones ab excommunicatione, dispensationes ab irregularitate, etc. Domenec. Dissidentibus Herdensibus et Rothensibus Canonis circa numerum eorum qui Episcopum electuri essent, Innocentius IV, Pontifex Petro Albdatio Archiepiscopo Tarraconensi, S. Raimundo, et Michaeli de Fabra Ord. Prædicatorum, idoneum eligendi potestatem fecit; estque a tribus illis Guilielmus de Berberio Ord. Prædical. electus. Datus ab Urbano IV, cum Episcopo Barcinonensi, Index in causa matrimoniali Alvari Cabrere Comitiss Urgellani, et Constantie Monacæ, ut quod ante Oscensis Antistes judicaret, curent ratum esse. Sed Raimundus, imbecillitate virum excusata, rem totam Antistiti reliquit. Domenec.*

i *Sedere post Gregorium, dum superstes fuit Raimundus, Celestinus IV, Innocentius IV, Alexander IV, Urbanus IV, Clemens IV, Gregorius X.*

k *Stimam rogatu et jussu F. Sugerii, primi Provincialis Hispaniæ a S. Dominico anno mcccxi creati, conscripsit S. Raimundus, antequam Romam a Gregorio IX evocaretur, ut ex veteri ms. probat Diago; qui assertit hoc primum opus in eo genere scribendi extitisse. Alii inchoatam Barcinone volunt, Romæ perfectam, ut Domenecus, Marietta cap. 31, et Castillo tradunt Romæ scriptam. Ex epistola certe variorum Conventuum ad Bonifacium VIII, quam recitat Llot cap. 14, videtur deduci, post Decretales scriptam, aut saltem perpolitam esse. Edita est Romæ elegantibus typis anno mcmi, cum Glossis Joannis de Friburgo. Composuit præterea S. Raimundus (ut tradunt Diago lib. 2, cap. 13, Domenecus et Llot) quorundam Episcoporum rogatu, Tractatum de ratione visitandæ diocesis, et curandæ subditorum salutis. Mercatoribus quoque modum tradidit juste negotiandi. Citatur et scriptum ejus de bello et duello, ut tradit Antonius Senensis et Possennius noster.*

l *Dicere solitus erat, eum qui in virtutis exercitatione parva parvi facit, magna quoque non magni esse facturum. Eratque ipse minimorum studiosus observator. Constitutiones Ordinis in duas distinctiones redegit. Provincias Ordinis fere omnes, et semper pedes, visitavit. Castillo, Diag. Domenec. Llot. Marietta.*

m *Id Diago conatur refutare, quod Jacobus Dominicus et Bernardus Guido tradunt, omnes Diffinitores qui abdicationem admiserant, ipsamque Pontium Sperram, officio motos in Capitulo, generali, an. mcccxxii, Bononiæ habito. Prius illud Capitulum,*

in quo Decretum Sanctus condidit, ut Generali liceret munere se abdicare, Parisiis celebratum scribit Llot cap. 8.

n *Decretum est in eodem Capitulo, ut licet munus sponte posuisset, ei tamen, ubi vita functus esset, eadem precum suffragia impenderentur, quæ Generali in administratione Ordinis decedenti solent, verba decreti sunt: Pro F. Raimundo quondam Magistro Ordinis fiat post mortem, sicut pro Magistro Ordinis.*

CAPUT V.

Pro fidei defensione ac propagatione,
peccatorumque extirpatione, labores.

Quo veluti onere deposito, lætus et alacer ad consuetas pietatis exercitationes, et proximi ad virtutem incitandi studium se quam diligentissime retulit, ac nihil unquam antiquius habuit quam ut religionem Catholicam longe lateque propagaret, et pro viribus ab hæresum labe vindicaret. Quamobrem cla. me. Jacobo Regi Aragoniæ ejus nominis primo in primis suasit, a ut sacrum Inquisitionis officium suis in regnis institueret, ad hæresim videlicet, quæ tunc ex nefaria b Valdensium secta recenter exorta erat, omnesque alias procul a finibus ejus regni arcendas, atque hanc ob causam c Concilio Provinciali Tarracone adversus eosdem sectarios habito, jussu ipsius Jacobi Regis interfuit.

24 Sub idem vero tempus Saraceni, qui nobilissimas Hispaniæ civitates, et finitimas insulas impia sui generis stirpe multo ante infecerant, armata manu vehementer etiam infestabant, quibus ut in suis regnis Evangelium Christi predicaretur, eidem Jacobo Regi auctor fuit. Hunc etiam ad majorem insulam d ex Balearibus proficiscentem ejus rogatu comitatus est, tum ut ei a sacris confessionibus esset; tum etiam, ut verbo Dei predicando, fideique Catholice mysteriis explicandis, Hebræos et Agarenos, qui ibidem magno numero erant, ad Christianam religionem adduceret.

25 Ubi cum idem Jacobus Rex vesano amore captus e ejusdam femine consuetudine uteretur, B. Raimundus, qua erat dicendi libertate ac prudentia, illum blande primum sermone ab ea conatus est revocare; verum ubi se nihil proficere animadvertit, tum orare, proque sua in Deum fide precibus omnibus cœpit obstetari, ne ob exiguum corporis voluptatem male se ipsum perderet: sed neque preces quidquam profuere. Hic tum B. Raimundus animi dubius et incertus quo se verteret, consulto tandem precibus divino numine, statuit nihil gravius sibi faciendum, quam ut ex insula discederet, ne libidinem ejusdem Jacobi Regis, quam ferre amplius non poterat, probare sua præsentia videretur. Itaque eum adiit, serioque ac severe admonitum suæ voluntatis certiorum fecit. Jacobus vero Rex ejus apud se refinendi cupidus, nautas omnes præmoneri jussit, atque capitali edicto prohiberi, ne ullus eum trajiceret. Interim ignarus ejusce consilii B. Raimundus in portum perrexit, ubi ab omnibus navicatoribus communi consensu rejectus; cognita Jacobi Regis voluntate, in portum Sollar profectus est, itineris sui comiti hoc unum firmissime asseverans, ibi æternum Regem sibi non defuturum. At eum neque in eo portu a nautis admitteretur, id secum ipse demiratus, hoc magna fide pronuntiavit, Regem quidem mortalem ita statuisse, sed Regem æternum aliter provisurum.

26 Itaque omnibus in littore salutatis, per quasdam rupes et prærupta saxa in mare porrecta aliquantum progressus in mare descendit, ac socium allocutus: Videbis, inquit, quemadmodum Deus optimam navem providebit. Quare fiduciæ plenus, expanso super aquis pallio, f reductaque ejus ora instar veli ad baculum, quo tamquam malo uteretur, Dei opem invocans, ac signo crucis se muniens, relicto in insula suo modicæ fidei ac dubitante socio, mari se commisit, ac leni prosperoque inflante vento, perambulans

Inquisitio ut
instituitur
suadet.

a

b

c

Item ut Sara-
cenis Evange-
lium prædicetur.

d

Regem adu-
terum describit.

e

Pallio pro na-
vi usus mare
trajicit.

f

EX BULLA
CLEMENT. VIII

g
Clausis januis
canobium in-
trat.

h

i
Pallii ejus at-
tactu morbi
curantur.

h

l
Seminarium
Hebraicæ et
Arabica lin-
guæ instituit.

m

Initium In-
quisitionis in
Hispania.

bulans semitas maris, ac benedicens Deum qui domi-
natur potestati ejus, centum sexaginta millaria sex
horis confecit, omnibusque circum littora insolitum
navigandi genus admirantibus, Barcionem appulit:
ubi resumpto pallio, quodne quidem aqua perfusum
erat, ad monasterium sui Ordinis sub meridiem se
contulit, quodque non minus admirandum est, g januis
clausis illud ingressus, populi acclamationes evitans,
ad gratias Deo peragendas in templum secessit. Cujus
rei fama totam urbem finesque illius brevi pervasit.
Auxit etiam hujus miraculi magnitudinem ejusdem h
Jacobi Regis emendatio subsecuta. Extant autem
usque in hunc diem vestigia turris, et i capella eo in
loco, ex quo in mare descenderat, extractæ, atque
ipsum etiam pallium, ut continuata apud eos populos
traditione receptum est, cujus contactu multi a variis
corporis infirmitatibus quotidie liberantur.

27 In procuranda Hebræorum et Saracenorum
salute, k magno caritatis ardore semper incensus
fuit, omnemque operam dedit ad eos fidei Christianæ
documentis excolendos, ac pro viribus adjuvandos:
quod ut ei facilis esset, l Seminarium, in quo non-
nulli sui Ordinis religiosi Hebraico et Arabico ser-
mone erudirentur, Castellæ et Aragoniæ Regum im-
pense instituit. Quod opus toti Hispaniæ ornamento,
atque infidelibus adjumento fuisse, ex eo satis constat,
quod illius ope atque auxilio m ingens eorum multo
Christianam religionem emplexa sit. Neophytos
non minori caritate, doctrinæ Christianæ præceptio-
nibus imbuebat, atque tam assiduus erat in illis insti-
tuendis, ut eorum parens esse videretur: et ne ali-
menta eis ad vitam necessaria deessent, undique
elemosynas corrogabat.

a S. Raimundus Jacobum Regem summa contentione rogavit,
ut delegatos Inquisitores contra hæreticos ejus regna corrumpen-
tes, a summo Pontifice mitti sibi curaret. Hæc id Raimundo a
Pontifice petendum commisit: qui tandem anno mcccxxxii, data
Bulla Esparraco Barcæ Tarraconensi Archiepiscopo, cognato Regis,
ejusque suffraganeis, et quibusdam ex Ordine Prædicatorum,
Inquisitionis ejusmodi exercendæ potestatem commisit. Confirmata
ea est studio Guilielmi Mongrini qui Esparraco successerat; quod
Pontifex Gregorius IX, litteris ultimo die Aprilis mcccxxxv, datis
collaudavit, misitque instructionem ad id munus exequendum
accommodatam, a S. Raimundo, tunc adhuc Romæ agente, con-
fectam. Ubi Archiepiscopatu se abdicavit Guilielmus, Petrus de
Albalat ejus successor, plura cum Raimundo de ea re consultavit.
Hæc omnia, et quæ deinceps consecuta sunt, pluribus deducit Lu-
dovicus Paramus De origine Inquisitionis lib. 2, tit. 2, cap. 8, qui
ait prius in Cataloniæ Principatu regnoque Aragoniæ, quam in
ulla alia Hispaniæ regione Inquisitionem viguisse.

b Waldenses, qui et Pauperes de Lugduno, Waldonem
quemdam Lugdunensem civem, nominis et hæresis auctorem ha-
buere. Eorum errores vide apud Jacobum Gualterium Nostrum in
Tabula Chronologica ad sæculum xi. Idem les Enchabats dicti, ut
scribit Paramus, sive Insabatati.

c Nicolaus Eymericus Directorii Inquisitorum 2 part. Severinus
Binus tom. 3 Concil., part. 2, Abrahamus Bzovius Annal. tom.
13, hujus Concilii Actorum partem aliquam recitant, quorum hoc
est initium: Cum nos Petrus, miseratione divina Archiepiscopus
Tarraconensis, Inquisitionem inceptam per bonæ memoriæ
Berengarium Barcinonensem Episcopum contra hereticam præ-
viam in civitate Barcinonensi, vellemus effectui mancipare;
inter Jurisperitos qui nobis tum aderant, dubitationes hinc inde
varie emeruerunt. Quare ut circa factum hæresis, et Inquisitio-
nis de cetero fiendæ in provincia Tarraconensi, clarius proce-
datur, collationibus inde factis cum venerabili Fratre Raimundo
de Pennaforti Pœnitentiario Domini Papæ, et aliis prudentibus,
in processu sententiarum hereticorum, fautorum, suspectorum,
relapsorum, et penitentium eorum, secundum discretionem nobis
a Domino datam ita duximus procedendum, etc.

d Anno mcccxxxix, occupavit majorem Balearum insularum
Jacobus, urbemque Majoricam ultimo Decembris vi cepit, teste
Mariana lib. 12, cap. 13. Anno deinde mcccxxxi, cum nuntiatum
esset, Regem Tunetanum validam classem adversus eas insulas
comparare, eo Jacobus transmisit; iterumque mcccxxii, quo et
minor Balearis capta. Sed versabatur tunc in Curia Romana Rai-
mundus; tamen Marietta, Llot, Castillo, hæc contigisse scribunt
in prima illa expeditione, cum occupata est insula. Diagus et Do-
menec. anno mcccxxxix, hanc perfectionem contigisse volunt, quo ex
Mariana aliisque constat Regem ingenti adornata classe in Ter-
ram sanctam solvisse, sed cum ad minorem Tulæarem pervenisset,
vi tempestatis classem disjectam, Regem in portum quempiam
Galliæ Narbonensis repulsam. Verum in ea expeditione hoc conti-
gisse miraculum non arbitror, sed cum alias eam insulam hæc
reviseret, statum illius compositurus, Judæosque et Agarenos Rai-
mundi opera Christo adjuncturus. Jacobus de S. Joanne, qui anno

mccxvii, S. Raimundi vitam scripsit, ut cap. 17, testatur Diagus,
ait noluisse Raimundum iter suscipere, nisi prius stipularetur
hæc se consiliis ejus in his rebus quæ ad ejus populique salutem
pertinerent, obtemperaturum. Ut primum appulit, quem deferre
ei Primores insulæ cupiebant, honorem declinans, ad canobium
Prædicatorum divertit: recta ad templum contendit, peracta præ-
catione, Priorem ceterosque religiosos complexus salutavit. Mox
dicere ad infideles, multos Christo lucrari; dissidentes reconci-
liare: pauperes ægrosque visere, animosque eorum et corpora cu-
rare. Diagus ex Jacobo citato, et Domeneco. Unde patet, hæc in
prima insulæ occupatione contingere non potuisse, neque enim
tum canobium in Balearibus habebant Prædicatorum.

e Eam Berengariam fuisse scribit Diagus, cujus amoribus irreti-
tum Regem, etiam prælium intrare parantem, nobil alias a pec-
catis absolvere Arnaldus Segarra Prædicatorum Provincialis, quod
nollet se eam dimissurum spondere.

f Marietta et Castillo aiunt scapulari pro velo usum, scipione
pro gubernaculo. Haud satis id verisimile: nam quo ei gubernaculo
opus? Llot gubernaculi non meminuit, sed de scapulari velum
facit, ut et Ferrandus.

g Ferrandus, Castillo, Llot scribunt januis ulro ei apertas.
h Qui mox cum aliquot religiosis Ordinis Prædicatorum ad
Sollerii portum adit, ac prominentem in aquis rupem, e qua
Sanctus in mare descenderat, lustravit. Diag. Dom. Adit Mari-
rietta, missam a Rege irremem quæ Sanctum assectaretur; Llot,
plures missas scribit.

i Dedicata S. Catharinæ Martyri, cujus in fundamentis reperita
erat imago, quam ad eum locum sapius appulsi Mauri, indignis
quidem modis tractantur, nunquam tamen archere potuerunt,
Sollerii oppidi incolæ alio deportantur, ne barbarorum rursus
pateret latrocinio: sed vi divina ad suam relata est ædiculam. Ita
Jacobus de S. Joanne, qui id se adolescentem de parente suo aliis-
que ætate protractis, inque ipso Sollerio oppido audisse profertur.
Diag.

k Inflammata magis ea caritas cum civitatis revelatum esset,
teste Diago lib. 2, cap. 16, et Llot cap. 6 Fratrum Prædicatorum
opera multos infidelium religionis Christianæ mysteria doctum iri.

l Scribit Diagus, Domenec. et Llot, viginti aut plures religiosos
missos esse partim Tunetum, partim Murciam, ut linguam isthic
Arabiam et Hebraicam condicerent.

m Mauri ad decem millia conversi, Diag. Dom. Llot. Missi
deinde Fratres in Africam, qui Evangelium prædicarent, de qui-
bus existit Alexandri IV. Bulla data Anagninæ v. Kal. Julii anno
ii ejus Pontificatus, Christi mcccvi. Ipse S. Raimundus quibus-
dam Maurorum Principibus, ipsique Tunetano Regi notus amici-
cusque erat, qua ratione janua amplior aperiretur Evangelio.
Ipsemet Sanctus in suis ad Generalem Ordinis Magistrum litteris
varium fructum commemorat, qui Fratrum opera in Hispania et
Africa referrebat. Exstant ea litteræ in libro qui Vitas-fratrum
inscribitur. Diagus de ejus zelo ex Petro Marsilio sequentia recitat:
Conversionem etiam infidelium ardentem desiderans rogavit
eximium Doctorem sacræ pagine, Magistrum in Theologia, Fra-
trem Thomam de Aquino ejusdem Ordinis, qui inter omnes hujus
mundi Clericos post F. Albertum Philosophum maximum habebat,
ut opus aliquod faceret contra infidelium errores, per quod
et tenebrarum tolleretur caligo, et veri Solis doctrina credere
volentibus pareretur. Fecit Magister ille quod tanti Patris humi-
lis deprecatio requirebat, et Summam, quæ Contra gentiles intitu-
latur, condidit; quæ pro illa materia non habuisse parum
credidit. Confulati quoque ab eo ejusque sociis magno fructu
Judæorum errores, multique ex his baptismi lustrati.

CAPUT VI.

Virtutes, mors, exequiæ.

De rebus dubiis sæpe consultus, singulari pruden-
tia, ac divina plane sapientia omnibus respondebat, a
atque inter cetera beneficia quæ accepit, hoc præci-
pue donum a Deo est consecutus, ut eos, quibuscum
ageret, mira consuetudinis suæ dulcedine ac voluptate
perfundere.

28 Orandi contemplandique summam diuturno usu
adeptus est facultatem: nam etsi variis gravibusque
negotiis distineretur, tamen ubi se ad orationem com-
posuerat, tanta subito divini spiritus suavitate rapie-
batur, ut omnium rerum mortalium cura exutus esse
videretur. Ac sæpe intempesta nocte clam observatus
est in secretiori templi recessu, tam crebra altaque
suspiria inter orandum edere, ut audientes ad lacry-
mas commoveret. b In divinis officiis erat assiduus,
atque incredibilem psallendo capiebat voluptatem.

30 Sacrosanctum Missæ sacrificium fere quotidie
celebrabat. c Quanta vero esset ejus in sacrificando
animi puritas ac devotionis fervor, vel ex eo facile
existimari potest, quod astantes ex ejus solo aspectu
ad orationem incitarentur, ac petita a Deo parte
misericordiarum beneficia, ejus precibus impetrarent.

31 Nam

Consulentibus
gratiosus.

a

Orationis stu-
diosus.

b

In celebrando
pietas.

c

EX BULLA
CLEMENT. VIII
Psal. 19.

Ejus meritis
depulsa ten-
tatio.

d

Angelo fami-
liaris.

e

Ejus abstin-
tia et lenitas.

f

g

Moritur
an. 1275,
6 Januar.

h

i

Ejus exequi
solemnissi-
ma.

k

l

31 Nam frater Martinus ejusdem Ordinis Con-
versus, cum, antequam suavi se Christi jugo subjeceret,
voluptatibus carnis liberius indulgisset, ac tunc earum
rerum, quibus ante assueverat, recordatione, siquæ
corporis illecebris quasi quibusdam stimulis agitatus,
mirum in modum vexaretur, omnem hujus tentatio-
nis propulsandæ spem in B. Raimundi meritis collo-
cavit. Igitur ejus sacrificiis sæpe interesse, ac summis
precibus a Deo flagitare cœpit, ut tanto suo malo
remedium aliquod afferret. Quod dum perseveranter
peteret, quodam die ex manibus B. Raimundi cele-
brantis, ac sacram Hostiam populo ostendentis,
Christus Dominus sub angustissima pueri specie
clarissima luce radiantis spectandum ei se præbuit d.
Quo viso, tanto est repente gaudio delibutus, ut ex
eo tempore ad extremum usque diem, divina gratia
et bonitate, ab omni concupiscentiæ carnis commo-
tione fuerit præservatus.

32 Cum cælestis militiæ Angelo tanta inerat ei
familiaritas et amicitia, quæ maximum est puritatis
et sanctimonie argumentum, ut ab eo e frequenter
ad orandum a somno excitatus invitaretur.

33 f Cibi potusque parcissimus fuit : totam enim
hebdomadam, excepto die Dominico, jejunabat. Nul-
lum unquam in eo contumaciæ vel arrogantie vesti-
gium animadverti potuit, quin imo lenitate ac patientia
fuit maxima, et in Deum tanta caritate, ut ejus amore
omnia arbitratus sit ut stercora : ex qua etiam egre-
gia illa in proximos caritas redundabat g.

34 Omnibus demum virtutibus cumulatus, de-
vexa jam ætate, in perpetua quadam erat animi
vigilia, expectans Dominum, ut ad cælestes nuptias
ab eo vocaretur. Igitur h annos fere centum natus
cupiens dissolvi, et esse cum Christo, i in lethalem
morbum incidit: atque Sacramentis omnibus rite
munitus, orantibus ad lectulum fratribus, deficientis
sensim omni vite sensu, ipso die Epiphaniæ Barci-
none obdormivit in Domino, salutis humanæ anno
MCLXXV.

35 Vulgata ejus morte, ingens hominum concursus
ad monasterium videndi caussa repente factus est :
ac tanta fuit sanctitatis ejus apud omnes opinio, ut
multi Episcopi, complures Prælati ac nobiles viri,
Clerus etiam et populus Barcinonensis universus,
funus ejus summa doloris significatione sint prosecuti.
Communem vero illam ejus sanctitatis famam auctori-
tate sua magnopere auxerunt, k Alphonsus Castellæ,
et Jacobus Aragoniæ Reges, qui ad ejus exequias,
sua præsentia cohonestandas, comitantibus filiis ac
domesticis omnibus, summa cum veneratione, et fama
sanctitatis beati hujus viri convenerunt, itaque corpus
ejus magno totius civitatis luctu, ac Principum
virorum dolore, honorifice humatum est : quod paucis
annis post in sepulchrum marmoreum translatum fuit.

a Sed, ut scribit Diagus et Llot, vix respondebat ex tempore si
quid ex eo de Jure quæreretur, cujus tamen erat scientissimus;
sed prius Auctores consulebat.

b Post Matutinum et Completorium omnia allaria ecclesiæ
obibat, eaque corporis humiliti submissione veneretur Diag. Do-
menec.

c Semper fere ante Missam explebat animum confessione. Quo
die impeditus sacrificium non obitisset Deo, eo consueta animi
alacritate et lætitia carere se asserbat. Diag. Domenec. Llot.

d Addit Domenecus ex Petro Marsilio lib. 4, de vita Jacobi Re-
gis, simul ac hostiam consecravit Raimundus, delapsus ex alto
globum sive circulum igneum, qui ei caput et humeros circum-
cinxit usque ad ejusdem hostiæ summationem.

e Quotidie, ut scribit Llot, ante mediam noctem.
f Sub noctem flagris et zona ferrea in corpus suum acriter
sæviebat. Diag. Domenec.

g In familiari cum altis sermone comis ei quadam facundia
aderat, a plique ad eorum instructionem exemplis affluabat. Mur-
murantes, aut aliis detrahentes, quadam urbanitate cohibebat.
Diag. Domenec. subinde etiam aerier arguebat, ut Llot ait.

h Diagus cap. 20, vult solum fuisse lxxxix annorum, quia exi-
stimat, cum Bononiam profectus est an. mccc, vel mcccxi, fuisse
solum xxiii, vel xxv annorum. Verum alii citius fuisse Bononiam
scribant.

i Petrus Marsilius apud Diagum l. 2, cap. 20, ita scribit: Sic

jam longo quassatus senio cœpit infirmari, et a Rege, ac Rege
Castellæ sæpius visitatus, in die Epiphaniæ Domini circa horam
sextam illum Psalmum incipiens : Exaudi te Dominus in die
tribulationis, proleget te nomen Dei Jacob, presentibus fratribus
et orantibus, spiritum reddidit creatori. Addit Domenecus, fra-
tres qui aderant prosecutos esse Psalmum, et cum ad illa verba :
Tribuat tibi secundum cor tuum, et omne consilium tuum con-
firmet, pervenissent, exspirasse Sanctum. Llot ait mortuum in illis
verbis Psalmi 30. In manus tuas Domine commendo spiritum
meum.

k Pet. Marsilius : Interfuerunt autem ejus celeberris exequiis
Rex Castellæ Idefonsus, et germanus ejus Ferrandus, et filius
ejus Sancius, et duo Infantes minores; Rex Jacobus, et Infans
filius Jacobus; Episcopus Barcinonensis, Oscensis, Conchensis,
et plures alii Prælati, ac Princeps, et Nobiles, et totus Clerus et
populus Barcinonensis; et corpus illud tam venerabile sepultura
dederunt. Meminit funeris hujus Jacobo Aragonio, et Alphonsus X,
Castellæ Rege, qui Sapiens dictus est et Imperator, cohonestati,
Mariana noster lib. 13, cap. 22, et Domenecus, qui Ferrandum
Alfonsi fratrem cum esse ait, qui a Zurito Emmannel appellatur;
ad fuisse præterea funeri Violantem Alphonsi Regis uxorem,
atque filios Jacobi filios Ioanuem et Petrum; officium sepultura
ab uno e tribus recensitis Episcopis peractum.

l Id in peculiari sacello, ejus ac S. Juliani nomini dicato, col-
locatum. Sacellum edificatum curante Bononati ejusdam civis
Barcinonensis filia, cui pater ea lege optinam hereditatem an.
mcccviii, reliquerat. Jacobus II. Rex ad illius sacelli edificatio-
nem haud tenuem contulit stipem an. mcccix, ut Domenecus
tradit. Llot scribit, ab initio in sepulchro marmoreo conditum,
atque ad illud delatum ipsorum Regum manibus; neque usque ad
an. mcccv, quo scribebat, apertum fuisse. Ter deinceps apertum
sepulchrum : primum anno mcccvi, iv Aprilis, jussu Clemen-
tis VIII, presentibus Archiepiscopo Tarraconensi, Episcopis Bar-
cinonensi, Vicensi, Helenensi, Celsonensi, atisque viris primariis;
iterum anno mcccix, vii Junii, Philippo III, Regis Catholici ro-
gatu, presentibus Rege cum Margareta uxore, et socro, ac Bel-
gica nostræ Principibus Alberto et Isabella Clara Eugenia. Tertia
denum xxiv Maii mbei, ut cum publica supplicatione gestaretur
in solemnitate canonizationis. Domenec.

CAPUT VII.

Miracula post mortem.

Barcinonensis populus B. Raimundo vita functo,
quasi totius patriæ lumine extincto, mœrore afflictus
graviter angebatur, atque ob recentem virtutum ejus
ac beneficiorum memoriam eo carere omnibus acer-
bissimum erat. Sed pater misericordiarum, et Deus
totius consolationis, qui secundum multitudinem dol-
orum, consolationibus suis timentium se corda læti-
ficat, B. Raimundi meritis beneficia in omnes
confiderendo plebem suam mirifice recreavit. Nam
fidelissimi hujus servi integritatem et sanctimoniam
multis quidem in vita miraculis claram, pluribus signis
post obitum ingenti omnium lætitia comprobavit.

37 Atque ut omnes intelligerent, quam Deo pla-
cita esset anima ejus, eo ipso tempore, quo ex hac
vita migravit ad Dominum, insigni miraculo est
declaratum. Erat in ea civitate a Guillelmus de Vil-
laragut, qui inveterata corporis lepra graviter labo-
rabat, neque eum fœditas morbi dolorisve acerbitas
in publicum prodire, solitasque exercitationes et
negotia obire patiebatur. Medici adhibitis frustra me-
dicamentis omnibus, deplorata re animum despon-
derant : ipse vero, Deo ita disponente, qui Sanctum
suum clarificaturus erat, in ædes quasdam monasterio
Ordinis Prædicatorum vicinas, ea ipsa nocte, qua
B. Raimundus excessit e vita, diverterat; ubi cum
gravissimo elephantinæ dolore torqueretur, a pio quo-
dam viro b Bernardo de Molendinis nuncupato, Cano-
nico Barcinonensi admonitus est, ut B. Raimundi,
qui eo tempore dormierat in Domino, meritis se
commendaret : quod ille recuperandæ valetudinis
cupidissimus simul atque diligenter præstitit, confe-
stium omnis lepra ex ejus membris collapsa est, ac
sanum corpus reliquit. In cujus rei signum, et accepti
beneficii memoriam, idem Guillelmus c monumento
suspenso in templo, rem omnibus testatam esse voluit,
et posteritatis memoriæ commendavit.

38 Illud vero maximum est ejus sanctitatis argu-
mentum, quod mortuos etiam ad vitam revocavit.
Nam

Miraculis
post mortem
claret.

Lepra ejus in-
vocatione cu-
rata.

a

b

c

Mortua susci-
tata.

Nam

EX BULLA
CLEMENT. VIII

Nam quædam puella, Margarita nomine, Joannis Physici filia, quatuor aut circiter annos nata, diuturna febrî, continuisque alvi fluxionibus exhausta, diem obierat extremum; eamque vere mortuam esse, pallor ipse vultus, contractæ nares, oculi extincti, horridi dentes, ceteraque indicia confirmabant: quin et idem Joannes pater medicæ artis expertissimus asseruit omnia mortis, nullo vitæ vestigia in ejus corpore extitisse. Honestâ interim mulier Romea, ejusdem Margaritæ mater, quæ paullo ante ad B. Raimundi sepulchrum accesserat, et auxilium ab eo, filiaque valetudinem precabatur, ubi de morte filia certior a Joanne ejus marito facta est, ab eodem sapiens domum revocata fuit: quo illa nuntio percussa, tanto filia recuperandæ desiderio inflammata est, ut neque inde se abituram, neque domum reversuram affirmaret, nisi beati hujus viri meritis et intercessione Margarita ejus filia vitæ restitueretur. Itaque lacrymis ac lamentis omnia miscere, et ardentius orationi instare, atque a Deo per beati viri merita summis precibus flagitare cœpit, ut filiam vitæ sibi redderet. Cujus perseverantem firmissima fide orationem respexit Deus, nec sprevit deprecationes ejus. Nam sub occasu solis Margarita filia, paullo post meridiem defuncta, non modo vitæ, sed etiam integræ valetudini est penitus restituta: quæ postrindie in templum pedes adit ad gratias pro tanto beneficio agendas, et decem et quatuor annos supervixit.

d
Parturiens
exempta peri-
culo.

39 d Altera item honeste conditionis femina, Romea appellata, Michaelis videlicet de Sala hominis pii uxor, B. Raimundi opem experta est. Nam cum maturo jam foetu acerbissimis parienti doloribus premeretur, ac infantis caput enixa, reliquo intus recluso corpore, tribus integris diebus ac noctibus gravissimo cruciatu torqueretur, nihil propius factum est, quam ut ex hac vita decederet; nam ob languentis stomachi fastidium, cibos omnes haustusque respuebat, atque a sensibus alienata, vocisque usu privata jacebat exanimis. Quo tam præsentis uxoris suæ periculo prædictus Michael vehementer animo consternatus, ad templum illico excurrit, B. Raimundi opem subsidiumque implorans: qui simul ac domum rediit, Romea felicissime partum edidit, atque omni dolore est liberata.

Alius lapsu
convulsus,
subito sana-
tur.

40 Præterea juvenis quidam continuus viginti dies acutissima febrî agitatus, viribusque exhaustus, in superiorem ædium partem a suis delatus fuerat, ut aura puriore fruere, animumque relaxaret: quo ex loco deorsum in lapides et saxa corruens, ita convulsus fractusque membris fuit, ut immotus humi prostratus ab omnibus mortuus esse putaretur. Eo, ut fit, cum multi videndi et juvandi causa accurrissent, adstantium quidam pulveres ex B. Raimundi sepulchro desumptos, quos religiose ac pie secum gestabat, in jacentis ac moribundi os injecit, colloque appendit, atque æger ille continuo valetudini est integræ restitutus. Et illa quidem, aliaque quam plurima multo ante tempore contigerunt, hæc vero recentiora sunt.

a Idem miraculum inferius aliquanto fusius ex Michaeli Llot narrabitur.

b Llot Bertrandum vocat.

c Cereâ nimirum imagine, ut Llot ait.

d Duo sequentia miracula rursus inferius a Michaeli Llot narrantur.

CAPUT VIII.

Recentiora miracula.

ANNO MDLXXXIX, cum pestilentia Barcinone grassaretur, atque ingenti hominum clade invalesceret; a quidam probus vir, Michael Amat appellatus, peste mortifera correptus, ac desperata valetudine a medicis destitutus, Sacramentorum atque Extremæ unctionis susceptione, ad mortem se comparabat; sensim vero per omnia corporis membra serpente morbo, in eas redactus erat angustias, ut præclusis faucibus loqui amplius non posset. Quare intimo cordis et affectu B. Raimundum est deprecatus; ut eam a se infirmitatem depelli precibus suis impetraret. Qua in oratione B. Raimundum sibi videre visus est, atque extensa manu se contingere: quo ex facto ita omni repente morbo levatus est, ut eodem ipso die convalesceret.

Pestis depul-
sa.

a

42 Hoc aliquanto recentius est. Nam an. MDXCVI pia quædam mulier, Anna Beneta vocata, Barcinone honestis parentibus orta, ipso Epiphaniæ festo, copioso sanguinis profluvio in summum vitæ periculum adducta erat: neque adhibita medicorum remedia sanguinem ullo modo sistere poterant, neque ipsa in proximam diem victura putabatur. Quare eorundem hortatu cum sanctissimæ Eucharistiæ, atque Extremæ unctionis Sacramenta, pie et devote sumpsisset, mortem exspectabat. Interim in B. Raimundi præsidium toto animo confugit, ac pulveres ex ejus sepulchro ad se deferri, atque in cyatho misceri sibi jussit, quibus epotis melius se habere cœpit, et absque ullo prorsus alio pharmaco vitæ discrimen evitavit.

Item profu-
vium.

Pulvere se-
pulchri morbi
sanantur.

b

43 Illud vero perpetui ejusdem miraculi vim obtinet, quod ex primo ejus sepulchro terra quædam tenuis, seu pulvis saluberrimus enascitur, qui licet magna in copia inde exportetur, nunquam tamen deficit, ac multa magnaque corporis infirmitates eo curantur.

Suavis odore ex
sepulchro.

44 Anno itidem MDXCVI cum Judices instituti ad explorandas beati hujus viri reliquias, arcam, ubi erant reconditæ, aperuissent; tantus illico odor ex ejus corpore, qui vivens in odorem suavitatis Deo se consecrasset, exhalavit, ut multi, qui eo confluerant, nihil eo percipi posse jucundius affirmarent: quinimo egregius vir Ludovicus de Claremont ex gravi morbo sensu odoratus a sexdecim annis orbatu, cum in ea hominum multitudine videndi desiderio incitatus propius accessisset, eum etiam odorem suavissimum sensit: quo repente ita recreatus est, ut lacrymas præ gaudio continere, nec ullam vocem emittere ullo modo posset: verum tacitus apud se cogitans dubitabat, num istius solummodo odoris olfactum recuperasset, an etiam rerum aliarum; sed domum reversus ubi se varios odores percipere animadvertit, miraculum subito evulgavit. Neque vero hæc odoris fragrantia eo solum tempore ex ejus corpore emanavit, sed aperto quodam ejus sepulchri meatu, idem suavis odor quandoque afflatur, qui ab iis sentitur, quos divina bonitas eo munere dignatur.

Odoratus ist-
hic recupera-
tus.

c

a Domenecc. Equitem vocat, et addit plures scribere Sancto acceptum, quod a contagionis periculo liberati sint.

b Quod ideo apertum relictum, ut scribit Mariett. at Llot cap. 13, ita scribit: Ex quodam parvissimo loco, juxta sepulchrum hujus Sancti posito, in quo ejus interiora fuerunt sepulta, miraculose quidem quædam minutissima terra nigri coloris emanat; quæ tenuissima cum sit, et infirmis utilis valde et accommodata, et ideo a die obitus Beati Patris in ingentem quantitatem fuerit propter infirmos a Sacrista extracta, nunquam locus ille a terra vacuus fuit umquam repertus. Eadem fere habet Ferrandus apud Trugillo, qui addit (quod et Ferdinandus del Castillo scribit) hunc pulverem sæpe cibo aut potui infirmorum misceri.

c Domeneccus solum habet, octo.

CAPUT IX.

Coep̄ta procurari ejus canonizatio.

His pluribusque aliis miraculis, quae referre longum esset, corda Regum inclinata, plurimique Ecclesiarum Antistites et Praelati, populi que integri regni Aragoniae divinitus excitati, una voce et consensu a multis Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris frequenter petierunt, ut B. Raimundus in Sanctorum numerum referretur. Et quidem quarto ab ejus obitu anno, salutis videlicet humanae MCLXXXIX, Archiepiscopus Tarraconensis, ac decem Episcopi regni Aragoniae, multique Abbates in a Concilio Provinciali Tarracone congregati, litteras ad fel. rec. Nicolaum Papam III, praedecessorem nostrum dederunt, quibus singularem ejus in Deum caritatem vitaeque innocentiam coram Deo et hominibus testificati, ut eum, praevia virtutum ac miraculorum ejus inspectione, Sanctorum numero adscribere vellet, humiliter supplicarunt.

46 Cum autem ipse Nicolaus III, praedecessor e vita migrasset, Praefecti civitatum regni Aragoniae, et Principatus Cataloniae, totaque civitas Barcinonensis, quin et Priores, ceterique Fratres Ordinis Praedicatorum qui eas provincias incolebant, idem a fel. rec. b Bonifacio VIII, etiam praedecessore nostro enixe flagitarunt. Verum ipso Bonifacio praedecessore ab humanis etiam erepto, c Concilium Provinciale Tarracone denno convocatum, apud sanctae mem. d Joannem XXII, praedecessorem etiam nostrum, primam petitionem renovavit. Quo tempore e Frater Arnaldus Burguetus Ordinis Praedicatorum Inquisitor, ac Procurator a Capitulo generali ad hanc causam prosequendam institutus, multos testes super miraculis, quae de hoc beato viro vulgabantur, examinari curavit. Sed cum per dicti Joannis praedecessoris obitum res transigi non potuisset, cl. mem. f Petrus Aragoniae Rex, datis ad fel. record. g Clementem VI, similiter praedecessorem nostrum litteris, vehementer instiit, ut beatus hic vir humanis laudibus extolleretur in terris, quem divinae providentiae sublimitas, quemadmodum in ejus litteris habebatur, honorare voluerat in excelsis.

47 Cum vero hujus rei tanta sit gravitas et magnitudo, ut exiguo tempore perfici non poterit, omnis hujus causae tractatio usque ad tempora sanctae mem. h Pauli III, similiter praedecessoris nostri fuit intermissa: qui tandem precibus bo. mem. i Fratris Joannis a Toledo tituli S. Sixti Cardinalis Burgensis nuncupati inclinatus k concessit, ut in omnibus monasteriis et ecclesiis Ordinis Praedicatorum, in regno Aragoniae existentibus, solemne officium de B. Raimundo celebrari posset.

a Huic Concilio praesuit Bernardus Tarraconensis Archiepiscopus, interfuere Arnaldus Barcinonensis, Berengarius (Bsovius Bernardum vocat mendose) Gerundensis, Raimundus Vicensis, Guillelmus Illerdensis, Petrus Urgellensis, Arnaldus Dertusensis, Petrus Casarugustanus, Jacobus Oscensis, Jaubertus (Bzavio Jaspertus) Valentinus Episcopi, Abbates, et alii Praelati: quorum litteras ad Nicolaum recitat Llot cap. 12. In his haec, inter alia plurima, de S. Raimundo praedicantur: Neque enim sufficienter explicare sufficimus humilitatem ejus in corde, dulcedinem in sermone, extenuitatem in opere, fervorem in caritate, in orationibus vigilantiam, in consiliis prudentiam, in moribus disciplinam. Sed nec omnino silere devotio patitur, quantum et quomodo zelo fidei succensus ad genera linguarum, ut addicerentur a fratribus sui Ordinis, studium impenderet et conatum. Diligentiae quidem ejus pia mediante sollicitudine divulgatum et praedicatum est nomen Christi, fidesque ejus ex multorum conversione amplioribus dilatata profectibus, nuntiata est etiam usque ad barbaras infidelium nationes. Et post pauca: Hinc est quod ad multam devotionem ad eum mentes fidelium benigna manus Omnipotentis erexit, et ad ipsius invocanda suffragia, de diversis partibus di-

versarum concurrunt frequentia personarum. Propter quod et Patres hujus dignum veneratione sepulchrum ab illis in multa reverentia visitationis et honoris habetur, multiplicatis quoque luminaribus illustratur. Ubi et numerosa multitudo cere diversorum effigiarum dependentes imagines, quanta et qualia per eum sint facta miracula, etsi homines taceant, clamare non cessant, et rerum evidentia protestatur. Fallitur Bsovius ad illum annum num. 8, scribens, nihil tunc in gratiam illorum concedere voluisse Nicolaum, quod Rex Petrus a Procyda seductus, jam turbas Italiae moliretur, neque censum Ecclesiae Romanae pendere vellet. Nam favit Joannis Prochyta, Petrique Aragonii conatibus Nicolaus, uti narrat Mariana noster lib. 14, cap. 6. Potius id ad Martinum II (qui IV, dicitur) referendum, qui Nicolao III, anno MCLXXX, XVI Augusti, cum sedisset annos duos, menses octo, dies XXIII, vita functo, successit an. MCLXXXI, XXII Februarii. Ad hunc missus de Raimundi canonizatione legatus, de quo Mariana: Moritur interea Nicolaus Pontifex successore Martino IV, Turonensi cive, Caroli (Andegavensis, Siciliae Regis) partibus deditissimo: prorsus ut in ejus gratiam Palaeologum Caesarem diris deoverit, de impietate postulatum, quod Romanae Ecclesiae nollet obtemperare. Ab Aragonio Rege Hugo Metaplana, vir multarum rerum usu ea aetate praestans, ad novum Pontificem legatus est, ut ejus animum consiliaque exploraret; tametsi legationis species erat Raimundi Pennafortii nomen ut consecraretur. Renuit Pontifex, negavitque aliquid se concessurum ei qui vectigal Romanae Ecclesiae debitum pendere recusaret. Praeterea decem sacerdotiorum Jacobo patri a prioribus Pontificibus concessae abrogatae sunt. Ita ille. At Diagus lib. 2, cap. 27, citans Petr. Marsilius, scribit curasse Martinum Pontificem miracula S. Raimundi (nam vitae sanctitas satis probata videbatur) examinari a tribus Cardinalibus: sed cum Siciliam invasisset Petrus, (post ferales illas Vesperas an. MCLXXXI) negotium canonizationis intermissum esse. Constat id quoque ex epistola Conventuum Ord. Praedicatorum provinciae Aragoniae ad Bonifacium VIII, quam recitat Llot cap. 14. Domenecus scribit petisse tum Regem ut in numerum quoque Sanctorum referretur Ollegarius Episcopus.

b Bonifacius VIII, an. MCCCXIV, XXIV Decemb. creatus, obiit XI Octob. MCCCXV. Cum hoc Pontifice actum de canonizatione esse an. MCCCXVII et MCCCXVIII, quando Rex ipse Jacobus II, Romanus venit, scribit Diagus, Domenec. Llot, licet hic in causa illius perfectionis Jacobi in Italiam ab aliis discrepet. Recitat vero ternas omnino litteras ad Bonifacium de eo negotio datas, quae omnes singulare Raimundi continent praconium. Prima sunt civitatis Barcinonensis, data IV Id. Novemb. MCCCXVI, quibus omnino similes scriptas tradit a Rectoribus regni Aragoniae. Secunda sunt variorum Conventuum provinciae Aragoniae, ante citata. Tertia Bernardi de Buixedos Prioris et totius Conventus Barcinonensis, data VI Kal. Julii MCCCXVII.

c Celebratum est id Concilium an. MCCCXVII, et praesuit Eximius Archiepiscopus Tarraconensis, interfuere Martinus Oscensis, Berengarius Vicensis, F. Raimundus Urgellensis, Guillelmus Gerundensis, F. Guillelmus Illerdensis, Berengarius Dertusensis, Petrus Tirasonensis, Episcopi, Abbates, et alii Praelati, quorum litteras recitat Llot cap. 16, datae die Cathedrae S. Petri an. MCCCXVII.

d Creatus est ann. MCCCXVI, VII Augusti, obiit IV Decemb. MCCCXXIV. Curavit per Episcopum Barcinonensem formari Processum.

e De eo pluribus agit Diagus lib. 1, c. 13, et obiisse ait an. MCCCXXIV, eximio zelo virum. Hic VII Kal. Aprilis MCCCXXVIII, coram Bernardo de Villalta, Vicario Pontii Episcopi Barcinonensis absentis, examinari testes curavit: miracula infra dabimus.

f Petrus IV, anno MCCCXXVI, Alphonso patri successit, obiit V Januarii, MCCCXXXI, misit ad Pontificem pro hac canonizatione an. MCCCXXIX, ut tradit Domenec.

g Electus est VII Martii MCCCXXII, obiit XXVIII Jun. MCCCXXII, Marietta et Castillo scribunt, tempore Clementis VII, novum et amplum Processum institutum pro canonizatione S. Raimundi.

h Creatus est Paulus III, an. MCCCXXIX, XI Octob.

i Hic Joannes Alvarez de Toledo, Alba Ductus filius, Ord. Praedicatorum, in Collegium Cardinalium adscitus a Paulo III, XIII Kal. Januarii, MCCCXXIX Claccon.

k Viva voce oraculo, in Junii MCCCXXII, sed mox id indultum ipsodie a se signatum, misit ad PP. Praedicatorum regni Aragoniae. Id recitat Llot cap. 17, meminuit ejus Diagus lib. 2, cap. 27.

CAPUT X.

Processus canonizationis varie examinatus.

Interjecto autem diuturni temporis intervallo, cum Deus, qui est gloria virtutis Sanctorum, B. Raimundi meritis et intercessione plurima in dies beneficia toti Hispaniae largiretur; b cl. etiam mem. Philippus II, Hispaniarum Rex Catholicus c per litteras, et per dilectum filium nobilem virum d Antonium de Corduba et Cardona Suesse Ducem, suum apud nos et Sedem Apostolicam Oratorem, supplicavit, ut huic causae sub tot Romanis Pontificibus inchoatae, ipsi vellemus finem imponere: quo sane

pio

Aragonii supplicant Nicolaus III, Pontifici pro ejus canonizatione.

a

Item variis aliis Pontificibus.

b

c

d

e

f

g

Officium de eo permissum Praedicatoribus.

h

i

k

a

b

c

d

EX BULLA
CLEMENT. VIII

Processus cano-
nizationis
examinatur.

pio Regis studio vehementer sumus recreati. Nam cum ab ipso Pontificatus nostri principio nihil magis, quam Dei gloriam, et Catholicæ religionis exaltationem spectaverimus; gaudebamus in Domino, cum utramque hisce Regis supplicationibus promoveri cerneremus. Itaque ut religioso ejus desiderio satisfacere, venerabilibus fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus Congregationis sacrorum rituum injunximus, ut acta omnia, quæ prius hac in re confecta erant, diligenter inspicerent et examinarent. Hi autem fuere ex triplici ordine assumpti, venerabiles Fratres Episcopi Alphonsus Ostiensis Gesualdus, Inicus Avalos Portuensis de Aragona, Gabriel Sabinensis Paleottus, et dilecti filii nostri Alexander S. Mariae Trans Tiberim Medices, Franciscus S. Petri ad Vincula de Giojosa, Augustinus S. Marci Veronensis, Dominicus S. Chrysogoni Pinellus, Franciscus Maria S. Mariae in Ara cæli de Monte, Ascanius S. Pudentiænæ titulum Presbyteri Columna, Odoardus S. Eustachii Farnesius, Antonius SS. Quatuor Coronatorum Facchinettus Diaconi nuncupati S. R. E. Cardinales, coram quibus rite congregatis cum dilectus filius Michael Llot, sacræ Theologiæ Doctor, frater ejusdem Ordinis Prædicatorum professus, ac Procurator legitime hac in causa constitutus, pro suo munere, in quod per sex annos continuos diligenter incubuit, quasdam scripturas ad hand ipsam causam spectantes protulisset; quia tamen multæ probationes addi poterant, litteræ ad Archiepiscopum Tarracoensem, atque ad Barcinonensem et Vicensem Episcopos cum opportuna facultate missæ sunt, ut alias omnes scripturas et probationes annis superioribus hoc in negotio factas Barcinone extraherent, et ea denique agerent quæ ad hanc causam requiri videbantur, omniaque ad nos transmitterent. Quæ cum essent omni jure confecta, summa que auctoritate firmata, et debita cum diligentia et fide transmissa; Nos tribus viris doctrina et integritate præstantibus, ac usu peritissimis, Seraphino videlicet Olivario Razzallo Decano, Petro Francisco Gipsio, et Francisco Peniæ Causarum Palatii nostri Auditoribus commisimus, ut ea summo studio, quantaque possent diligentia legerent, expenderent ac totius causæ merita exactissime ponderarent. Quo in munere cum sedulo et accurate versarentur, Philippus II, Hispaniarum Rex Catholicus, cujus memoria in benedictione sit, magno in primis nostro et totius orbis Christiani dolore ac detrimento viam universæ terræ ingressus est. Quare carissimus in Christo filius noster Philippus III, Hispaniarum item Rex Catholicus ejus filius, non modo regnorum, verum etiam paternarum virtutum heres, statim a primo regni sui exordio, ut se suaque omnia in B. Raimundi præsidium ac patrocinium conferret, litteris, et per eundem Antonium Suessæ Ducem, Oratorem item suum nobis supplicavit, ut in hac causa progredi vellemus. Idcirco vehementer lætabamur, et benedicebamus Domino, qui pios Reges perpetuo suscitât, ad Sanctos suos honoribus prosequendos, quos elegit in ædificationem corporis Christi, quod est Ecclesia.

Omnia in ea
causa acta a
Cardinalibus
et Pontifice
diligenter
examinata et
probata.

49 Cum igitur prædicti Auditores in discutiendis actis ac universo processu diuturnam et assiduam navassent operam, nihilque eorum, quæ ad hanc rem peragendam pertinent, prætermisissent, omnem rei gestæ seriem, suumque judicium scripto nobis traderunt. Quorum integram relationem nos iisdem Cardinalibus Congregationis sacrorum rituum per eosdem Auditores tradi jussimus, atque ut plurimum judicio tota hæc causa examinaretur, alios etiam Cardinales prioribus adjunximus, nimirum dilectos filios nostros Fredericum S. Mariæ Angelorum in Thermis Borromæum, Antonium Marianum S. Agnetis in Agone Gallum, Cæsarem SS. Nerei et Achillei Baronium, Silvium S. Salvatoris in Lauro titulum

Presbyteros Antonianum, atque Andræam S. Angeli in foro Piscium Perettum Diaconum, S. R. E. Cardinales: quos omnes monuimus, ut acta omnia de B. Raimundi puritate fidei, morum integritate, ac miraculorum evidentia, tanto studio perpenderent, quantum et rei gravitas requirebat, et nos merito expectabamus. Qui cum privatim multisque Congregationibus inter se habitis, dilecto filio Pompeio Molella Fisci nostri Procuratore semper citato, et partes suas diligenter præstante, singula rerum capita et acta omnia sedulo examinassent, ac processum, testes, instrumenta, et hujus causæ momenta, cum Auditorum sententis diligenter contulissent, eoque adducta essent omnia, ut ad Nos referri oporteret; Nos Consistorium secretum pro more convocari jussimus, in quo præfatus Alphonsus Cardinalis Gesualdus, suo et totius Congregationis nomine, primum retulit, scripturas, processum, omniaque hujus causæ acta legitime confessa esse, ac maxime auctoritatis, probatæque veritatis vim obtinere; deinde tota B. Raimundi vita, multisque miraculis enarratis, se et ceteros dictæ Congregationis Cardinales una voce, unaque mente in eam sententiam venisse dixit, B. Raimundum (si ita Nobis videretur) posse catalogo Sanctorum aggregari. In quorum sententiam cum reliqui Cardinales suo quisque suffragio ex ordine ivissent, magnam animi voluptatem capiebamus, quod beatè hujus viri sanctitatem in dies magis elucere videremus. Atque ut in hoc gravissimo negotio nihil de pristina nostra consuetudine ac debita diligentia remitteremus; Nos ipsi acta studiose et accurate perlegimus, atque eorumdem Rotæ Auditorum, et venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium relationem verissimam esse comperimus.

a Iterum sub Pio V, de eadem re agi ceptum. Castillo, Diag Domeneç. Recitat Llot litteras Consiliariorum Barcinonensium 1 April. MDLXX, ad Pontificem datas. Constitutus ab Ordine ad eam rem agendam Procurator Seraphinus Cavalli Brixianus, ut scribunt Marietta et Castillo.

b Rudolphus quoque Imperator ad Pontificem scripsit, ut hoc canonizationis negotium expediret.

c Litteras Philippi II, ad varios, aliorumque ad ipsum et Pontificem recitat Llot cap. 19, 20, 21.

d Hujus industria Processus sub antiquioribus Pontificibus olim instituti, cum deperditis putarentur, inventi sunt in monasterio B. Mariæ supra Minervam Romæ.

CAPUT XI.

Decreta canonizatio.

Quare lapsis paucis post diebus ex Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum instituto Consistorium publicum indiximus, in quo præter Cardinales, Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, Prælati, nostrique familiares nobis adfuerunt, ac in eo dilectus filius Bernardinus Scottus Consistorialis Aulæ nostræ advocatus, eximia B. Raimundi caritate, vitæ innocentia, et miraculis copiosa oratione explicatis, carissimi in Christo filii nostri Rodulphi Romanorum Regis Illustris in Imperatorem electi, et ejusdem Philippi III, Regis Hispaniarum Catholici, et Principatus Cataloniae, totiusque Ordinis Prædicatorum nomine, ut B. Raimundum Sanctis adjungere vellemus, a nobis suppliciter flagitavit. Quæ cum audiremus, benedicebamus Domino, et gratias Deo agentes lætabamur præcipue, Philippum III, Regem Catholicum in ipso regnandi principio hunc sibi ad felicem regnorum suorum administrationem patronum tanto ardore postulare.

51 Itaque respondimus, sanctam ejus petitionem nobis esse gratissimam, et eam ad Dei gloriam imprimis, et communem totius Christianæ Reipublicæ utilitatem pertinere, quod nimirum Deus, qui splendor et gloria Sanctorum est, in Sanctis suis magis laudatur et Christi fideles eo facilius divinæ gratiæ munera,

Publica petitio canonizationis.

Responsum Pontificis.

CAPUT XII.

EX BULLA
CLEMENT. VIII

Ordo canonizationis.

munera, auctis intercessoribus, obtinent, quo major cultus et honor Sanctis adhibetur. Præterea singularem Regis pietatem commendantes, optare nos pio ejus desiderio satisfacere diximus: hujus tamen rei tantam esse gravitatem, ut maturius adhuc cum venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, et ceteris Episcopis deliberandum esse censeremus. Itaque omnes eos in Domino hortati sumus, ut omnia quæ ad B. Raimundi vitam et miracula spectarent, omni studio et diligenter examinarent: deinde orantes in spiritu, et in ipso vigilantes (quod nos facturi eramus) Deum precarentur, ut daret nobis spiritum sapientiæ et revelationis, quo hæc arcana cælestia, quæ ratione humana comprehendere non possunt, cognosceremus, et illuminaret oculos cordis nostri, ut quid in hac gravissima causa statuendum esset, deliberare possemus.

32 His peractis, secretum aliud Consistorium indiximus, cui etiam Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos, qui tunc erant in Urbe, ac nostros et Sedis Apostolicæ Notarios, nec non Palatii nostri Auditores et Secretarios volumus interesse: in quo nos ex gratiæ cælestis abundantia, qua nostra tenuitas in hac suprema Pastoralis vigilia, domus Dei, quæ est Ecclesia Dei vivi, columna et firmamentum veritatis, constituta est, ea diximus quæ ad hanc causam spectare nobis visa sunt. Deinde ab iisdem Fratribus nostris petivimus, ut consideratis atque examinatis omnibus actis, id præcise dicerent, quod Spiritus sanctus eis daret eloqui, et an B. Raimundus Sanctis adscribendus esse videretur. Itaque primum S. R. E. Cardinales, deinde Patriarchæ, tum Archiepiscopi, et Episcopi ibidem presentes, suo quisque loco dictis sententiis, omnes communi consensu exiis, quæ in universo Processu explorata erant, merito a nobis B. Raimundum inter Sanctos referendum esse consuerunt. Gratias igitur Deo agebamus, qui Fratres nostros omnes in unitate spiritus idem sentire facit, tribuens omnibus cor unum et animam unam, eosque monuimus, ut interim precibus, jejuniis, elemosynis, Dei gratiam et auxilium nobiscum invocarent.

33 Cumque omnia jam ad præscriptum et normam sacrorum Canonum confecta essent, quod supererat acturi, post aliquot menses diem canonizationis diximus in Kalen. Maii, Dominicam videlicet in Albis, qua Paschalis solemnitas terminatur, Neophytorum habitus candore animi permanente commutatur, et Evangelium in Ecclesia legitur, quo Christus Dominus post resurrectionem ad discipulos januis clausis ingressus, insufflato eis Spiritu sancto, potestatem remittendi et retinendi peccata est elargitus: in quo magna nobis lætitiæ materia oblata est, quia videlicet memineramus B. Raimundum et Sacramenti poenitentiae ministrum extitisse, et post trajectionis miraculum januis clausis monasterium sui Ordinis Barcinone ingressum esse; deinde etiam quod eodem solemnitate et lætitiæ die nos ab hinc septem annis S. Hyacinthum Polonium ejus Ordinis Fratrum Prædicatorum B. Raimundi cœtaneum in Sanctos retulimus. Ad quam quidem animi nostri voluptatem non mediocri accessio facta est, quod hoc ipso die S. Catharinæ Senensis, ac S. Petri Martyris festum in Ecclesia solemniter celebretur, qui sub eadem S. Domini disciplina vitam sanctissime traduxerunt. Quamobrem in tam accommodata totius Ecclesiæ, ac Sanctorum ejusdem Ordinis ad hanc celeberrimam actionem festivitate, Nos B. Raimundo eum honorem decernere statuimus, qui sanctis Confessoribus adhibetur

Cum igitur præscripta Dominica in Albis, hodierna scilicet dies, advenisset, Nos cum venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, qui in Capella nostra Pontificia hanc ob causam convenerant, vestibus sacris induti, hymnum, Ave maris stella, inchoavimus; reliquum Capellæ nostro choro prosequente, ad B. MARIE Virginis opem implorandam: atque ita cantantes in viis Domini, Romanæ Curie Prælati, Officialibus, et familiaribus nostris, et sæculari ac religioso Clero longo ordine præcedentibus, singulis cereos accensos gestantibus, ex nostro Palatio Apostolico ad augustissimam Principis Apostolorum basilicam processimus; vario ornamentorum genere instructam, eamque ingressi ad sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum genuflexi procubimus, orantes ut Deus hanc celeberrimam actionem ad laudem et gloriam nominis sui dirigeret. Inde ad supremam ecclesiæ partem ascendimus alto et sublimi fornice admirandam, ubi amplum regioque sumptu suggestum erectum erat coram altari S. Petri Principis Apostolorum, in quo sacram Pontificalem Missam celebraturi eramus, omniaque facibus cereisque ardentibus collucebant: ac plurimæ circum imagines B. Raimundum erecto corpore egregie pictum referebant, dextera manu clavem in potestatis atque officii Poenitentiarum memoriam, sinistra librum doctrinæ ac Decretalium monumentum gerentem: ubi statim nobis in mentem venit, nos iisdem, quibus B. Raimundus, Capellani videlicet seu Caussarum Palatii Apostolici Auditoris munere, antequam in numerum Cardinalium assumeremur, et in ipsa Cardinalis dignitate summi Poenitentiarum officio, quamquam non exacte ac perfecte, functos fuisse, ac propterea Deum in spiritu humilitatis non sine lacrymis precabamur, ut si quid istis in muneribus ex nostra imbecillitate a nobis omissum vel commissum fuisset, id ejus bonitas atque clementia B. Raimundi meritis atque intercessione nobis condonaret. Deinde in suggestum delati ante idem altare Principis Apostolorum oravimus, ut suo nobis auxilio præsidioque adesset. Mox in excelso e regione altaris throno considerentes, eosdem Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, et Episcopos sacris indutos vestibus, obedientiam nobis de more præstantes excepimus: tum dilectus filius noster Odoardus S. Eustachii Cardinalis Farnesius nuncupatus, regni Aragoniæ Protector, Catholici Regis nomine, semel, iterum, ac tertio suppliciter a nobis flagitavit, ut B. Raimundum in Sanctos referremus: cujus singulis petitionibus opportune respondimus, ac per interjecta totidem intervalla, Litanias, hymnos, precesque adjunximus.

33 Denique absolutis perfectisque omnibus iis, quæ a Romanis Pontificibus hoc ingenere instituta sunt, communibus precibus implorata Spiritus sancti ope, ad honorem sanctæ et individuæ Trinitatis, ad exaltationem fidei Catholicæ, et religionis Christianæ augmentum, auctoritate ejusdem sanctæ Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritus sancti, beatorum Apostolorum Petri et Pauli, ac nostra, de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, omniumque Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Romana Curia existentium consilio, communique consensu, B. Raimundum a Peniafort Ordinis Fratrum Prædicatorum expresse professum, ac in ecclesia S. Catharinæ ejusdem Ordinis Barcinone sepultum, de cujus innocentia vitæ et miraculis nobis plane constat, Sanctum esse definivimus, ac Sanctorum Confessorum numero et catalogo adscribendum esse decrevimus, prout per præsentem definimus, decernimus et adscribimus, statuentes, ut ab

Processio et
ritus canonizationis.

Canonizatur.

Consistorium
censet canonizari debere.Dies canonizationis a
Pontifice indictus.

EX BULLA
CLEMENT. VIII

Indulgentiæ a
Pontifice con-
cessa.

Oratio ab ipso
Pontif. facta.

universa Ecclesia quolibet anno die VII Januarii festum ejus et officium, sicut pro uno Confessore non Pontifice, ad normam in Rubricis Breviarii Romani præscriptam devote celebretur. Insuper omnibus vere penitentibus, et confessis, qui singulis annis eodem die prædictam ecclesiam S. Catharinæ Barcinonensis, in qua corpus ejus conditum est, pie et devote visiterint, easdem Indulgentias et peccatorum remissiones concessimus et elargiti sumus, quemadmodum concedimus et elargimur, quæ ceteris dicti Ordinis monasteriis et ecclesiis diebus festis Sanctorum ejusdem Ordinis concessæ sunt.

36 Itaque omnibus, quæ ad B. Raimundi canonizationem spectabant, rite peractis, atque hymno ad Dei laudem et gratiarum actionem decantato, divinaque ope S. Raimundi meritis, peculiari in ejus honorem Oratione, quam nos ipsi fecimus, et clara voce recitavimus, invocata, Nos in eodem loco et altari Principis Apostolorum Missam solemnem de Octava Dominicæ Resurrectionis, cum ejusdem B. Raimundi commemoratione celebravimus, omnibusque Christi fidelibus, qui et canonizationi et Missæ interfuerunt, ad Dei laudem, et Sancti sui gloriam, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam concessimus. Quare Deum mirabilem in Sanctis suis benedicimus, et gratias immortales ei agamus; quia suscepimus misericordiam in medio templi ejus, novum suffulicet in Ecclesia intercessorem, cujus meritis ac suffragiis, in omnibus animæ corporisque periculis adjuvemur. Ac singulari plane divinæ providentiæ munere factum est, ut hisce difficillimis temporibus, quibus Religio Catholica inimicorum telis assidue impugnatur, hunc patronum et advocatum universi Christi fideles consecuti sint, ad Ecclesiæ pacem inprimis et tranquillitatem, ad optatam Principibus Christianis concordiam, ac hæreticis in errorum tenebris a via salutis errantibus lucem veritatis impetrandam.

37 Ceterum, quia nimis difficile foret præsentibus nostras litteras ad singula quæque loca deferri, volumus, ut earum transumptis etiam impressis, manu publici Notarii subscriptis, et sigillo alicujus personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides ubique habeatur, quæ hisce præsentibus haberetur, si essent exhibitæ vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum definitionis, decreti, adscriptionis, statuti, concessionis, elargitionis, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac sanctorum Petri et Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ MDCI, in Kal. Maii. Pontificatus nostri anno X.

Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

Protector noster aspice Deus.

Ego Ptolomæus, Episcopus Portuensis, Card. Comensis.
Julius Antonius Episcopus Prænestinus, Cardinalis S. Severinæ.
Hieronymus Episcopus Sabinensis, Cardinalis Rusticucius.
Alex. Episcopus Albanensis, Cardinalis de Florentia.
Ego Antonius Maria tt. S. Mariæ Trans Tiberim Presbyter Cardinalis Salviatus.
Ego Augustinus tt. S. Marci Presbyter Cardinalis Veronensis.
Ego Simeon tt. S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis de Terra nova.
Ego Dominicus tt. S. Chrysogoni Presbyter Cardinalis Pinellus.
Ego Fr. Hieronymus tt. S. Mariæ super Minervam Presbyter Cardinalis Asculanus.

Ego Antonius tt. S. Stephani in monte Cælio Presbyter Cardinalis Saulius.

Ego Fr. Gregorius tt. S. Augustini Cardinalis de Mont' Elpero.

Ego Paulus tt. S. Cæcilie Presbyter Cardinalis Sfondratus.

Ego Benedictus tt. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Justinianus.

Ego Franciscus Maria tt. S. Mariæ in Ara-cæli Presbyter Cardinalis a Monte.

Ego Octavius tt. S. Alexii Presbyter Cardinalis Paravicinus.

Ego Hieronymus tt. S. Pancratii Presbyter Cardinalis Matthæus.

Ego Octavius tt. S. Mariæ de Populo Presbyter Cardinalis de Aquaviva.

Ego Flaminus tt. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Platus.

Ego Lucius tt. SS. Quirici et Julitæ Presbyter Cardinalis Saxus.

Ego Franciscus Maria tt. S. Bartholomæi in insula Presbyter Cardinalis de Senis.

Ego Camillus tt. SS. Joannis et Pauli Presbyter Cardinalis Burgesius.

Ego Cæsar tt. SS. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis Baronius, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Bibliothecarius.

Ego Laurentius tt. S. Laurentii in Pane et Perna Presbyter Cardinalis Blanchettus.

Ego Franciscus tt. Sanctæ Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis Avila.

Ego Franciscus tt. S. Thomæ in Parione Presbyter Cardinalis Mantica.

Ego Pompeius tt. S. Balbinæ Presbyter Cardinalis Arrigonus.

Ego Dominicus tt. S. Petri in Monte aureo Presbyter Cardinalis Tuscus.

Ego Arnaldus tt. S. Eusebii Presbyter Cardinalis Ossatus.

Ego Paulus Æmilii Presbyter Cardinalis S. Marcelli.

Ego Silvius tt. S. Salvatoris in Lauro Presbyter Cardinalis Antonianus.

Ego Robertus tt. S. Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Bellarminus.

Ego Bonvisus tt. S. Blasii de Annulo Presbyter Cardinalis Bonvisius.

Ego F. Diac. Cardinalis Sfortia S. Mariæ in Via lata.

Ego Petrus S. Nicolai in Carcere Diaconus Cardinalis Aldobrandinus, S. R. E. Camerarius.

Ego Cinthius Diaconus Cardinalis S. Georgii.

Ego Bartholomæus S. Mariæ in Porticu Diaconus Cardinalis Cæsius.

Ego Joannes Baptista S. Mariæ in Cosmedin Diaconus Cardinalis Detus.

M. Vestrius Barbianus.

GESTA QUÆDAM ET MIRACULA

Ex Michæle Lot, et aliis.

Plurima hætenus commemorata S. Raimundi decora sunt: plura superessent narranda, si non postremos quinque et triginta vitæ annos, quos Ordinis sui Præfectura liber privatus exegit, ita cursim perstrinxissent scriptores; sed aut per annos, quæ gesta sunt ab eo, digressissent, aut in varia virtutum officia tribuissent. Nam ut pietatem ejus ceterasque religiose vitæ exercitationes prætermittam, erat prudentiæ ejus apud Reges ac Pontifices opinio ingens. Id tribus testimoniis imus stabilitum: tum miracula quædam ex variis Auctoribus subnectemus.

2 Petrus Marsilius lib. 4 vitæ Jacobi Regis cap. 47, ut eum citat Franciscus Diagus, qua valeret in Curia Romana auctoritate, ita exponit: Currit post eum cordis affectione Romana Curia, et quem multipliciter præsentem probaverat, de ejus sancta sinceraque circumspicione

Prudentiæ S. Raimundi opinio:

In Curia Romana.

spectione plenior gerens fiduciam, committebat sibi, exortis negotiis, nunc provisionem fiendam de Archiepiscopo, nunc Episcoporum et Abbatum confirmationem; nunc contra Prælatos aliquos examinationem, nunc examinatorum depositionem (ut cuiusdam pravi Episcopi Urgellensis) nunc absolutiones excommunicatorum, et dispensationem cum irregularibus. Sæpe mittebat sibi Romanus Antistes, sæpe quid certum fiendum determinans, sæpius sibi ei videretur fiendum, committens.

in Aula Regia.

3 Rex quoque Jacobus ceterique Principes magnifice de ejus sapientia prudentiaque sentiebant. Id Bernardus Gomesius Miedes de vita Jacobi Expugnatoris lib. 19 hoc B. Raimundi elogio confirmat: Accidit sacro Epiphaniæ die, ut Raimundus Penafortius, tertius a B. Dominico ejus Ordinis Generalis Magister, ibidem e vita excesserit. Quo plane viro nullum summæ eruditionis, religionis, ac veteris sanctitatis illustrius exemplum in Hispania tempora illa tulere. Utpote qui natione Catalanus, Theologiæ Canonique juris peritissimus, tantam apud omnes sui temporis Pontifices auctoritatem habuit, ut a Gregorio IX ejus Confessor et Pœnitentiarius electus fuerit; eique in junctum onus, ut magnum illud Decretalium opus ex variis innumerabilibusque voluminibus collectum in unum conferret. Ac non modo Christianæ libertatis contra Judeos acerrimum se vindicem præbuit; sed hæreticorum etiam per totam Hispaniam constantissimus insectator fuit. Cujus etiam sapientissimis consiliis Rex sæpe usus, fassus est, in exsequendis illis tum nihil non optime successisse sibi, tum se a malo sæpius quasi divinitus liberatum fuisse, etc.

Illustre ejus elogium.

Consilium ejus quanti Rex fecerit.

4 Oratorem idem Jacobus Rex ad Romanum Pontificem misit Raimundum, intercessurum ut Ecclesiasticis execrationibus solveretur Manfredus Frederici ex pellice filius, Siculi regni invasor, qui filiam suam Constantiam cum ampla dote et certa spe Siciliæ deinceps adeundæ Petro Jacobi filio conjugem offerebat. Missus ad Alexandrum (IV ejus nominis) Pontificem, inquit Mariana Noster lib. 13, cap. 13. Legatus Raimundus Pennafortius e Dominicano Ordine vir prudens, eruditus, et sanctus: qui pro ea auctoritate, qua valebat maxime, Pontificem cum Manfredo in pace poneret. Alii non ad Alexandrum, sed ad Urbanum IV missum volunt.

Legatus Romanum mittitur.

2. Tim. 3. 12.

5 Adversis quoque exercitus est vir sanctus. Quippe lex est a divina providentia lata regi caelestis candidatis, ut omnes, qui pie volunt vivere in Christo Jesu, persecutionem patiantur. Neque ei deesse occasio poterat, qui in Maurorum ac Judæorum sollicitate incumbens conversionem, earum sectarum antistes acrius irritaret: qui Inquisitionis auctor et administer hæreticos indefesso studio persequeretur; qui quo fuerint in eum odio, vel inde liquet, quod complures illius in hoc sancto bello adjuutores immanissime trucidarunt; idem in eum ausuri, nisi virtus Numinis nefarios eorum conatus compressisset.

Mulla passus.

Quid quod nonnullos quoque, pios aliqui homines, adversarios habuit, zelo fortassis inflammatus gloriæ Dei sed non secundum scientiam arcanorum ejus consiliorum? Offenderat eos præcipue, quod regendæ totius familiæ a se munus abdicasset, haud satis utili futuris temporibus, ut rebantur, exemplo, et iis ipsis periculoso. Testatur id Michael Llot cap. 11. Cum propter renuntiationem Generalatus officii, inquit, magna in toto Ordine perturbatio subsequuta fuisset, non defuerunt aliqui qui detractionibus et murmurationibus beatum virum, ab omni prorsus crimine immunem, persecuti sunt.

6 Idem Llot cap. 7 duo refert ejusdem Sancti meritis, cum adhuc viveret, patrata Barcinone miracula, ex vita a Nicolao Aymerico scripta. Cum Barcinonem, inquit (Roma redux, editoque illo ad portum Tossanum miraculo) advenisset, et Dominam Elyssendam Aymericam ejusdem civitatis, longa ac gravi febrium infirmitate vexatam, consolationis gratia, cum conso-

brino ipsius Domine F. Guillermo Pontio sibi socio deputato, visitasset, et eam dulcedine verbi sui primum confortasset; ac ad patientiæ virtutem habendam fuisset adhortatus, tanta lætitia et consolatione adimplevit Deus cor supradictæ infirmæ, ut cum devotione maxima manu sua apprehendens pallium supradicti beati Patris, eum summis precibus, humilitate qua potuit, deprecaretur, ut pro ejus infirmitate in suam et præsentia ad Deum preces effunderet: sperabat siquidem et confidebat, se meritis ejusdem Sancti cito a tam vehementi febrium angustia fore liberandam. Quod cum beatus Pater humilitatis amator concedere recusaret, volens se ab ea verbis modestis expedire, assequi non potuit. Apprehensis siquidem fimbriis pallii ejus, noluit eum dimittere quousque quod postulaverat impetrasset. Concessa igitur sibi a beato Patre petitione, ac oratione completa, quod cum perseverantia maxima petierat consecuta fuit. Nam ab illa hora ab omni febrium angustia fuit omnino liberata, et salutem perfectam adeptæ.

PER MICHAHELEM LLOT EX PROCESSU CANONIZAT.

Febres precipibus sanant.

7 Cujus quidem miraculi cum notitiam maximam habuisset F. Bernardus Romeus ejusdem Ordinis conversus, qui duorum annorum spatio capitis dolore vehementissimo vexatus, in tantam devenerat cerebri debilitatem, ut sonitum aut quemcumque tumultum validum sine maximo gravamine sustinere minime posset, ad pedes B. P. Raimundi Pontificis humilitate maxima accessit, eumque obnixè rogavit, ut manus tantummodo suas super debilitatum caput suum imponeret. Per hujusmodi etenim manuum impositionem in Domino sperabat, a prædicta capitis molestia gravissima liberari. Qua manuum impositione a B. Raimundo peracta, tantam non solum in capite, verum etiam in toto ejus corpore consolationem persensit, ut firmiter crederet virtutem aliquam a Beato Patre exiisse, et in capite ac corpore, ejus meritis, receptam fuisse. Quod et rei probavit eventus: nam nec prædictus capitis dolor, nec etiam debilitas aliqua eum ulterius molestavit. Alia etiam quamplurima fuerunt ab eodem Beato Patre in vita patrata miracula. Hactenus Llot. Utrumque miraculum refert etiam Domenecus, qui in priori Elyssendam ait quartana laborasse, uti et Diagus cap. 19 qui addit curatam esse precibus S. Raimundi circa festum Nativitatis.

Dolorem capitis tactu depellit.

MIRACULA POST MORTEM.

AUCTORE MICHAHELE LLOT.

CAPUT I.

Varia curationes. Ex processu canon.

His igitur omnibus diligentis, antiquitus pro canonizationis Beati Patris Raymundi negotio obtinendo explicatis et propositis, quoniam ad canonizationem eandem consequendam miracula necessaria sunt, operæ pretium erit, quibus claruerit B. Raimundus miraculis, enarrare. Quæ etsi innumera a die obitus sui sint et innumerabilia, tamen ea tantum modo, quæ in Processu authentico a anno mcccxviii formato, contenta reperiuntur, adducemus. Quorum primum est:

2 Bartholomæus de Deo, civis civitatis Barcinonæ, cum gravi infirmitate esset detentus, ad eum extremum devenit, ut nec loqui posset, nec aliquid sentire, nec compos esset sanæ mentis, ita ut, quamvis circa eum fieret magnus tumultus cum vasis aereis ad vires ejus excitandas, nihil prorsus sentiret. Quem cum medici intuerentur, remediaque per eos exhibita nihil proficerent, dixerunt Bartholomæum de Deo nocte illa moriturum. Quibus consentiebant etiam omnes ibidem circumstantes, cum eundem infirmum in extremis positum conspicerent, affirmantes, nocte illa, quæ erat B. Lucie, procul dubio fore moriturum. Aderat tamen ibi præsens Bernardus

a

PER
MICHAHEM
LLOT EX
PROCESSU
CANONIZAT.

Moribundus
S. Raimundi
invocatione
convalescit.

Suffocando a
dæmone ap-
paret S. Rai-
mundus.

Alius mori-
bundus ab eo
sanatur.

Item alia.

b

cus de Vineolis, qui cum videret matrem et duas sorores dicti Bartholomæi plurimum flentes et dolentes mortem ejus, a consortio aliorum illas sejungens, dixit illis: Audi vi a plurimis hujus civitatis fide dignis testimoniis, Deum meritis B. Raimundi a Pennaforti multa miracula edidisse: ideo vos nolite flere, sed humili cordis contritione, ac devota oratione ipsum meritis supradicti B. Raimundi commendate. Spero etenim, si hæc feceritis, supradictum infirmum statim salutem consequentur. Quod quidem consilium statim absque aliqua mora mater et sorores infirmi executioni mandaverunt, et intrantes cubiculum quoddam secretum domus, genibus flexis et nudis, devota oratione eum B. Raimundo voverunt, rogantes ut a mortis periculo, in quo positus erat, infirmus sua intercessione liberaretur. Qua oratione facta, statim dictus Bartholomæus, qui spatio temporis longo extra se positus fuerat, coram omnibus circumstantibus locutus est, et dixit se meritis B. Raimundi fuisse curatum, et in periculo mortis existentem vidisse, quadam visione, dæmonium, qui illum suffocare volebat et occidere, statimque illi obviam venit B. Raimundus, vestibus albis indutus, ut senex veneratione dignissimus, cum magno comitatu Fratrum Prædicatorum, cum cereis incensis in manibus incenditibus omnibus: qui ne a dæmonio interficeretur, impedivit, eidemque loquelam ac sanitatem subito restituit. Hoc autem cum intelligeret mater et sorores ejus, admiratæ vehementer de tam subita salutis recuperatione, et de visione supradicta, cognoverunt statim, meritis B. P. Raimundi proculdubio infirmum fuisse a mortis periculo liberatum, et integrè salutem restitutum. Pro quo beneficio accepto, immensas gratias Deo egerunt, ac supradictum miraculum meritis B. P. Raimundi fuisse operatum omnibus nuntiaverunt. Quæ quidem miraculi veritas novem testimoniis juramento corroborata fuit comprobata.

3 Jaumonus Basseti, filius Jacobi Basseti, civis Barcinonensis, febrim acutissimam quotidianam patiebatur: et cum quadam die, ut sibi videbatur, e vita discederet, coram omnibus stantibus habitum Fratrum Prædicatorum sibi asportari fecit. Quo dicto, statim visum et loquelam amisit. Quem cum in extremis positum avia sua, et Domina Margarita uxor Berengarii Enya, et alii parentes et affines intuerentur, omnes cum lacrymis et devotione maxima, genibus flexis, eum B. P. Raimundo commendaverunt, rogantes eum obnixè, ut a periculis mortis, suis sanctis intercessionibus liberaretur. Qua oratione facta, statim dictus Jacobus oculos aperuit, et locutus est, et totaliter a dicta infirmitate fuit liberatus, ita ut febrim amplius non sentiret. Quod miraculum intelligens B. P. F. Raimundi de Peniaforti meritis fuisse operatum, statim ad ecclesiam Prædicatorum accessit, et cum cereo dicto B. P. F. Raimundi oblato, gratias egit, ut ipsemet, medio juramento, coram Judice fuit testatus, et Margarita ejus soror, et alii duo testes.

4 Anno supradicto, vi Kal. Aprilis, coram præfato Judice, miraculum quoddam meritis B. P. Raimundi operatum, juramento medio retulit Paschala, uxor Berengarii Gisberti, civis Barcinonæ, quæ cum visitationis parentum suorum gratia, cum Sibilia de Porta ad b castrum de Mayans diocesis Urgellensis pervenisset, intellexit, Novellam, consanguineam suam, filiam Raimundi Michaelis, in extremis positam esse: quæ cum gravissimam fuisset passa infirmitatem, in eo statu tunc permanebat, ita ut non loqueretur, nec videret, nec aliquid sentiret; sed posita in agone mortis, cruciabatur maxime. Quam cum ipsa Paschala videret, et mater ejus pro morte supradictæ infirmæ multis lacrymis fleret, et alii parentes, qui illic convenerant, ipsa Paschala ad

matrem accedens, ut eam consolaretur, inter alia dixit illi, ut devote ac cum maxima cordis intentione filiam suam Novellam, in extremis laborantem, commendaret meritis B. Raimundi de Peniaforti, civitatis Barcinonæ, cujus meritis et intercessione Deus quotidie multa operabatur miracula. Quæ post enarrationem suam et consolationem discessit ab ejus conspectu et domo. Post cujus discessum mater infirmæ ac alii ex parentibus supradictam Novellam humili ac devota oratione B. Raimundi meritis commendaverunt. Hac autem oratione facta, in momento temporis infirma a supradicto mortis periculo fuit liberata, et sine aliquo intervallo, nec medicinæ opera, integrè saluti restituta. Cujus beneficii tam singularis non immemor dicta Novella, post aliquod temporis spatium Barcinonem ad sepulchrum B. Raimundi petiit; et ibidem una cum cereo eidem oblato gratias egit. Cujus miraculi testimonium etiam perhibuit Domina Sibilia de Porta, quæ in omnibus præsens fuit, medio etiam juramento.

5 Guillelmus de Vilario Acuto, miles Barcinonæ, cum Curiam Regis Jacobi insequeretur, in eam infirmitatem devenit, ut leprosus ab omnibus judicaretur. Quod etiam confirmarunt medici, qui eum visitaverant. Unde, ingravescente morbo lepræ, ad eum statum pervenit, ut nec posset equitare, nec negotia sua in Curia Regis peragere. Erat enim ita horribilis aspectu, ut cum aliis militibus apparere nullo modo auderet. Cum nocte quadam, ob infirmitatem, miles supradictus multum pateretur, et in febrim incidisset, Bertrandus de Molendinis, Canonicus Ecclesie Barcinonæ, in cujus domo supradictus infirmus habitabat, audiens sonum campanæ Conventus Ordinis Fratrum Prædicatorum, media nocte ad infirmum misericordia motus accessit, eumque rogavit, ut se meritis B. P. Raimundi in cruciatibus illis commendaret. Sperabat enim et confidebat, si hoc faceret, intercessione ejusdem Sancti se prorsus convalesceret. Et cum Canonicus abiisset, supradictus infirmus, qui nec dormire nec quiescere poterat, angustiis et doloribus undique oppressus, maxima cum devotione et fide B. Raimundum in remedium lepræ suæ invocavit. Qua facta oratione, cum aliquantulum quiesceret, se statim sanum atque incolumem invenit, et ab omni lepra curatum, ita ut de mane e lecto surgens equitaverit, et ad negotia pertractanda sanus processerit; Deoque et B. Raimundo gratias agens, in miraculi memoriam imaginem cereæ sepulchro B. Raimundi apponi jussit. Quod miraculum omnibus civitatis Barcinonæ notissimum, medio juramento, duo testes corroboraverunt.

6 c Berengaria de Bagis, civitatis Barcinonæ, filia Petri de Bagis, et Arsendis uxoris ejus, multo temporis spatio infirmitate febrim oppressa, ad extremum vitæ pervenit, ita ut, cum medici de ejus salute prorsus desperassent, nullum medicinæ remedium ei daretur. Quadam autem nocte amisit visum et loquelam, ita ut in extremis posita ab omnibus videretur. Quam cum vidisset mater sua, lacrymis plena, filiam in agonia mortis positam, et, ut deponit Arnaldus de Horto, jam mortuam decrevit eam ad monasterium coram sepulchro B. P. Raimundi adducere, et pro ea ibidem orationes effundere, eo animo ut filia vitæ restitueretur. Quod, ut cogitavit, evenit. Nam accepit Arnaldus de Horto brachiis suis supradictam infirmam, non loquentem, nec videntem, nec aliquid sentientem, sed ut mortuam: quoniam testatur ipsemet Arnaldus, plus habuisse tunc ponderis, quam nunquam antea habuisset, ita ut eam tunc vix portare posset, quam vivam, cum debilis valde esset, maxima cum facilitate adferebat. Venerunt igitur ad ostium monasterii, et cum esset media nox, et invenissent ostium clausum, deposuit dictam Berengariam Arnaldus in liminaribus ostii ecclesie monasterii.

Alius a lepra subito sanatus.

c
Quædam mortua, vel mortua similis, subito vivit ac valet.

sterii. Ubi mater cum abundantibus lacrymis, et devotione maxima orationem egit ad B. Raimundum, orans ut meritis ipsius ac intercessione filia sua a periculo illo, in quo posita erat, liberaretur, seu ad vitam reduceretur, si mortua erat. In qua oratione cum aliquantulum persisteret dicta mater, et Arnaldus de Horto vellet iterum Berengariam brachiis suis assumere, invenerunt eam oculos aperientem. Quae statim locuta est eis, et ab omni morbo penitus curata. Quam cum vidisset mater sua, gaudio et letitia maxima superabundans, ingentes gratias Deo et B. Raimundo egit. Qua gratiarum actione peracta, accepit Arnaldus de Horto supradictam Berengariam multo levioram quam antea, et sanam ac incolumem ad domum suam perduxit. Quod equidem miraculum, juramento prius praestito, fuit per eundem Arnaldum de Horto corroboratum, ac per eandemmet infirmam.

d
Diuturni et
magni dolores
deposi.

7 Subirana, filia Guillelmi de Caneto, civitatis Barcinonensis, d tanta doloris vehementi opprimebatur in juncturis pedum, et in junctura brachii sinistri, ut prorsus esset contracta et invalida pedibus et brachio sinistro, et non posset aliquid facere vel operari brachio illo. Hic vero dolor spatio septem annorum in eadem muliere perduravit. Cum igitur ipsa esset destructa et invalida, et die quadam vexaretur plurimum ab hujusmodi dolore, Raimunda mater ejus, cum audisset Deum meritis B. Raimundi de Penaforti multa miracula operari, filiam suam vocit B. Raimundo : promisitque quod, si salutem consequeretur filia sua, ad sepulchrum supradicti Sancti imaginem cerae ad staturam et formam personae invalidae et contractae adferret. Quod votum cum emisisset, statim filia sua absque aliquo humano remedio fuit curata, et ab omni prorsus malo liberata, ideoque Deo et B. Raimundo gratias agens, votumque adimplens, miraculum juramento medio cum alio teste denuntiavit.

In extremis
positus subito
convalescit.

8 Michael de Sala, civis civitatis Barcinonae, juramento per eum prius praestito, dixit, se per quindecim dies fuisse febris quotidiana oppressum : et ad eum statum pervenit, ut nec videre, nec loqui, nec aliquid facere posset. Et cum a medicis, qui in civitate Barcinone praestantiores erant, visitaretur, eum tanquam mortuum dimiserunt, ita ut e lumen, quod in die obitus consuetum est accendi, ipsi quoque accenderetur. Quem cum vidisset uxor sua, nomine Romia, tot et tantis angustiis vexatum, et tanquam mortuum ab omnibus amicis suis reputatum, cum lacrymarum abundantia et maxima cum devotione f ad B. Raimundum de Penaforti preces effudit, ut ejus meritis maritus suus ab illo periculo, in quo positus erat, liberaretur. Quam orationem cum Deo meritis B. Raimundi exaudisset, statim in momento temporis fuit supradictus Michael de Sala ab extremo mortis periculo liberatus : visum enim, loquelam, ac integram sanitatem recuperavit. De quibus omnibus Deo et B. Raimundo gratias egerunt. Quod quidem miraculum juramento etiam praestito verissimum esse, affirmavit supradicta Romia uxor Michaelis de Sala. Quod etiam fecerunt quatuor alii testes veritatem eandem comprobantes.

Mortua susci-
latur.

9 Dominus Joannes Medicus Barcinonae, juramento prius praestito, asseruit filiam suam nomine Margaritam in febrim maximam incidisse, et hujus infirmitatis discursu mortem incurrisse, ita ut propriis oculis eam exspirasse et vitam cum morte commutasse videret, et signa mortis eidem Margaritae fuerunt subsequuta, ita ut ab omnibus circumstantibus judicaretur mortua. Quam cum vidisset Romia ejus uxor et mater supradictae Margaritae, cum festinatione et maxima lacrymarum abundantia vociferando et clamando accessit, suaque oratione fide maxima corroborata, eidem B. Raimundo necessitatem exponens

postulabat, ut suis meritis Deus filiam sibi dilectam Margaritam restitueret, eamque a mortuis resurgere faceret. In qua oratione cum per spatium plurimum horarum mater doloribus plena perseverasset, (ab hora enim nona usque ad vesperam ejusdem diei remansit Margarita mortua) et a sepulchro B. Raimundi nollet recedere, hora post Completorium meritis B. Raimundi filia ejus Margarita est a mortuis resuscitata, videntibus omnibus illic praesentibus : quae cum oculos aperiret suos; et statim comedisset ab omni morbo et febris fuit penitus liberata. Quod quidem testatur medicus supradictus, et quatuor mulieres quae huic tanto miraculo meritis B.P. Raimundi operato interfuerunt. Quod equidem miraculum juramento medio quinque testium remanet comprobatum.

PET
MICHAEL EN
LLOY EN
PROCESSU
CANONIZAT.

10 Bernardus Oliverius, civis Barcinonae, in infirmitatem maximam lapsus, spatio viginti dierum febris quotidiana fuit vexatus, qua ad eum statum devenit, ut quam primum mortem ab eo subeundam esse omnes amici ejus et affines affirmarent, et medici de ejus vita omnino desperantes ei tanquam mortuo longum vale dixerunt, sequentique die circa horam tertiam eum moriturum esse annuntiaverunt. Cum igitur in extremis esset positus, et mors ab omnibus Bernardi Oliverii praestolaretur, percunctatum est ab illo, quem Sanctorum in patronum et advocatum haberet. Qui statim respondit, B. Raimundum a Penaforti, Ordinis Praedicatorum. Quo dicto, cum morbus eum plurimum opprimeret, et uxor ejus et qui ibi aderant, eum devota oratione meritis sui advocati B. Raimundi recommendantes expostulaverunt, ut ab illo periculo laboribusque, quibus urgebatur, liberaretur. Qua oratione facta, statim in momento temporis, dictus Oliverius ab infirmitate curatus, omnem supradictam febrim quotidianam ablata ab eo esse cognovit, sicque se sanum ac incolumem esse omnibus illic stantibus praebuit. Cujus quidem rei miraculum esse, omnes illic convenientes animadvertentes, Deo et B. Raimundo gratias egerunt, et veritatem hanc suis propriis nominibus, et medio juramento firmatam quatuor testes coram Judice denuntiaverunt.

Morbondus
sanatur.

11 Dominicus Arnaldus, civis Barcinonae, cum spatio duorum annorum supererescens carnem maximam g vulgo dictam lupiam, in junctura quae est inter manum et brachium habuisset, propter quam in tempore hiemis impotens et invalidus existeret, multaque de medicorum consilio adhibuisset remedia quae nihil ei contulerant; proindeque medici omnes decreverunt aliter eum curari non posse nisi per abscissionem, quae, cum in junctura lupia esset sita, non poterat fieri absque magno periculo. Quadam die cum gratia audiendi verbum Dei ad monasterium Fratrum Praedicatorum accessisset, cum maxima devotione coram sepulchro B. Raimundi orationem fecit, a meritisque supradicti Sancti maxima cum humilitate expostulavit suae infirmitatis remedium, et votum vocit se quamdam elemosynam daturum Fratribus ejusdem Conventus. Quibus dictis, die Lunae subsequenti invenit se supradictus Dominicus immunem penitus, et ex omni parte curatum. De quo miraculo gratias agens ad sepulchrum accessit, et votum emisum adimplevit, miraculumque duobus testibus firmatum deposuit.

g
Quidam ab
inveterata lu-
pia sanatur.

12 Maria filia Guillelmi de Solerio, civis Barcinonae, paralytica, contracta, et invalida manibus et pedibus, ac ceteris membris sui corporis, ita ut per se ipsam non posset se convertere, nec a lecto surgere, nec se ipsam pascere, nec aliquid aliud facere, cum ita contracta ac impotens longo temporis spatio permaneret, Paschala quaedam eam visitans, illi consilium optimum dedit, ut speciali devotione B. Raimundum a Penaforti in remedium suae infirmitatis invocaret. Quod consilium aequo animo accipiens, B. Raimundo

Paralytica
convalescit.

PER
MICHAELM
LIOT EX
PROCESSU
CANONIZAT.

B. Raimundo maxima cum devotione se ipsam recommendavit. In qua oratione persistens statim obdormivit, videbaturque sibi alloqui Confessorem suum Fratrem Guillelmum de Villa-majori Ordinis Prædicatorum, dicentem sibi, meritis B. Raimundi salutem statim consecuturam. Moxque vidit B. Raimundum cubiculum ingredientem, ubi ipsa dormiebat, qui ad ipsam accedens tangebatur eam. A quo somno cum ipsa Maria excitaretur, invenit se sanam, et ab omni morbo curatam, ita ut statim a lecto surrexerit et comederit, aliaque opera fecerit, ac si nunquam paralytica fuisset. Et die sequenti suis pedibus incedendo, ac ecclesiam Prædicatorum ivit, imaginemque ceream in miraculi memoriam sepulchro B. Raimundi apposuit: illudque juramento corroboravit.

Mortuus susci-
tatur.

13 Bononata uxor Jacobi de Roffex, civis Barcinonæ, cum haberet filium Arnaldum de Roffex, ætatis sex vel octo mensium, infirmitate maxima detentum, quadam die eum mortuum vidit, ita ut nullum prorsus in eo signum vitæ appareret. Cum autem ipsa vehementer fletet, et de morte filii mirum in modum cruciaretur, venit ad eam quædam ejus soror, filia Guillelmi de Solerio, nomine Maria, tunc uxor Bernardi de Tosthec. Quæ cum factum considerasset, filiumque prædictum suis oculis conspiceret, de divina confidens misericordia, et in B. Raimundo fiduciam habens, matrem supradicti infantuli admonuit, ut una cum puero mortuo ad sepulchrum B. Raimundi accederet, et pro eo a mortuis suscitando preces ad Deum et B. Raimundum effunderet. Quæ omnia cum matri placuissent, et nutrix quædam, nomine Bartholomæa, puerum mortuum brachiis suis accepisset; ad conventum Fratrum Prædicatorum accesserunt, et coram sepulchro B. P. Raimundi devotam et lacrymis plenam orationem fecerunt, rogantes ut meritis B. P. Raimundi supradictum puerum mortuum ad vitam revocaret. Quæ cum nihil hæsitando in fide esset facta, suum consecuta est effectum. Nam dum in oratione perseverarent, puer ipse cœpit respirare, et oculos aperire, et flere, et alias vitæ operationes exercere; ita ut in momento temporis curatus, nullam aliam febrim passus fuerit. De quibus Deo et B. Raimundo gratias cum egissent, domum suam, gaudio magno et lætitia abundantes, convenerunt: et supradicto anno coram Judice, juramento medio, veritatem hanc deposuerunt.

a xiii Decembr.

b *Diagus, Marietta, Castillo Castrum Laurum vocant.*

c *Decennem hanc fuisse tradunt Diagus et Castillo; hic etiam extrema Unctio in hac ægritudine manitum.*

d *Castillo, Diag, Marietta scribunt, pedem illi sinistram et brachium ex lapsu confracta fuisse: deinde ipsammet sese, sed matris consilio, S. Raimundo commendasse.*

e *Id videtur intelligendum de sacro cereo, quem moribundi, ritu Catholico, manibus tenent, ut vel sic accensis lampadibus fidei et bonorum operum currere se animarum suarum sponso velle profleantur. Diagus, Castillo, Marietta dicunt, cereos ad sepulturam, et linteam involvendo corpori, apparaia fuisse, et ad Sancti monumentum deinde suspensa.*

f *Idem auct ores scribunt, ad sepulchrum S. Raimundi ivisse, ibique orasse.*

g *Idem carbunculum interpretantur, et hunc Dominicum aurifabrum fuisse scribunt.*

h *Id est, manus et pedes affectos, ut idem tradunt. Eadem Maria, ut Castillo testatur, filiolum decimo ætatis mense mortuum ad S. Raimundi sepulchrum detulit, et vivum recepit.*

CAPUT II.

Mortui suscitati. Ex Nic. Aymerico.

Verumtamen quoniam superiori capite trium mortuorum resuscitatio (si recte omnia considerentur) suis testibus medio juramento coram Judice roboratis, comprobata est, non erit ab instituto nostro alienum, quosdam alios meritis B. Raimundi vitæ restitutos proponere. Qui etsi in Processu superius memorato non inveniuntur contenti, nihilominus in scripturis vetustissimis et antiquissimis sunt reperti.

Quæ cum veritate undique plena sint, et a gravissimo auctore conscripta, Notariorumque instrumentis firmata, absque aliquo ambiguitatis scrupulo sunt ab omnibus tanquam verissima recipienda. Nam cum Reverendus admodum Pater Frater a Nicolaus Aymericus (quem honoris causa nomino) sacre Theologiæ Magister, ac in regnis Aragoniæ olim hæreticorum pravitatis Inquisitor, anno mcccix viveret, inter alia memoratu dignissima, quæ posteritati reliquit scripta, usque in hodiernum diem, in Conventu Prædicatorum Gerundæ in Principatu Cataloniæ servata, fuit B. P. Raimundi a Penaforti vita, innumeris fere miraculis condecorata. Quæ quantam firmitatem ac robur et veritatem in se contineant, nullus dubitabit, si supradicti Patris Inquisitoris gravitatem, doctrinam admirabilem, cum laudabili semper vita conjunctam fuerit contemplatus. Cum enim temporibus b Urbani V et c Gregorii XI floruerit, a Serenissimo Rege Aragonum d Petro maximo in honore et reverentia semper est habitus. Et cum in divina Theologia, ad Jure Canonico et civili eruditissimus esset, post assumptionem Fratris e Nicolai Rossel ad Cardinalatus dignitatem, Inquisitor totius regni Aragoniæ cum omnium hominum applausu fuit creatus. Quo in munere ita se laudabiliter gessit, ut omnibus Inquisitoribus formam tradiderit suo Directorio Inquisitorum, quo possent sanctissimum Inquisitoris officium maxima cum rectitudine administrare. His itaque supradictus Pater Inquisitor, cum fere temporibus illis post B. Raimundi obitum viveret, quam plurima precibus B. Raimundi et meritis operata miracula consideratione dignissima scripta reliquit. Ex quibus ea eligentur quæ magis instituto nostro videbuntur deservire.

15 Aliud igitur a supra commemoratis miraculum miratu dignum evenit in civitate Minorissa diocesis Vicensis. In qua cum Guillelmus Andreas illius civitatis civis, filium suum per annum totum in infirmitate maxima positum, oppressum valde habuisset, quadam die, recreationis ac consolationis gratia, puerum ipsum brachiis suis paternis fovebat obsequiis. Quem cum ipse pater intueretur, et in eum oculos conjecisset suos, inter brachia sua eum spiritum suum exhalasse vidit. Quam exhalationem statim in corpore extincto subsequuta est evacuatio, facies denigrata, et labia in tumorem duorum digitorum conversa, et alia mortis signa in eodem puero apparuerunt. Cum autem de morte parvuli, matris absentis in auribus tristic rumor insonuisset, ad porticum domus suæ se transferens, genibus flexis flere admodum cœpit, ac filium suum meritis B. P. Raimundi maxima cum devotione commendavit, precibus summis expostulans, ut filio suo vita restitueretur. Quæ cum aliquantulum in oratione persisteret, oculos aperuit et locutus est, ac incolunitati totaliter restitutus. Cujus quidem orationis pater cum certior factus esset, rem attente considerans, constanter asseruit coram omnibus circumstantibus, meritis B. P. Raimundi filium suum vitam recepisse. Et ut rei veritas constaret, coram Notario publico, juramento per eum præstito, de mandato Domini Arnaldi Barcinonensis Episcopi, roborari ac firmari pater supradicti infantuli voluit, concurrentibus aliis qui huic miraculo interfuerunt, qui omnes veritatem supradictam juramento medio deposuerunt.

16 Adest etiam miles quidam, nomine Bernardus de Baiona, Barcinonensis civitatis civis, qui cum domi suæ juvenem quemdam haberet, febrim infirmitate, spatio viginti dierum, vexatione morbi pæne consumptum, recreationis gratia eum die quadam in pavimento cubiculi posuerunt: in quo juvenis statim corruens, f nec loqui nec respirare potuit, nec sensibus utebatur. Unde a circumstantibus totaliter mortuus fuit judicatus. Ad tam vero inopinatum casum cum

a
Nicolaus Aymericus vitam S. Raimundi scripsit.

b

c

d

e

Mortuus meritis S. Raimundi suscitatus.

Mortuus terra sepulchri S. Raimundi admota suscitatur.

f

cum multi convenirent, et de terra, quæ a tumulo B. Raimundi extrahitur, aliqui secum haberent, a quodam de illic stantibus terra B. Raimundi fuit in collo juvenis alligata, et etiam supradictæ terræ tantillum in ore ejus fuit appositum. Qua posita, statim juvenis respiravit et loqui cœpit, et restitutus vitæ præteritæ ac salutis, ab infirmitate penitus incolumis evasit. Quam veritatem juramento medio coram D. Arnaldo Episcopo Barcinonensi firmaverunt supradictus Bernardus, et uxor ejus, et alius miles nomine Spinol, et alii qui supradicto miraculo interfuerunt.

*Dysenteria
extinctus
suscitatur.*

17 In hujus etiam rei confirmationem facit, quod legimus in filio Petri de Baga, civis civitatis Barcinonæ evenisse. Nam filius ejus, nomine Berengarius, cum propter ventris fluxum, qui a medicis dysenteria dicitur, tribus septimanis afflictus, non posset medicinarum adminiculis javari, a parentibus et aliis circumstantibus quadam die mortuus visus fuit. Nam, cum per capillos et nasum a matre et aliis traheretur, nullus in eo sensus aut motus aliquis apparebat, ita ut omnes qui eum videbant absque dubio affirmarent eum spiritum amisisse. Lacryma etiam ex ejus oculo videbatur effluxisse, quæ mortis indicium est: calor deinde naturalis ab ejus corpore, et præcipue ab extremitatibus, penitus recesserat. Unde et mater ejus, cum de morte filii vehementer tristaretur, de B. Raimundi meritis confidens, decrevit eum ad ecclesiam Fratrum Prædicatorum ad sepulchrum B. P. Raimundi adducere, et eum sic mortuum B. Raimundo lacrymis et orationibus offerre. Quod cum executioni mandasset, suisque brachiis filium suum mortuum asportaret, ostium supradictæ ecclesiæ Fratrum Prædicatorum advenit clausum. Cum autem ingredi non valeret, (erat enim hora post Completorium) denudatis genibus, ante ostium posita, cum maximis lacrymis et oratione ferventi B. Raimundum pro filio suo suscitando a mortuis, humiliter invocavit: ut, qui tot tantaque beneficia aliis, et etiam animalibus conferebat, sibi etiam illud unum conferre dignaretur. Quo in loco, post parvum temporis intervallum filius suus revixit. Cum autem puer oculos aperiret, et videret ibi sororem suam una cum matre flentem et lacrymantem, eam interrogavit dicens: Cur ita fles soror mea? scias me meritis B. Raimundi curatum, et ejus auxilio a morte liberatum. Quod equidem miraculum mater supradicti pueri, et soror ejus, medio præstito juramento Domino Episcopo supradicto nuntiaverunt.

*Quædam prolem
quadrivno
mortuam pa-
rit.*

18 Nec silentio prætereundum est aliud miraculum, quod evenisse legimus Quoquiliberi Elnensis diocesis; in quo cum mulier optimæ famæ et bonæ opinionis, Raimunda nuncupata, uxor Bernardi Sutoris, prægnans esset, et die quodam Martis Quadragesimæ anni mclxxx, nimis in panibus conficiendis laborasset, mox dolores gravissimos et fortissimos sensit. Et quia adhuc non advenerat tempus commodum pariendi, timuit ne, sicut aliis vicibus ei contigerat, abortivum pareret, quos dolores spatio quatuor dierum continue passa fuit. In quibus quatuor diebus cum non sentiret dictum prægnatum, sicut antea, existimavit proculdubio mortuum esse, et se in periculo moriendi positam. Qua de causa maritus suus quamdam obstetricem, nomine Ortafanam, vocavit. Quam cum vidisset obstetrix, dixit infirmæ, ut Sanctos aliquos in suo periculo invocaret. Quæ statim maritum suum vocans dixit ei, ut eam B. Raimundo de Penaforti civitatis Barcinonæ voveret, cujus meritis et intercessione confidebat se ab illo periculo evasuram. Quod rei probavit eventus. Nam, cum maritus lacrymis plenus uxoris suæ manus acciperet, et pro ea ad B. Raimundum votum emitteret, promittens quod si a partu liberaretur ejus uxor, eam adduceret Barcinonem ad gratias supradicto Sancto agendas, statim absque ullo dolore sensit se mulier

a partu liberatam, quamdam filiam mortuam pariendo. Quam filiam mortuam dicta obstetrix et maritus in manibus per longum temporis spatium tenerunt, et eam per omnes partes revolvendo, semper mortuam illam invenerunt. Quod conspiciens dictus Bernardus, iterato voto, ad dictum B. Raimundum una cum uxore sua se convertit, et pro filia mortua rogavit, dicens: O Domine B. Raimunde de Penaforti, rogamus vos, quatenus creature huic cum Deo animam tribuat: promittimusque vobis unam libram ceræ. Qua oratione facta, statim signa vitæ evidentia in supradicta filia mortua apparuerunt. Nam et unum oculum aperuit, et alteram ex tibiis ejus aliquantulum movit, deinde fleuit, et tandem multis annis vixit. Quæ omnia supradicta obstetrix cum vidisset, juramento medio, una cum Bernardo Sutore, Raimunda ejus uxore, in honorem B. Raimundi coram Notario publico Petro Sansa, ejusdem villæ, confessi fuerunt, vi Kalendas Junii, anno supradicto. Quos et ad numerum quadraginta pervenisse, gravissimorum virorum, quos supra commemoravimus, et eorum omnium, qui de vita et operibus miraculosis B. Raimundi scripserunt, testimoniis affirmamus. Cum etiam inveniamus; multos alios in extremis positos omni prorsus humano remedio destitutos, laborantes, meritis B. Raimundi subito et in momento fuisse curatos, de quibus capite sequenti mentio fiet.

Proles reviviscit.

a De Nicolai Aimerici, sive Aymerici, aut EymERICI laboribus, scriptis, officiis, etc. agit fusc Diagus lib. 1. Hist. provincie Aragon. cap. 24, 25, 26, 27, et Franciscus Pegna in ejus vila Directorio præfata.

b Urbanus V creatus mense Novemb. mcccclxii, obiit xix Decemb. mcccclxx.

c Gregorius XI mcccclxxi, fuit electus, obiit vero xxvii Martii mcccclxxix.

d De Petro IV supra egimus ad Bullam Clementis VIII.

e Creatus est Cardinalis Nicolaus Rossel ab Innocentio VI, an. mcccclv, vel ut vult Ciacon. mcccclvi. Pluribus de eo agit Diagus lib. 1 Histor. Aragonia.

f Diagus ait, ex edito in solum lapide stratum corruisse: atque omnino simile idem Diagus, Castillo, Domenecus referunt miraculum de puero, qui nocte in lecto delapsus, examinatusque erat; sed inserto in os pulvere illo S. Raimundi revixit, dixitque virum albis et nigris indutum vestibus, manum sibi porrexisse, ac jacentem erexisse.

*Alind simile
miraculum.*

CAPUT III.

In extremo periculo curati. Ex Nic. Aym.

Et si superiori capite sex miracula, in hominibus in extremis vitæ constitutis, nullo prorsus humano auxilio adjutis, sed meritis B. Raimundi profecta viderimus; instituti nostri ratio postulat, ut eisdem alia non minoris considerationis, roboris, et momenti, operata adjungamus. In villa igitur Ripulli, diocesis Vicensis, fuit quædam mulier, nomine Avineva, quæ per annum integrum febribus, ac doloribus pectoris et lateris dextri vexata, ad eum statum pervenit, ut nec comedere, nec per se ipsam in aliquo se juvare posset, ita ut mortem sibi propinquam oculis conspiceret suis. Cum autem auxilium plurimorum Sanctorum invocasset, remediumque non fuisset subsecutum, ipsam, et maritus ac soror infirmæ quadam die, in qua signa mortis in ea apparebant, decreverunt ad B. Raimundum de Penaforti recurrere, et auxilium ejus in ea extrema necessitate devota oratione implorare. Quo facto a doloribus suis fuit penitus liberata, et in momento absque aliquo medicamine salutis restituta. Quod beneficium cum meritis B. Raimundi fuisset consecuta, Barcinonem pervenit, et cum sua sorore, ac marito coram B. Raimundi sepulchro gratias immensas Deo et B. Raimundo egit, miraculumque juramento medio corroboravit.

*Periculosa fe-
bris curata.*

20 Petrus de Cassellis, parochiæ S. Petri de Villamajori diocesis Barcinonensis, cum per annum integrum quartana graviter affectus extitisset, in fine anni duobus mensibus continuis in lecto decubuit, ipsa quartana in continuam febrim commutata; nec poterat

*Quidam a
diuturna febre
convalescit.*

PER
MICHAELEM
LIOT EX NIC.
AYMERICO.

poterat a lecto surgere, nec se movere sine alterius adminiculo. Cum autem ad extremum vitæ pervenisset, nec ulla jam spes salutis ac vitæ esset relicta, sed extra sensum ac memoriam in extremis laboraret. uxore jus et soror flexis genibus, elevatis in cælum oculis, ipsum meritis B. Raimundi devotissime deprecaverunt, addentes, quod si meritis B. Raimundi eum a mortis periculo liberarent, una cum eodem infirmo nudis pedibus ipsius B. Raimundi sepulchrum visitarent. Facto igitur hoc voto, sensum et memoriam, quam perdididerat, infirmus continuo recuperavit.

a

21 Quo tempore vidit infirmus, ut postea confessus est, columbam cubiculum ingredientem, quæ caput ejus tangens leviter et obumbrans faciem ejus, toti corpori sanitatem restituit, versusque Barcinonem volatum fecit. Ipse vero sanus et incolomis semper permansit, Barcinonemque nudis pedibus veniens, votum adimplevit, et coram testibus ac Notario publico, veritatem juramento medio fuit confessus.

Item depositus puer.

22 Jacobus Torrent, civitatis Barcinonæ puerulus, cum in extremis diutius laborasset, nihil aliud a circumstantibus expectabatur, quam ut spiritum exhalaret. Quem nutrix misericordiæ oculis intuens, B. Patris Raimundi meritis, cum maxima devotione eum devovit. Et post votum ad eum accessit, cui lac elargiens, statim eum sanum et incolomem recepit, et ab omni prorsus periculo liberatum. Quod juramento firmavit mater supradicti pueri.

Item mulier.

23 In Parochia S. Martini de Riu de Arenas, diocesis Gerundensis, erat mulier nomine b Algares, per decem hebdomadas febre continua laborans, ad id extremum vitæ cum devenisset, ut ei Sacramentum extremæ Unctionis fuisset administratum, ut potuit, merita B. Raimundi invocavit, inducens alios circumstantes ut idem facerent, ipsamque meritis B. Raimundi commendarent. Qua commendatione facta, mox sensit se ab omni periculo liberam, ac in brevi temporis spatio sanam, ut ipsa juramento confirmavit.

Hydropica sanatur.

24 Uxor Berengarii de Ravira, civitatis Barcinonæ, cum haberet filium in articulo mortis constitutum, ad suffragia B. Raimundi firma fide ac spe recurrens, ad ejus sepulchrum puerum in laboribus extremis positum adduci jussit. Quem meritis B. Raimundi oratione devota commendans, antequam ab ecclesia reduceretur, sanus et incolomis evasit. Sic magna letitia et gaudio plena, B. P. Raimundo gratias egit.

Item alius jam depositus.

25 Arnaldus, filius Raimundi de Sancta Catharina, sic dictus, civitatis Barcinonæ, cum infirmitate maxima per quindecim dies laborasset, in tantum afflicto fuit et cruciatus, quod tribus diebus quasi continuus in extremis laboravit. Cujus pater et mater, multorum remedium auxilium adhibentes, cum nihil proficerent, ipsum meritis B. Raimundi commendarunt, et statim, absque aliquo naturæ juvamine, puer convaluit, salutemque integram acquisivit, ac cum Deo et B. Raimundo gratias egissent, veritatem hanc juramento medio roboraverunt.

Naufragii periculum pro pulsatum.

26 A mortis etiam periculo erepti fuerunt plusquam septuaginta homines, qui vitam navigio commendantes, a civitate Barcinone ad insulas Baleares transfretantes, cum in medio mari essent, ventus a con-

traria parte super navigium irruens, ipsum ad littora usque oppositæ terræ Tarraconæ reduxit : moxque alio vento insurgente contrario, iterum usque ad prospectum supradictæ insulæ revocavit. Cumque mare magis ac magis intumesceret, sævientibus undis atque spumantibus, spatio trium dierum gravata est tempestas, ita ut exurgentes fluctus quasi in altitudinem montium, submersionem omnium minarentur. Instante igitur mortis periculo, cum spes evasionis a cordibus omnium aufugisset, Ferrarius de S. Martino, surgens cum lacrymis dixit : Invocemus suffragia B. Raimundi, qui, cum viveret, peccatoribus consuevit esse misericors, et morientibus consolator. Quod cum dixisset, gubernator maris in locum altum conscendens, altis vocibus, aliis id ipsum respondentibus, Dei auxilium, et B. Fratris Raimundi a Pennaforti, triplicatis precibus ac vocibus invocavit. c Quo factum est, ut modico subeunte temporis spatio mare quieverit, et statim facta sit tranquillitas magna, ita ut die sequenti insulas Baleares incolomes et salvi omnes pervenerint. Quod quidem miraculum omnibus narraverunt, et suis nominibus firmaverunt.

Infans pene suffocatus sanatur.

27 Domina Subirana, civitatis Barcinonæ, cum lac in os filii sui parvuli nimis cum abundantia infudisset, præ nimia lactis infusione parvulus suffocatus videbatur, ita ut nec videre, nec respirare posset, nec sensibus uti. Cum autem mater ejus ipsum spirasse firmiter crederet, illum sic quasi mortuum de una domo in aliam asportabat, amarissimeque pro morte filii lacrymas effundens, a vicinis consilium ac remedium petebat. Quod cum invenire non potuisset, merita B. Raimundi pro filio pene mortuo devotissime invocavit, statimque puer revixit, et oculos aperuit, tristitiaque matris maxima in gaudium fuit conversa. Die autem sequenti ad ecclesiam Fratrum Prædicatorum veniens cum puero, B. Raimundo gratias egit, ac miraculum in filio suo factum omnibus nuntiavit.

a Addit Diagus, cibum illico postulasse et comedisse, qui triduo integro cibi expertus fuerat.

b Domenec. Algares, vel Aglaes.

c Addit Diag. vota primum variis Sanctis ac tandem Raimundo facta; eumque a variis navigationis Patronum adoptari, uti et S. Franciscum de Paula, similem ob causam, quod nimirum ambo mare supra pallia sua enavigarint.

CAPUT IV.

Paralytici alii que sanati. Ex Nic. Aym.

Duos paralyticos meritis B. Raimundi curatos capite i adduximus, quibus in capite hoc alios adjungemus. a Nam Frater Ollarius, Ordinis Prædicatorum, filius Conventus Gerundæ, pluribus septimanis paralyticus prorsus fuit, ita ut sine adjutorio duorum hominum non posset se vertere ab uno latere in aliud, nec surgere ad sedendum in lecto, nec penitus se movere, et ita omnes medici de sua desperabant salute. Cumque tot ærumnis et laboribus se obnoxium videret, animum suum maxima devotione et lacrymarum abundantia ad B. Raimundum convertit, eum obnixè rogans, ut in illis necessitatibus ei auxilium præberet. Cumque in hac oratione perseverasset, videbatur ei sentire aliquem sibi dicentem, ut se verteret ad aliud latus. Quem cum ipse, nihil hæsitans, crederet, celeriter et expedite, ac si homo sanus fuisset, a dextro ad sinistrum latus se convertit. Mirabile hoc factum cum considerasset, eidem B. Raimundo gratias agens, majoribus eum lacrymis ab eodem petebat, ut ei sanitatem integram suis meritis restitueret. Qua facta oratione, statim se sanum ac incolomem invenit, et absque alicujus adminiculo et adjutorio e lecto surrexit, solusque ambulavit. Quem cum præ gaudio b Fratres Conventus lacrymantem invenissent, caussamque lacrymarum ab eodem exostulassent, illud miraculum meritis B. Raimundi factum

Paralyticus vires recipit.

a

b

factum exposuit, c e lectoque sanus surrexit, et statim B. Raimundo una cum aliis Fratribus gratias immensas pro tanto beneficio accepto egit, et coram Episcopo Gerundensi veritatem supradictam juramento medio corroboravit.

Item alia.

29 Maria de Guineda per annum integrum et amplius nervorum contractione manus et brachia paralytica gestabat, ipsasque manus per totum annum junctas simul et erectas tenebat, nec ipsas disjungere, nec ex eis aliquid facere, nec se juvare poterat. Cum autem soror ejus d miracula quam plurima, quae Deus per B. Raimundum fuerat operatus, audivisset, nocte quadam maxima cum devotione supradictam infirmam meritis B. Raimundi devovit. Unde sequenti nocte, cum in hac oratione perseverasset, infirma manus retraxit, et restituta est integræ sanitati, ita ut se pascere posset, et alia administrare, quae sibi necessaria erant ad vitam transigendam.

Alius item.

30 Joannes Barcadis, civis Barcinonæ, a cingulo inferius in parte dextra anno integro et amplius dolore nimio et continuo sic gravissime afflictus erat, ut vix se movere posset, nec incedere, et medicinae adfutorio remedium aliquid non adinveniret. Ad merita autem B. Raimundi se maxima cum devotione conferens, statim ab infirmitate convalevit, et ab omni prorsus dolore curatus, Deo et B. Raimundo gratias agens, adeptus est completam salutem.

Alius infirmus curatus.

31 Bernardus, filius Guillelmi de Padio, civis Barcinonæ, cum per annos plurimos in æstate affligeretur diversis infirmitatibus, et opprimeretur maximis doloribus, quibus non poterat medicinae aliquid remedium adhibere, meritis B. Raimundi perfectam salutem acquisivit. Nam mater ejus, demeritis B. Raimundi multa concepta fiducia, prædictum Bernardum filium suum ei humiliter commendavit, et cum maxima devotione et lacrymarum abundantia eidem humiliter devovit. Qua oratione peracta, filius suus ab omni infirmitate convalevit, et in omni æstate a doloribus et infirmitatibus fuit prorsus liberatus.

Ulceræ et scabie curata.

32 Michael Ermengaudi ulceribus ac scabie plenus, cum adeo afflictus esset, ut vix se posset juvare, per annum multorum Sanctorum auxilium invocaverat, ut salutem consequeretur, ac de suis bonis magnam partem medicis et medicinarum remediis expenderat. Quæ cum nihil proficerent, non potuit in eis remedium aliquid adinvenire. Demum, de meritis B. Raimundi cum multa fiducia concepisset, pro recuperandæ salutis beneficio, humilitate qua potuit se B. Raimundo devovit, et sub brevi temporis spatio plenam atque perfectam consecutus est salutem, et Deo et B. Raimundo gratias agens, votum adimplevit suum.

Quidam vario dolore levatus.

33 Berengarius de Illerda, longo temporis spatio, a cingulo inferius in parte dextra tam graviter dolore nimio torquebatur, quod nec stare poterat sine magno dolore, periculo, ac gravamine, ac totius corporis læsione. Cum autem B. P. Raimundi merita invocasset, ut per suam solitam bonitatem, contra prædictam doloris angustiam sibi apud Deum remedium impetraret; vix verba orationis suæ finierat, quando protinus se ab omni dolore curatum invenit, et integræ saluti restitutum. Cujus beneficii non immemor, Deo et B. Raimundo gratias egit.

Sisitur sanguinis fluxus.

34 Uxor Berengarii Burgeti, civis Barcinonæ, gravissimum et diuturnum sanguinis fluxum patiebatur, ita ut mortis periculum, ac totius corporis non modicum detrimentum formidaret. Supradicta vero infirmitas in tantum aggravata fuit, ut usum omnium sensuum in supradicta infirma impediret, ita ut tota ejus domus lacrymis et clamoribus fuerit repleta, cum omnes existimarent supradictam infirmam cito morituram. Eam cum videret Berengarius Burgeti maritus suus, ab aliis se divertens, meritis B. P. Raimundi supradictam infirmam commendavit. Cujus

suffragantibus meritis, ipsa infra breve temporis spatium ab omni prorsus morbo fuit curata, et perfecta atque integræ saluti restituta.

35 Bartholomæa Bononate filia, tribus septimanis in umbilico adeo vehementer dolorem sustinebat, ut nec erecta stare posset, nec cibum aliquem retinere; sed præ doloris angustia frequenter caput in terra agitatione miserabili confricabat, ita ut interdum os suum et faciem graviter læderet ad sanguinis usque effusionem. Quod cum videret mater sua, eam devotione maxima meritis B. Raimundi commendavit. Ipsaque filia in signum devotionis terram e sepulchro B. Raimundi extractam comedit, et partem illius terræ collo proprio alligavit. Quæ statim fuit a doloris angustia liberata, et temporis spatio salus integra in toto corpore subsequuta.

PER MICHAELM LIOT EX NIC. AYMERICO. Item umbilici dolor.

36 Bernardus Pontius, Juris peritus Barcinonæ, cum gravissimo renum dolore torqueretur, B. Raimundi sanctitatem et merita, cum devotione maxima cepit in devotionem suam revocare, et ab eodem vexationis suæ remedium implorare. Qua facta oratione, statim mitigationem sensit doloris, et integrum recepit beneficium salutis.

Dolor rennum.

37 Bernardus de Villar, Clericus Sedis Vicensis, duobus annis in brachio sinistro juxta manum, superescentiam carnis maximam habens, quæ vulgo dicitur lupia, deformitatem et molestiam maximam ei inferebat. Cum autem circa curationem, seu depressionem ipsius, quæ probabiliter conferre debebant, frustra expertus esset, tandem meritis B. Raimundi invocatis, in brevi temporis spatio a prædicto morbo fuit penitus liberatus.

Item lupia.

38 Ferraria Coltelaria, duorum annorum spatio brachii dolore fuit vexata, ita ut nullo modo medicinae remedio posset curari nec juvari. Cum morbus tantum invaluisset, ut brachii officium perdidisset, cum audivisset B. Raimundum miraculis quam plurimis claruisse, maxima cum devotione B. Raimundo se devovit, sperans ejus beneficio liberari. Quod rei probavit eventus. Nam, oratione facta, statim dolor cessavit, et officii pristinis est brachium restitutum.

Brachii dolor.

a Hoc miraculum ipse conscripsit Ollarius, (referente Diago) se tum XLVII fuisse annorum testatus, et sub finem mensis Julii ann. MDCCLXXVI, capisse illa paralyti laborare.

b F. Dalmatus de Miniano, et F. Guilielmus de Colonico. Diag.

c Nam cum solus per valedudinarium aliquamdiu deambulasset, in lectum iterum se receperat. in coque considerat.

d Addit Domenecus, et quedam ejus sobrina.

CAPUT V.

Prægnantes liberatæ, aliique. Ex Nic. Aym.

Romia uxor Michaelis Sala, civis Barcinonæ, cum tempus sui partus advenisset, ita doloribus fuit oppressa, ut spatio duorum dierum fuerit extra se posita, ita ut nec videret, nec loqueretur, nec sentiret, nec aliquam vitæ operationem exerceret, ita ut omnes qui aderant, eam cito morituram existimarent. Quam cum vidisset suus maritus angustiis illis ita afflictam, elevans oculos suos in cælum, et ad ecclesiam Fratrum Prædicatorum se convertens, eam meritis B. Raimundi devota et humili oratione commendavit. Qua facta oratione, statim eodem momento, sine aliquo medicinae adminiculo vel alio juvamine naturæ, in se revertens, Romia uxor ejus peperit infantem, de cujus vita obstetrix, et qui præsentem aderant non sperabant, et ideo idem maritus meritis supradicti B. P. Raimundi infantem commendans, ab omni prorsus periculo fuit liberatus, et vixit quam plurimis annis. Quæ omnia cum meritis et intercessionem B. Raimundi fuisset consecutus, eidem gratias ingentes agens, miraculum hoc medio juramento deposuit et firmavit.

Parturiens adjuncta; infanti vires obtentæ.

40 Domina Guillerma Januariæ, cum ex dolore partus immensis torqueretur angustiis, ad eum sta-

PER
MICHAELM
LLOT EX NIC.
AYMERICO.
Parturiens
alia levata.

tum pervenit, ut ab omnibus circumstantibus judicaretur eam cito esse morituram. Mater vero ejus superiorem partem domus ascendens, devotissime flexis genibus ac nudis, B. P. Raimundi meritis devotione eam maxima commendavit, in oratione aliquantulum perseverans: statim filia ejus ab omni prorsus periculo fuit liberata, et ab omnibus partus doloribus immunis. Quo accepto miraculo, gratias Deo, et B. Raimundo reddiderunt.

41 Valensa, sic dicta, uxor Domini Urgelles, civis Barcinonæ, cum decem annis infecunda vixisset cum viro suo, nec posset unquam concipere, de medicorum consilio multa erat experta medicamina ad conceptionem utilia, quæ ei nullum utilitatis commodum attulerunt. Decrevit igitur seipsam vovere meritis B. Raimundi. Proindeque ad ecclesiam Fratrum Prædicatorum accessit, imaginemque quandam cereæ sepulchro ejusdem Sancti oblatam posuit, et ibidem se meritis B. P. Raimundi commendavit. Unde recedens ab eodem sepulchro, infra octo dies concepit, et statuto tempore filium peperit qui quam plurimis annis vixit.

Sterilitas depulsa.

42 Domina Ricarda, cum sexdecim annis cum viro suo vixisset infecunda, ac super hoc multorum Sanctorum auxilia implorasset, ac multa remedia experimento comprobasset ad proles conceptionem juvandam utilia, quæ sibi nihil conduxerunt; de meritis B. P. Raimundi confidens, humilitate maxima, et summa cum devotione genibus flexis, ac cum lacrymarum abundantia auxilium B. P. Raimundi imploravit, promittens quod, si meritis ipsius Deus sibi filium daret, offerret imaginem cereæ sepulchro ejusdem Sancti. Quo voto emisso, tertia nocte sensit se vere concepisse, et filium suo tempore peperit. Quo beneficio accepto, votum suum adimplevit, imaginem cereæ sepulchro B. P. Raimundi apponens, et singulis annis in die partus filii supradicti, sepulchrum supradicti Sancti, dum viveret, visitavit, miraculumque juramento medio firmavit. a

Alteri proles obtenta.

43 Franciscus Rovira, a die nativitatis suæ usque ad tres annos et tres menses, continue mutus et debilis extitit, et contractus, nec per seipsum erigere poterat, nec erectus stare, nec de uno loco in alium se movere. Mater autem ejus, nomine Saura, filium suum tot laboribus et angustiis vexatum videns, ad sepulchrum B. Raimundi deveniens, humili ac devota oratione merita ejusdem Sancti invocavit, promittens, si eum a tantis periculis et ærumnis liberaret, imaginem cereæ ad staturam filii sui. Cum autem domum rediret completa oratione, quod postulaverat impetravit. Nam post pusillum temporis spatium supradictus puer absque aliquo alterius adminiculo perse erectus stetit, ambulavit, et ad sepulchrum B. Raimundi accessit. Locutus etiam est, patrem et matrem nominare incipiens, quod nunquam antea fecerat. In cujus rei fidem et testimonium parentes ejus, et avia, et alii qui huic miraculo interfuerunt, juramento medio veritatem hanc firmaverunt.

Mutus, contractus, debilis curatur.

44 Bernardus Pontius, Jurisperitus civitatis Barcinonæ, duobus mensibus in lingua et gutture ita gravatus fuerat, ut nec potum sumere, nec dormire, seu verbum aliquod emittere posset sine magno dolore et gravamine. Cum autem medicinæ remedia applicisset ut sanitatem consequeretur, nec ullum refrigerium adipisci posset, decrevit in festo B. P. Dominici ad ecclesiam Fratrum Prædicatorum se conferre, in qua ad tumulum B. P. Raimundi accedens, se ipsum meritis ejusdem maxima cum devotione, ejus auxilium implorando, commendavit. Cum autem oratione facta domum rediret, invenit se prorsus ab omni morbo liberum, ita ut potum sumere et cibum posset. Locutus etiam est, et ab omni dolore et gravamine fuit curatus. Restitutus itaque integræ sanitati iterum ad monasterium accessit, ibidemque Deo

Dolor gutturis curatus.

et B. Raimundo gratias egit, cereamque imaginem sepulchro ejus apponi fecit. Et miraculum hoc juramento medio corroboravit. Quod idem uxor ejus, et filia, et ancilla domus deposuerunt.

45 Stephania, de villa S. Petri Dor, cum per spatium unius anni gravi infirmitate laborasset, tandem in oculo ejus dextro facta est quædam interruptio cutis, ita ut videre non posset. Cum autem infirmitas hæc perseveraret, gravi molestia et dolore maximo cruciabatur. De miraculis vero B. Raimundi cum certior facta esset, amore maximo in B. Raimundum inflammata, tota cordis devotione se meritis ejusdem Sancti devovit, dicens: Si meritis B. Raimundi curaretur, et visum reciperet, pedestrem ad locum sepulchri supradicti Patris se ituram: quod quidem sepulchrum distabat ab eo loco unius diei itinere. Cum vero votum hoc emisisset, subito fuit curata, et in oculis ejus lumen subsecutum. Quo beneficio meritis B. Raimundi accepto, votum suum sicut promiserat adimplevit.

Dolor oculi sublatus.

46 Puer, nomine Matthæus, civitatis Barcinonæ, dextri oculi visu per unum mensem omnino privatus extiterat, albugine quadam oculum ejus obumbrante, ita ut nulla prorsus spes humano remedio recuperandi visum esset relicta. Quem cum videret quædam consanguinea sua, de meritis et intercessione B. Raimundi confidens, eum humili devotione meritis ejusdem Sancti commendavit: statimque restitutus est puer pristinae saluti, et visum integrum recepit.

Albugo ab oculo depulsa.

47 Puella quædam, nomine Clara, tribus mensibus visu privata, non poterat oculos aperire. Hujus autem mater de cæcitate filia suæ admodum dolens, et in meritis B. Raimundi confidens, devotione qua potuit, eam B. Raimundo devovit. Qua devotione peracta, statim puella convalescere cœpit, oculos aperiendo. Et brevi tempore fuit ab omni cæcitate liberata. b

Cæca redditus visus.

48 Filia Berengarii Semoleres, civitatis Barcinonæ, quinque septimanis oculum dextrum ita habuit offuscatum, ut nihil omnino videre posset, ita ut, cum multa remedia et medicamina adhibuisset, nullum unquam remedium fuisset subsecutum. Quam cum videret mater sua tot laboribus oppressam, maxima cum devotione meritis B. Raimundi eam commendavit. Cujus suffragantibus meritis, statim supradicta filia oculos aperuit, et visum integrum recepit.

Alteri servatus.

49 Raimundus de Bybuldone, Gerundensis diocesis, quatuor annis continuis lumine oculorum suorum privatus fuit, ita ut, cum sutor esset, suum officium exercere nullo modo posset, et sine socio incedere non audebat. Qui ad B. Raimundi merita se convertens, ipsi se tota devotione commisit, expostulans ut meritis ejusdem Sancti visus sibi restitueretur. Quod ut obtineret votum emisit. Oratione igitur facta, et voto firmata, mox manifestæ curationis initium cognovit, et ad breve tempus luminis sui deperditi claritatem fuit consecutus.

Item alteri redditus.

50 Guillermus Stephanus, civis Barcinonæ, octo dierum spatio tam vehementi passione afflictus fuit, ita ut extra se positus ab omnibus judicaretur, et visum et memoriam amisisset ab omnibus existimaretur. Proindeque non permittebatur ab amicis suis, ut domum suam supra dictus infirmus egrederetur. Quibus angustiis vexatus, ut scivit et potuit, B. Raimundi auxilium imploravit, et statim ad pristinum statum fuit restitutus, ita ut mutatus in alterum virum suffragantibus meritis B. Raimundi ab omnibus videretur, cum in toto corpore salus integra fuerit ei subsecuta.

Alia ægritudo curata.

51 c Puyaceres mercator Barcinonæ, cum ratione suæ negotiationis iter ageret, incidit in latrones, qui cum ejus bona rapuissent, et ipsum captum secum ducerent, de morte ipsi inferenda cœperunt latrones inter sese agere, ut bona ipsius pacifice possiderent. Hæc eadem ipse mercator secum perpendens, et expavescens, meritis B. Raimundi maxima cum devotione

Quidam e latronum manibus ereptus.

devotione se devovit. Quo factum est, ut statim latrones eidem d'licentiam concesserint recedendi, retentis tamen omnibus bonis ejus apud illos. Quæ omnia, cum in crastinum latrones fuissent capti, et in præsentiam ipsius mercatoris adducti, per Judicem fuerunt prædicto mercatori restituta. De quibus omnibus Deo et B. Raimundo gratias agens, ad sepulchrum B. Raimundi accessit, et ibidem omnia quæ illi evenerant coram omnibus nuntiavit.

^a Addit Domenecus, plures alias steriles, etiam sua ætate, S. Raimundi patronico prolem impetrasse a Deo.

^b Domenecus ait plures alios cæcos ejus patronico recepisse visum.

^c Diago. Puayceres.

^d Diagus et alii dicunt, jumentum ei a latronibus donatum ut inde abscederet.

ALIA MIRACULA

Hispanice descripta a Franc. Diago.

Adolescenti cuidam, cui Francisco nomen, læva maxilla paralyti soluta erat, ut nec claudere oculum posset, et os foede dextrorsum esset contortum. Ingens illi hinc mœror animique ægritudo. Aliis destitutus remediis, S. Raimundi opem implorat, atque incoluntiam illico consequitur.

² Romiæ de Paleta e parochia S. Baudilii, quintam jam hebdomadem dextrum brachium rigidum fuerat, omnisque expers sensus, ut sine alterius adminiculo attollere illud aut omnino movere nequiret. Ea S. Raimundi sepulchrum adiit, atque in genua provoluta, multis cum lacrymis Sanctum precata, digitos primum movit, atque intra triduum omni levata est incommodo.

³ Abbati conobii S. Benedicti de Bagiis, caput ac frontem fœda vitaverat scabies quinquennio integro. Varia tentata nequidquam remedia. Serpebat pertinax malum, jamque ad ipsa prope pervaserat supercilia. Cum Barcinonem negotii causa venisset, inaudit edii S. Raimundi meritis miracula. Memor igitur ejus sanctitatis, innocentiae, ac benignitatis, (quippe quem, dum adhuc viveret, familiariter norat, eum per eum Apostolica auctoritate sua esset electio confirmata) eum obsecrat, ut sibi impetret a Deo, ne deinceps ea sibi caput labes infestet. Votum addit, se pedibus ad ejus sepulchrum iturum, et decem ceræ libras oblaturum. Haud irritas fuisse preces, postridie expertus est, omni detera scabie.

⁴ Ermesenda quædam Castellonensis, quatuor annis asthmate, præsertim æstivo tempore, afflicta, Barcinonem petiit, atque in S. Catharinæ basilica (in qua S. Raimundi conditum tumulo corpus) peccata Sacerdoti confessa, gravius torqueri quam unquam antea cœpit. Id ubi animadvertit alia quæpiam mulier, quæ eam erat domo comitata, suasit ut pie sese ac demisso S. Raimundo commendaret. Paruit Ermesenda, omnique quamprimum ægritudine est liberata.

⁵ Petrus Tosellus Presbyter Ecclesiæ de Granulles, duas hebdomadas adeo gravi vexatus est capitis vertigine, ut cerebrum suis convelli sedibus videretur, non sine ingenti dolore. Cum Matutinis interesset, ex quopiam didicit Raimundum vita functum esse, atque cælestibus illustrari prodigiis. Humi se illico prosternit, eumque pie invocat. Mirum dictu. Quem Clerici jam inchoarant, nondum decantant Psalmum, cum omni molestia liber surrexit.

⁶ Sanctio Sacerdoti dextra tibia tot ulceribus abscessibusque referta est, ut et dolor acerbus, et factor emanantis inde puris ingens existeret, neque ceteris assidere in Choro posset, ne eos graveolentia offenderet. S. Raimundi ope implorata, illico repressa sanies est, dolor abscessit, cicatrices ulcerum relictae ad beneficii memoriam.

⁷ Puellula quædam, Margareta nomine, ab ipsa

infantia ad annum usque duodecimum ætatis, die ac nocte pollicem utriusque manus ori insertum, velut lactis fontem sugabat. Crebro a matre vapularat, nec tamen inficetum illum morem dediscebat. Ad S. Raimundi opem convertitur mater, et filia inveterata consuetudine illa abstiit.

⁸ Bernardus de Bayona miles (de quo supra) equum habebat adeo indomitum et ferocem, ut non sine ingenti labore ac periculo frenum ei posset injici. Vovit uxor ejus S. Raimundo candelam equi ipsius altitudine, si illius domaret ferociam. Mox cicur omnino effectus est.

⁹ Solverat Valentia versus Peniscolum navis, qua duo ex Ordine prædicatorum vehebantur, F. Raimundus, et F. N. de Sola. Cum decem leucis Peniscolum distarent, illico ita agitari mare, ut nec appellere, nec reverti Valentiam possent. Quinque dies tenuit tempestas. Varia nuncupata Superis vota. Tandem cum omnes certissimum sibi imminere in momenta exitium putarent, gubernator navis ter contenta voce S. Raimundum invocavit. Paulo post conquevit mare, navisque optatum subiit portum.

¹⁰ Hactenus ex Francisco Diago, qui et quædam superius narrata miracula recenset, atque ex iis quæ mox ex Domeneco dabimus nonnulla. Adjiciendum huc videtur unum ex Michaele Lot cap. 19. *Luisia Munrique, filia Ducis Naxara, nupta Duci de Maqueda, a periculis maximis, et gravissimis doloribus partus S. Raimundi meritis liberata est, ac filiam eo partu editam ex voto Raimundam nuncupavit, crebro sepulchrum ejus visit, gratisimè sermonibus solita ejus Sancti laudes prædicare.*

ALIA MIRACULA

Hispanice scripta ab Ant. Vinc. Domenec.

Barcinone quidam a enormium sibi criminum conscius, ut ea confessione elueret, S. Catharinæ Martyris conobium sæpius adierat, neque tamen a se impetrarat unquam, ut ad genua Sacerdotis accederet, eaque aperiret, domum identidem incurato malo reversus. Tandem astu id fieri daemone sensit. Ergo ad S. Raimundi sepulchrum advolutus, ut sibi a Deo gratiam obeundam, quo par erat modo, confessionis obtineat, precatur. Additum ei est caelitus robur: extemplo accuratam exomologesim peregit, b animique quietem reperit.

² Petrum Martinum Barcinonensem septennio vehemens capitis cruciaverat dolor ac vertigo. S. Raimundi opem implorat, caputque veteris ejus sepulchri foramini quater quiescere inserit. Vix altera abierat hebdomas, cum omni molestia ac vertigine caruit. Plurimos ea ægritudine idem levavit remedium.

³ Bernardinus Romanus Falques, medicinæ Doctor, publice testatus est, hemicranio se annis pluribus vexatum; at sola S. Raimundi ope implorata liberatum fuisse, ut duodecim consequentibus deinceps annis nullum ejus infirmitatis persenserit indicium.

⁴ Burgeto fabro ferrario filia erat, cui ab incunabulis faciem tetra deturpaverat macula. Ea causa afflicta ac mœrenti venit in mentem pileoli, quem olim S. Raimundus gestarat, nunc religiose sua avia asservabat. Eum sibi credi tantisper poscit, ac nocte insequenti magna cum fiducia macula illi admovet: quæ ita detera est, ut ne vestigium quidem postridie ejus cerneretur.

⁵ Joannis de Togores famulus, trimestri jam spatio surdus omnino, S. Raimundi sepulchrum visit, auditumque recepit.

⁶ Paulum Stradam, ex oppido Hostalrico, gravis torquebat catarrhus, ut nec capere cibum, vix etiam aperire os posset, S. Raimundum invocat, statuitque ad ejus aram ut divinum sacrificium fiat curare. Nocte insequenti videre sibi visus est quempiam Prædicatorii Ordinis (indubie Raimundus is fuit) sibi adstantem,

EX HISPANICO
FR. DIAGI.
Inolita consuetudo correct.

Equus domitus.

Tempestas sedata.

Partus feliciter editus.

S. Raimundus confessionis horrorem tollit.

Sanat capitis dolorem ac vertiginem.

Item hemicranium.

Maculas tollit.

Reddit auditum.

S. Raimundi ope paralyti curata:

brachii rigor:

scabies:

Asthma:

vertigo capitis:

ulcera.

EX HISPANICO
ANTO. VINC.
DOMENECCO.
Catarrrhum
sanat.

adstantem, atque, ut in se conjecerat oculos, abeuntem. Ægro mirifica infusa animi alacritas. Ingressi in conclave uxori quid viderit narrat. Postridie cum ad Sancti altare Missa, eo procurante, fieret, os ipse nullo negotio aperire, sensimque melius habere, catarrho, qui faciem occuparat, illico defluente. Cum primum confirmatis viribus adire ad templum ei licuit, animadvertit, illius qui sibi apparuerat, in ara depictam imaginem, quæ S. Raimundi erat, claves manu gestantis.

Sancto detractans
punitus;
mox ab eo
curatus.

7 Petrus de Turno obstrepere Sancti miraculis ausus est, ac temere effutire, qui cæcus illius adiret sepulchrum, cæcum, surdum qui surdus, qui claudus claudum inde reverti. Divina mox hominem corripit vindicta. Tremore ac horrore percelli, cæcutire oculis, vertigine capitis agitari, ut subsidere terram atque omnia susdeque verti crederet: *c* buccella, quam impia illa effatus verba ori ingressit, pæne suffocari, cum nec transmittere eam in stomachum, neque expuere valeret. Quod verbis non poterat, animo concepit votum: si S. Raimundi meritis hoc periculo esset liberatus, numquam se deinceps ejus miraculis detracturum. Continuo buccellam expuit, non tamen omni statim ægritudine vacuus *d*; donec longo post tempore in S. Catharinæ cœnobio crimen ipse suum publice prodidit, illudque ac cetera ante perpetrata confessione expiavit, et Sancti tumulum religiose est veneratus.

S. Raimundi
meritis curati
doloris viscerum:

8 Angela Rodes quinque menses gravibus viscerum doloribus cruciata, S. Raimundum invocat, haustoque cum ovo pulvere sepulchri ejus liberata est.

e

9 Mariam e Ximenii Perez Sagre, domini Baronix de Carcel uxorem, ex calculi doloribus morbus lethalis invaserat. Multa experti nequidquam medici, excidendum calculum statuere. Dimidia hora variis instrumentis educere eum chirurgus *g* frustra conatus, tandem desperata curatione plagam obduxit. In his cruciatibus S. Raimundum pia mulier, ut sibi adsit, *h* obsecrat; curaturam se ut ad ejus aram ter sacrificium Missæ offeratur Deo. Triduo pulverem hausit ab ejus sepulchro sibi allatum, ac tertio die lapidem ovi magnitudine absque ullo dolore excrevit.

f

calculus:

g

h

10 i Maria conjux Petri Desplanes filium cordis palpitatione atque epilepsia laborantem, S. Raimundo commendavit: nec deinceps eum feralis illa ægritudo corripuit.

i

epilepsia.

k

Sedata tempestas.

11 Anno m̄xcvi, vi Martii cum triformis S. Barbaræ Barcinone versus Baleares solvisset, medio fere cursu adversis adeoque vehementibus jactata est ventis, ut jam utrinque undam hauriret. Erat inter vectores F. Antonius Arayz ex Ordine Minimorum: is pulverem S. Raimundi in mare jecit. *k* Posuere venti, secutaque paullo post maris tranquillitas. Sæpius alias navigantibus præsto fuit Raimundus.

l

Sanatus moribundus.

12 F. Antonius Neapolitanus Capucinus jam depositus a medicis, S. Raimundi benignam implorat manum. Ea nocte, quæ omnino ei suprema fore credebatur, visus sibi est, adstante quopiam e S. Domini familia Religioso, e duro et aspero in molliorem transponi lectum, magnumque ex illius Prædicatoris præsentia solatium et morbi levamen persentiscere. Neque inane id fuit ostentum: nam postridie non nisi cælesti miraculo ita recreari ejus valetudinem potuisse professi sunt medici. Obtestatus est deinde propitium numen, ut sibi indicaret quis ille esset Prædicator, cujus opera id collatum sibi beneficium rebatur. Sub horam decimam matutinam S. Raimundum cernit in splendida consistens sede, benigno ac renidente vultu sese intuentem. Quod ei visum assidue ad secundam pomeridianam objectum est: tumque et illa ægritudine, et aliis quibusdam inventeratis liberatus omnino est.

13 Nec ipsos quidem barbaros, atque a religione nostra alienos, suam implorantes opem, aversatur

Sanctus, Maymona, Mahometana mulier, quinque hebdomadas ingentem dolorem, exulcerata, quam in lava manu acceperat, plaga, perpessa, cum nihil chirurgi juvarent, heri sui monitu S. Raimundum ut sibi præsto sit obsecrat. Prece concepta, sanctum illico ulcus est, ipsaque incolumitatem adeptæ. Quam pluribus aliis ejusdem sectæ hominibus opem tulit S. Raimundus.

Etiam infidelis Sancti opem experti.

14 Ad ipsa quoque jumenta suæ benignitatis rivos patitur defluere. Equo Guillermi Aimerici civis Barcinonensis ita collum intumuit, ut quadriduo pabulo potuque abstineret. Guillermus, cum aliud non suppeteret remedium, ad S. Raimundum *l* preces fudit. Nocte visus sibi in somnis admoneri a Sancto ut equum viseret, quem esset sanum valentemque reperiurus. Experrectus ad equile properat. Equo detumuerat collum, jamque propositi pabuli magnam partem ederat.

Equus curatus.

15 Gregorius Cucurella civis Barcinonensis anno m̄dlx, acuta et continua laborabat febris, ut jam de ejus salute medici desperarent. Media nocte, obsecratis domus ostiis, spectare visus est sibi duos ex Ordine Prædicatorum, hunc senem, (indubie Raimundum) juvenem alterum. Ille manu infirmum tetigit, jussitque ad S. Catharinæ monasterium adire, poculum aquæ poscere, eamque admisti e S. Raimundi sepulchro pulvere potare, procurare præterea ut ad ejus aram Missa fieret, nec de valetudine deinceps esse sollicitum. Hæc ubi monuere, subducti ab ejus sunt conspectu: ille uxorem excitat, sanum se atque omni liberum febris incommodo pronuntiat. Devectus primo mane ad monasterium Prædicatorum, cunctis quæ jussus erat rite peractis, incolumis rediit.

Febris depulsa.

^a Diag. l. 2, cap. 25, unius tantum ingentis flagiti reum facit.

^b Addit Diagus, ita fuisse ad quasvis subeundas pro peccatis penas paratum, ut Sacerdotem ipsum ea promptitudo raperet in admirationem.

^c Nam in convivio hæc accidere, ut ait Diagus, ubi fere solitior ad maledicendum petulantium hominum lingua est.

^d Nec ipsa nocte edere aut bibere præ consternatione potuit, inquit Diagus.

^e Cognomen Pertusa ei a Diago tribuitur.

^f Triduo Martii, an. m̄xcvii.

^g Michael de Loriza adstante Doctore Salad, mense Maio, ut ait Diag.

^h Mense Augusto duos ex Ordine Prædicatorum Doctores Theologia ad eam solandam adisse, suasisse ut Sanctum invocaret, sacrum illum pulverem præbisset scribit Diagus.

ⁱ Idem refert Diagus.

^k Accepit hunc pulverem a Marimundo Milite Barcinonensi qui una vehebatur, auctorque ei fuit ut ad mare pacandum in illud proficeret. Ille primum omnibus edidit, ut Orationem Dominicam, Anglicanæ salutationem recitent, ipse in prora consistens, paucula de S. Raimundi prodigiosa e Balearibus navigatione locutus ad turbam vectorum, recitata Antiphona et Oratione de S. Raimundo atisque precibus, in mare pulverem spargit, quod illico conquevit. Diag.

^l Cui fuerat olim familiaris, inquit Diag.

MIRACULA POST CANONIZATIONEM.

Ex eodem Ant. Vinc. Domenecco.

Quæ deinceps narrabimus miracula, edita postquam Raimundo decreti a Pontifice solennes Cælitum honores. Ea Alfonsus Coloma Episcopus Barcinonensis retulit in Concilio Tarraconensi, docuitque sua auctoritate legitimis roborata testimoniis esse, petiitque ea Joannis Teres Archiepiscopi Tarraconensis et ceterorum ejus Concilii Patrum decreto confirmari. Viris gravibus et eruditissimis tradita sunt a Concilio: qui accurate ea discussurunt, retuleruntque solidè cuncta et legitime testata. Decrevit igitur Archiepiscopus, probante Concilio, bonum factum videri, si Barcinonensis Antistes ea excudi ac publice prædicari juberet, addito, si ita videretur, ipsius Concilii decreto, quod latum erat Sessione xiii, xx Januarii, m̄dci pridie Idus Martii excudenda sanxit Antistes, totaque diœcesi publicanda. Ea breviter hic damus.

Hæc miracula in Concilio Tarraconensi 1602, probata.

2 Raphaela

EX HISPANICO
AUCTORE
VINC.
DOMENEC.

Debilitas ope
S. Raimundi
curata.

2 Raphaela Basia, Joannis Basii civis Barcinonensis filia, cum sex esset annorum, gravi in latere icta est plaga, unde acerrimi deinceps dolores tantaque imbecillitas orta virium, ut nec incedere nec omnino niti pedibus posset, sed perpetuo fere lecto affixa decumberet; nisi quod fulcris nixa subinde ad fenestras propebat, aut paullulum per conclave gradiabatur. Anno tandem mDCI, xiv Maii allatis felicibus de S. Raimundi canonizatione nuntiis, a matre ad cœnobium S. Catharinæ deportata est, intraque S. Raimundi sacellum collocata. Ibi recitata ter Oratione Dominica atque Angelica salutatione, visa sibi est eujuspian adminiculo sublevari, cum nemo ei ita prope adstaret, ut opitulari posset. Surgit igitur neque fulcris, neque cujusdam ope adjuta, atque incedere cœpit, matre ceterisque qui eam norant, miraculo attonitis. Ac deinceps nec fulcris usa est, et firmo incessit vestigio, rhedam sola ascendit eaque exscendit, atque omnes paternarum œdium scalas sursum deorsum vegeta percurrit.

Gressus et vi-
res restituta.

3 Helena Molnera, cum annum ætatis quintum ageret, e scalis decidit, osque sibi sinistre tibie confregit, quæ septem incidi locis debuit. Multa experti frustra medici, statuerunt tandem secundum serra os esse. Nec melius puellæ fuit: quia tres ipsos annos lecto assidue affixa jacuit. Dein paullum fulcris incedere, nec sine ingenti molestia. Anno mDCI, Idibus Maii cum festis plausibus S. Raimundi canonizatione celebraretur, deducta a quadam cognata sua ad S. Catharinæ cœnobium, ante ipsum Sancti tumulum rosarium evolvit, ac deinde septies Dominicam orationem salutationemque Angelicam recitat, et S. Raimundum pie invocat. Mox incolumis consurgit, fulcris, quibus advenerat, isthic dimissis, quippe nil earum nunc egens, ita constante deinceps gressu ac si nihil unquam esset passa adversi, tibia solida et doloris omnis experte; ut postridie matrem, ceteroque non invalidam, incedendo superaret, cum ipsis decem annis sine fulcris nusquam progressa esset.

Gibbus et va-
ria infirmitas
curata.

4 Catharina Cavallera, uxor Jacobi Cavalleri civis Barcinonensis, nata annos tres et quadraginta, testata est, se subito correptam dolore ac horrore, e scalis esse deorsum prolapsam, nec tunc quidem dolorem illico sensisse, sed paucis post diebus alienatam esse a sensibus, ut vinciri debuisset, nequid sibi aliisque mali conscisceret. Injecta manibus ac pedibus vincula, ipsique digiti funibus constricti sunt. Nec sic violentus corporis coerceri motus potuit, quin ipsa sibi humeros ita læderet, ut curva ac gibbosa incedere cogere, nec se erigere omnino posset, adeo ut cum incederet sui ipsa gibbi umbram carneret. Tres annos id malum tenuit, quibus nec recto stare situ, nec progredi potuit, rebaturque omni se deinceps vita eo incommodo laboraturam. Quo die solemnibus nuntiata S. Raimundi canonizatione, supplicatio est instituta, ejusque sanctissimum corpus circumlatum, sensus ei singularis erga Divum pietatis infusus divinitus est. Sequenti Dominica cœnobium adit S. Catharinæ, S. Raimundi ingressa sacellum, quo maximo potuit

animi motu ejus implorat auxilium. Diduci sibi non sine strepitu ossa humerorum sensit, viresque sibi suppetere ut jam assurgere valeret. Surgit igitur, jamque quod occuparat humeros, resedissemalium comperit. Agit Numini grates, vovetque se novem continuos dies Divi sepulchrum nudis pedibus visitaturam. Quo vero tempore novemdiale illam supplicationem exorsa est, quoque absolvit, cum fragore mota sibi humerorum ossa asseruit. Recta deinceps cervicæ, humeris, totoque corpore, ac vegeta incessit. Hoc miraculum ipsa Catharina ejusque conjux atque alie mulieres jurejurando testate sunt.

5 Elisabetha Barba, Antiqui Barbæ filia, ex Castellari vico Barcinonensis diocesis oriunda, in permolestam incidit ægritudinem, nulla ut pars corporis propriis careret doloribus, adeoque invalida reddita est, ut brachium dextrum nulla ratione, sinistrum non sine ingenti molestia movere posset; sed alterius opera vestiri eam oporteret, regique in omnibus; sæpe etiam cibum illi in os ingeri, quem nec sic quandoque deglutire valebat. Collum eiet caput in lævam partem foede contortum. Molares alique dentes ita juncti connexique, ut non nisi intra dentes mussitaret. Invalescebant isthæc in dies mala cum ingenti capitis dolore ac vertigine. Jam humanis destitutam remediis (nam et ipsi eam medici, veluti incurabilem, deseruerant), sui lectica deportaverunt Barcinonem, alios isthic medicos consulturi. Iter aggressi inaudiant, multa meritis S. Raimundi recens in album relati Cælitum miracula patrari. Maritum obtestatur infirma ad sepulchrum se Divi deportet. Cum in sacello eam aut procul a S. Raimundi tumulo in manuali lectica deposuissent sui, ipsi flexis genibus preces funderent, vix horæ lapsa quadrante disruppi cum strepitu lectica, Elisabetha nutu gestuque se sanam ostentare, versare sese, atque erigere, et maritum rogare disertis jam et claris verbis, ut sibi surgere cupienti præberet manum. Vix id viro licuit, ita ipsa subito sese crexerat in pedes, movebat brachium utrumque, ac jungebat manus expedite, inspectante haud parva hominum turba. Ceterorum quoque dolor membrorum omnino detersus est: loquendi restituta facultas. Sine eujusquam adminiculo ad majorem ejus basilicæ aram S. Catharinæ sacram accessit, pedes ad hospitium procul inde dissitum, etsi copiosus imber decideret, revertit: cibum potumque suis manibus, quod antea non poterat, stumpsit. Testati isthæc cuncta sunt, cum ipsa Elisabetha, maritus ejus, ac Doctor Barba illius cognatus.

Multiplex in-
firmitas cura-
ta.

6 xxiii Decembris anno mDC, Isabellæ Campos, conjugii Jacobi Campos, ita lævum brachium obriguit, ut id attollere, demittere aut omnino movere non posset ac ne digitos quidem diducere. Cum allatus esset de S. Raimundi canonizatione nuntius, sepulchrum ejus ipsis Idibus Maii, mDCI, cum conjugio filioque visit Isabella. Junctis precibus Sanctum open flagitarunt. Restitutus illico vigor manui brachioque, quibus mederi tanto tempore ars humana non potuerat.

Vigor brachii
sublatus.

NOT. 117.

SS. BENJAMINI ET MAXIMI

INVENTIO BRIXLE.

MDXXXIX.
VII JANUARI.

Petrus Galesinius hoc die sanctorum Martyrum Benjaminiet Maximi inventas reliquias tradit his verbis: Brixie Inventio sanctorum martyrum Benjaminiet Maximi, qui una cum Faustino et Jovita pro Christo Domino martyrium subierunt. In notis scribit, hanc Inventiorem contigisse anno Christi

MDXXXIX. Eadem habet Martyrologium Germanicum, et Ferrarius in generali catalogo Sanctorum; qui tamen negat quidquam in tabulis Ecclesie Brixienensis de iis extare. De SS. Faustino et Jovita ac socii agemus xv Februarii.

DE